

Bayburt İl Milli Eğitim Müdürlüğü İşbirliği
ve
Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE)
Koordinatörlüğünde

KIRILAN HAYALLERİM

2018-2019 Eğitim-Öğretim Yılı
ORTA ÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ
ÖYKÜ YARIŞMASI
Dereceye Giren Öğrenciler ve Öyküler

BAYPROJE YAYIN NO: 20

1. Baskı: Kasım 2019

ISBN: 978-605-9386-71-5

Kapak ve Sayfa Düzeni: İlhan Ulusoy

Bu kitap Nika Yayınevi tarafından Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği için hazırlanmış ve basılmıştır. Kitabın yayın ve satış hakları Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği'ne aittir. ©

Baskı ve Cilt: Bizim Büro Ofset Matbaacılık
Sertifika No: 42488

Nika Yayınevi

Yüksel Cad. 30/8 Kızılay Ankara

T: 0312 433 71 15 F: 0 312 433 71 15

www.nikayayinevi.com e-posta: info@nikayayinevi.com

*Bu kitabımızın baskısı,
Kayseri’de yaşayan Bayburtlu hemşerilerimizin destekleriyle gerçekleştirildi.
Kendilerine çok teşekkür ediyoruz.*

Raporlar

1. Bayburt Gözlem ve İnceleme Raporu (3 Temmuz 2011, 36 sayfa)
2. “Çiftçi Eğitim Seminerleri” Değerlendirme Raporu (16 Temmuz 2012, 7 sayfa)
3. Bayburt Seyahati Bilgilendirme Raporu (23 Ocak 2013, 5 sayfa)
4. Bayburt’un Karadeniz’e Demiryolu Bağlantısı Raporu 1 (Mart 2013, 63 sayfa)
5. Bayburt’un Karadeniz’e bağlantısı Raporu 2 (Mayıs 2013, 13 sayfa)
6. Bayburt Seyahati Raporu (27 Haziran 2014, 14 sayfa)
7. 2. Olağan Genel Kurul Faaliyet Raporu (Temmuz 2014, 7 sayfa)
8. Bayburt İlinin Gelişme Potansiyelleri ve Üniversitenin Rolü (Mayıs 2014, 56 sayfa)
9. Bayburt Kırsal Üretiminde Kadının Rolü (Mayıs 2014, 55 sayfa)
10. Bayburt İli Sebze Tarımı ve Potansiyelinin Artırılması (Aralık 2014, 18 sayfa)
11. 3. Olağan Genel Kurul Faaliyet Raporu (Temmuz 2017, 7 sayfa)
12. Bayburt’ta Tarım ve Hayvancılık Raporu” (Temmuz 2019)

Kitaplar

1. Bayburt Yenilikçilik (İnovasyon) Paneli (Şubat 2012)
2. “Yaşadığım Bir Gün” Günlük Tutma Yarışması (Nisan 2012)
3. Cumhuriyet Dönemi Bayburt Bibliyografyası (Ekim 2012)
4. Bayburt’a Yatırım Yapan Girişimci Öyküleri Kongresi (Ekim 2012)
5. “Ya Umut Olmasaydı” Öykü Yarışması (Mayıs 2013)
6. Bayburt Şehircilik Kongresi (Kasım 2013)
7. “Bir Çocuk Düşlüyor” Hayalimdeki Bayburt Deneme Yarışması (Temmuz 2014)
8. Bayburt İlinin Coğrafyası –Fiziki-Beşeri-Ekonomik- (Ocak 2015)
9. Dede Korkut ve Bayburt (Ağustos 2015)
10. “Ebedi Hüzün” Öykü Yarışması (Kasım 2015)
11. Kaleli Kentler ve Bayburt Kalesi (Mayıs 2016), (Koordinasyon ve editörlük BAYPROJE’e aittir.)
12. “Kaşibeyaz” Öykü Yarışması (Şubat 2018)
13. “Sisler İçinde” Öykü Yarışması (Mart 2019)
14. “Kırılan Hayallerim” Öykü Yarışması (Kasım 2019)

İÇİNDEKİLER

TAKDİM	11
---------------------	----

BAYPROJE YARIŞMALARI KAZANANLAR LİSTESİ	13
--	----

2018-2019 Eğitim –Öğretim Yılı
ORTA ÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ ÖYKÜ YARIŞMASI
Dereceye Giren Öğrenciler ve Öyküler

KIRILAN HAYALLERİM	17
---------------------------------	----

Dalia Alomari / Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

SİMSİYAH	21
-----------------------	----

Feyza Güler / Rekabet Kurumu Bayburt Kız Anadolu Lisesi

ELLERİN HÂLÂ SOĞUK	25
---------------------------------	----

Züheyra Bakır / Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi

HAYALLERİNİN PEŞİNDEN KOŞAN KIZ ASIYE	29
--	----

Ayşegül Narman / Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi

HAYAL VE HAYAT	33
-----------------------------	----

Rumeysa Durukan / Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi

BİR GERÇEKLİKTİR TEVAFUK	37
---------------------------------------	----

Esrannur Birgül / Bayburt Fen Lisesi

YANGIN	41
---------------------	----

Ramazan Akbaş / Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

GÜVEN VE SABİR	47
Gülçin Akbaş / Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
MADENCİNİN AVUKAT KIZI	51
Nurten Aktaş / Bayburt Fen Lisesi	
HAYAT DEVAM EDİYOR	55
Zeynep Algan / Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi	
SIRADAN OLAYLAR	59
Buket Sude Aslanhan / Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi	
VATAN UĞRUNA	63
Huzeyfe Aydın / Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi	
KUZEYE GİDEN KANATLAR	67
Sedanur Battal / Rekabet Kurumu Bayburt Kız Anadolu Lisesi	
HAYALLE GERÇEK ARASINDA	71
Ayşe Nur Bulut / Korkut Ata Anadolu Lisesi	
HAYALLERİM	75
Gökhan Çoruh / Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
KARANFİL	79
Abdullah Daştan / Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	
ISSIZ ADAM VE TONİ	83
Mehmet Buğra Demirel / Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
SAHİL YOLU	85
Elif Nur Diker / Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
BARİŞ VE VATAN	89
Ayşenur Durmuş / Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi	
UNUTULMUŞ İMPARATOR	93
Abdulkadir Elçi / Mustafa Köseoglu Çok Programlı Anadolu Lisesi	

ŞAHİN'İN TABLOSU	97
Betül Eraslan / Bayburt Fen Lisesi	
BİR UMUT BİR VEFA.....	101
Enes Faruk Gençler / Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	
ODUNCUNUN KIZI	107
Eray İpek / Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
İHTİYAÇ DUYULAN SEVGİ.....	111
Yelda Kahraman / Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
ÇOBAN YILDIZLARI.....	115
Hayriye Kahrıman / Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
BİR ÜMİTLE.....	119
Büşra Kalaycı / Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi	
BEŞ YILIN SESSİZLİĞİ	123
Fatmanur Karağöz / Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
SEKSENLERDE BİR MAHALLE.....	125
Burak Hakkı Koçyiğit / Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi	
UMUT	129
Betül Memiş / Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi	
TOPRAK.....	133
Edanur Okumuş / Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi	
ÂŞIK ÇOBAN VE AĞA KIZI.....	137
Canpolat Okunmuş / Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
MELEK'İN TÂCİ.....	143
Berfım Önül / Korkut Ata Anadolu Lisesi	
OLUMSUZLUĞUN MUCİZESİ	147
Rabia Palit / Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	

DÜNYANIN SONU	151
Enes Sayan / Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	
MUTLULUĞUN KOKUSU	155
Fadime Şeker / Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi	
MUTLULUĞU ARAMAK	161
Nurten Şener / Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi	
YETİM BABAM	167
Muhammet Ali Teymür / Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi	
İKİ DOSTTAN İKİ DOSTA	171
Hasan Furkan Türkoğlu / Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi	
BİR PAZAR GÜNÜ	173
Neslinur Ulusoy / Rekabet Kurumu Bayburt Kız Anadolu Lisesi	
SES VER	177
Fatmanur Uzun / Korkut Ata Anadolu Lisesi	
PARA İLE SAADET OLMAZ	181
Kürşat Yurtsever / Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	

TAKDİM

Bayburt Bilgi Paylaşım ve Proje Üretim Derneği (BAYPROJE) olarak kuruluşumuzun 9. yılını tamamlamamıza az bir zaman kaldı. Bu süreçte neler yaptığımız, önceki sayfada sıraladığımız **rapor ve kitaplarımızdan** anlaşılabilir.

BAYPROJE olarak bizler, gönlü memleketine hizmet aşkı ile dolu olan değerli hemşerilerimizin ve hamiyetperver dostlarımızın maddi desteklerini, projelerimizle Bayburt'a hizmete dönüştürmeye çalışıyoruz.

Eğitim alanında, ilk yılımızda başlattığımız **“Liselerarası Ödüllü Günlük Yarışması”**nı takip eden yıllarda **“Liseler Arası Ödüllü Öykü Yarışması”na** dönüştürdük ve bu faaliyetimizi gelenekselleştirdik. Elinizdeki kitap söz konusu yarışmaların yedincisidir.

Eğitim alanındaki ikinci projemiz ise, 2018 yılının yaz aylarında detaylı araştırmalar sonucunda geliştirdiğimiz **“Matematik Atölyesi”**dir. Bu projemizi de 03 Kasım 2018’de, Bayburt Milli Eğitim Müdürlüğü ile işbirliği içinde uygulamaya koyduk.

Matematiği seçmemizin nedeni, O’nun bütün bilimlerin evrensel teknik dili olarak kabul edilmesidir. Ortaokulların 6, 7 ve 8. sınıflarından seçilmiş öğrencilerimize, sorgulamalı ve oyun/uygulama esaslı olarak matematiğin nasıl öğrenileceği öğretilmektedir. Öğrencilerimizin matematik sorularını kolay anlayabilmeleri için, **“Öykü Eşliğinde Türkçe Okuma, Analiz Etme ve Yorumlama”** eğitimini Matematik Atölyesi projemizle bütünleştirdik.

Dünyaca tanınmış Türk bilim adamı merhum Oktay SİNANOĞU diyor ki: **“Gençler, bilim için aklınızı matematik, gönlünüzü ise Türkçe ile geliştirmeliyiz.”**

BAYPROJE olarak, faaliyetlerimize eğitim alanında derinlik kazandırma-yı tercih ediyoruz. Bu alanda düşünme gücümüz dinamizmini korudukça ve maddi destekçilerimizin sayısı arttıkça, yeni projeleri geliştirmeye çalışacağız.

Bu yarışmaya iştirak eden ve öyküleri kitapta yer alan liseli öğrencilerimize teşekkür ediyor, başarılar diliyoruz.

Sevgili Öğrencilerimiz, aklınız aydınlık, gönlünüz zengin olsun ...

29 Ekim 2019

BAYPROJE

YÖNETİM KURULU

BAYPROJE YARIŞMALARI

ÖDÜL KAZANANLAR LİSTESİ

YIL	AD-SOYAD	OKUL	DERECE	YARIŞMA
2011-2012 Eğitim Öğretim Yılı	Taha Yasin KOCEBEY	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Birinci	Günlük Tutma
	Zeliha AKKAYMAK	Bayburt Fen Lisesi	İkinci	Günlük Tutma
	Büşra Bengü POLAR	KOP MTE Anadolu Lisesi	Üçüncü	Günlük Tutma
	Merve KABAN	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Günlük Tutma
	Eda ERDOĞAN	Rekabet Kur. Anadolu Lisesi	Mansiyon	Günlük Tutma
	Serhat ÇAKMAK	Bayburt Anadolu L.	Mansiyon	Günlük Tutma
2012-2013 Eğitim Öğretim Yılı	Nurcan ACAR	Gökçedere ÇPL Anadolu Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Kader AYDIN	Gökçedere ÇPL Anadolu Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Adem ZENGİN	Anadolu İmam Hatip Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Musa TEPEİR	Anadolu İmam Hatip Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Yunus Emre HAŞLAK	Bayburt MT Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Melek KAYHAN	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
2013-2014 Eğitim Öğretim Yılı	Elif AKDAĞ	Gökçedere ÇPL Anadolu Lisesi	Birinci	Deneme Yazma
	Merve ÇETİN	Bayburt Fen Lisesi	İkinci	Deneme Yazma
	Hatun ALTINTAŞ	Bayburt Anadolu L.	Üçüncü	Deneme Yazma
	Sümeyye KARANFİL	Bayburt İmam Hatip Lisesi	Mansiyon	Deneme Yazma
	Süveyda NURSAKA	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Mansiyon	Deneme Yazma
	Zeliha AKKAYMAK	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Deneme Yazma
2014-2015 Eğitim Öğretim Yılı	Elif Ezgi BEKTAŞ	Bayburt Fen Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Sevgi NAS	Bayburt Fen Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Merve ÇETİN	Bayburt Fen Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Fatih TURAN	Aydıntepe ÇPL	Mansiyon	Öykü Yazma
	Buse ŞENER	Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Şeydanur SALUR	Korkut Ata Anadolu L.	Mansiyon	Öykü Yazma

2015-2016 2016-2017 Eğitim Öğretim Yılları	Fatma Nur KELEŞ	Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Şeydanur İBİŞ	Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Sevgi NAS	Bayburt Fen Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Elif Yefşin ÖZER	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	İlayda AKASLAN	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Meryem BÜLBÜL	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
2017-2018 Eğitim Öğretim Yılı Lisesi	Emine ÖZTÜRK	Rekabet Kur. Anadolu	Birinci	Öykü Yazma
	Zeynep TENBEL	Bayburt Kız Anadolu Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Şüheda DEVELİ	Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Edanur KANTAR	Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Gülcan ARSLAN	Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Şeydanur İBİŞ	Korkut Ata Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
2018-2019 Eğitim Öğretim Yılı Lisesi	Dalia ALOMARİ	Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi	Birinci	Öykü Yazma
	Feyza GÜLER	Rekabet Kur. Bayburt Kız Anadolu Lisesi	İkinci	Öykü Yazma
	Züheyla BAKIR	Gökçedere Çok Prog. Anadolu Lisesi	Üçüncü	Öykü Yazma
	Ayşegül NARMAN	Mustafa Köseoğlu Çok Prog. Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Rumeysa DURUKAN	Aydıntepe Çok Prog. Anadolu Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma
	Esrannur BİRGÜL	Bayburt Fen Lisesi	Mansiyon	Öykü Yazma

**2018-2019 Eğitim-Öğretim Yılı
ORTA ÖĞRETİM ÖĞRENCİLERİ
ÖYKÜ YARIŞMASI**

Dereceye Giren Öğrenciler ve Öyküler

KIRILAN HAYALLERİM

HİKÂYE YARIŞMASI BİRİNCİSİ

Rumuz: Gizemli

Dalia Alomari

Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

“Neredesin!” diye yüksek bir ses, bir an gönülden çıkardığım bir hayat.

Yutkunduğum hatta yutkunmayı bile başaramadığım bir an. “İçerdim sevdiğim” diye korkak bir sesle verebildiğim cevap. “Yapılacak işlerin var savsaklama onları.” diye aynı yükseklikte bir ses daha, bir kadın sesi bu, acaba onu da sevmeyi savsaklasa mıydım? Nefret ediyorum, bu anlamı bozuk kelimelerden. Neden kullanır bir insan, anlamlarından uzak kelimeleri? Belki de onu da sevmeyi ihmal ettim.

Oturduğum bu gıcırdayan sandalyemde ne kadar zaman geçti? Demek ki düşünmüşüm. Düşününce hep böyle oluyordu. Onu düşünürken ihmal ettim yoksa bilirdim savsaklamak ne demek. “Orada mısınız?” diye bir ses daha. Şiirler dinlemek istiyorum, gıcırdayan bu sandalyemde. “Kitaplar, çatı katına kaldırılacak unutma!” diye karşılık beklemeyen bir ses daha.

Gıcırdayan sandalyemden kalktım. Kitaplar dağınık bir şekilde kutulanmış o toz yığınına layık görülüyordu. “Kitapların yeri orası olamaz.” diye söylüyordum kendi kendime alçak bir sesle. Ağırdu hepsi, dört kutu. Karanlık, tozlu ve korkunç çatı katında korkuyordum ama belli etmiyordum, etmemeye çalışıyordum fakat bunu da başaramadım sanırım. Kapıdan uzanan bir fener “İçerisi karanlık dikkat et!” diye karşılık beklemeyen bir ses daha. Acaba korktuğumu mu anladı yoksa beni mi düşündü, bu sefer de başaramadım. Korkuyordum kendim için değil belki de kitaplar için. O sırada hatırlanan eski anılar. O an saçlarımın ucundan dizlerime kadar tatlı bir ürperti kapladı tüm vücudu-

mu. Kitaplar tıpkı bir anı gibi bir yer, bir müzik, bir söz, bir insan gibi gelirdi; bana hatırlatırdı birçok Şeyi, unuttuğum hayallerimi. Küçükken sahaf olmak istediğimi hatırladım, en büyük hayalini nasıl olur da unuttur insan? Kendime kızmıyorum; insanlara, insanlığa kıızıyorum. Hayallerimi de unutturdunuz bana. Bir kutu daha boŐalttım, kalkmaya cesaret edemiyordum. Hayallerimi unuttuğum hayallerime, ihanet etmiş gibi hissediyordum. Amacımdan uzaklaŐıyordum, yine düŐüncelere dalıyordum, bu sefer gıcırdayan sandalyem yok.

Karşılık beklemeyen ses kesilmişti, unutulana hayallerimle baş başa kalmıştık. Eski dostlarımla sevdiğim insanlarla yeniden tanıŐıyordum sanki. Hepsi nerede? Bazıları evlendi, bazıları uzaklarda. Bir kitap arasında bir fotoğraf, sayfa 452 yarım kalmış bir kitap, kimdi bu fotoğraftaki? Feneri fotoğrafın üstüne doğrultunca bir hatıra daha... Bir an önce bitsin istiyordum, geçmiŐe doğru uzanan bu sonsuz yolculuk. Bu bir fotoğraftan daha fazlasıydı; tutulmayan sözler, unutulana hayaller, Bir parça sevgi, bir tutam acı bir fotoğraf karesine sıĐmıŐtı. Fotoğrafın arkasında bir tarih... Daha sonra hissettiğim bir sızı, bu unuttuğum hayallerimin bana verdiği bir ceza olmalı. Bu kadar mı acıttım canlarını? Bu kadar acıttılar canımı. Şimdi yanımda olsa bu kitapları karanlığa, bu toz yığınınına mahk m ettiğim için baĐırırđı bana, karşılık bekleyen bir sesle. O hep bekledi. Bir umut, bir cümle, bir ses; beklerken kaybetti, bu acının sebebi o. Birden konuşmaya başlardı, birçok kelimeyi ardı ardına sıralardı. O, bunları yaparken hayranlığla izlerdim onu. Bu kadar yakınımdayken Şimdi bu kadar uzak olduğumuzu nasıl olurda unutturum diye kıızıyorum kendime. Bu sefer insanlığın suçu yok, insanlık bu sefer masum. “Nasıl olursan ol, nerede olursan ol, var olduğunu bilmek yeter bana.” Demiştim. Nerede olduğunu geçiyorum, yaŐadıĐından bile haberim yok. İnsan unutmamalı kurduğu cümleleri, verdiği sözleri hatırlayınca hançer oluyor, saplanıyor, insanlığa lağı geçmeyen kalbine. Onu, belli bir süre görmek istemedim. Onu, unutamam sanıyordum. Daha sonra onu aramadım. Bir türlü nasip olmadı, her an aklımda. O, varken hep bir engel  ıktı. Hayatımda yeni sesler, yeni gürültüler, yeni kırıklıklar duyulduğu için. Oysa biliyordu. Sonra bir türlü olmadı işte... Unuttum; gelenler, gidenler, acılar, yıkılan umutlar, yeni hayaller, yemek, bulaŐık. Gözlerini görmediğim gün, gün aymazken bana, nasıl da yaşayabildim onsuz. Nasıl inandırırım ben ona kendimi? Unuttum sanırken derinlerde yaŐattıĐımı anlamaz. Kimseye anlatamam kendimi, ona da anlatamadım; zaten o anlardı, bana gerek kalmazdı. Oysa hatırlıyorum her Şeyi. İlk gördüğümde giydiği elbiseyi, benimle kurduğu

ilk cümleyi, saati, Sekizin kaç geçtiğini, mevsimi, yaprakların sarardığını en ufak noktasına kadar hatırlıyorum. Bu unutulmuş gibi değil de örümcek ağlarıyla kaplanmış bir kitap gibi kıyıda köşede ortaya çıkmayı beklemiş. Hatıralarımdan korkuyorum, korkumu yenmek için bir fenerim de yok üstelik.

Hatırlamak istemiyor insan çoğu şeyi, geçmişini. Geçmişinden korkar oldu insan. Ondan sonra hayatımı yaşanmaz bir hayat şekline soktum, su altında kalmış bir şehir gibi. Senin öleceğin, kendini öldüreceğin aklıma gelmezdi benim için. Senden haber alamayacağım, sana dokunamayacağım günlerin sabahına uyanacağım. Sensiz kitaplar bitireceğim, en önemlisi de sensiz hayaller kuracağım aklıma gelmezdi. Tüm bunlar olurken tüm bunları yaşamışken unuttum sanmam, onu karanlığın içinde bırakmam, kendimi cezalandırma şeklimdi sanırım. Şu an bu tozlu çatı katından sokağa atıp kendimi, saatlerce koşmak istiyorum. Bu sokaklar, bu yollar bu kara parçası getirir mi beni sana? Sensizliğe dayanmanın en önemli kuralı; kendimi sensiz olmadığımı inandırmaktı, unutturmamaktı senin varlığını bana.

Başaramamışım ki şu an sol elimde ceketimin cebini yokluyorum, sigara paketimi arıyorum, yazı odasında unuttuğumu biliyorum ama yine de umut etmek istiyorum, bir parça da olsa umut etmek istiyorum tıpkı şu an hatıralarımda aradığım umut gibi. Gözümden akan yaşları görmüyorsun belki ama hissettiğine eminim Ayten. Kitap sayfalarından anlardın, gözyaşları iz bırakır sayfalarda derdin. İz bıraktın sende benim sayfalarımda. Kime gidebilirdim şu an, kim dinlerdi beni, ömrümü paylaştığım kadın? Hiç sanmıyorum. Yan komşum İbrahim Bey... O, devlet memuru, mesai saatleri içerisindeyiz maaless. Uzun bir yolculuğa çıkma zamanı geldi. Bavulumu hazırlamadan yanıma alacağım iki kitapla Ahmet'e gitme vakti sanırım. Kendime bile anlatamazken ona birçok şeyi anlatabileceğime eminim. Bana lazım olan iki kitap ve ufak bir cesaret, oturduğum yerden kalkabilmem için. Yolum uzun, hayatım kısa. Hayat hayaller kurmak ve gerçekleştirmek için çok kısa. Önce şu kitapları yerlerine yerleştirmem daha sonra bu karanlığın içinden kapının arasından giren ışığa doğru sürünmem gerek. Acaba kaç saattir buradayım? Demek ki düşünmem yine uzun sürdü. Ayağım bir yere takıldı, feneri de orada unuttum. O karanlığa dönmeye cesaretim taze bitti.

Kapının ardından karşılık beklemeyen bir ses: "Nerede kaldın?" Aceleyle çıktım o karanlıktan kapıyı kapattım bir karşılık verdim. Aceleyle karşılık beklemeyen bir sesle "Özür diliyordum kitaplardan."

HİKÂYE YARIŞMASI İKİNCİSİ

Rumuz: Kumru

Feyza Güler

Rekabet Kurumu Bayburt Kız Anadolu Lisesi

Kör bir insan için gökkuşağının renkleri, sağır bir insan için kuş sesleri nasıl boşunaysa bütün bir yürekle algılanmayan zaman da öyle boşa gider, kaybolur demiş Michael Ende. Bense karanlığa hapsolmuş dünyamda yaşayıp el yordamıyla algılıyorum her şeyi.

Sağlıklı olmak ve yaşamak, işte bütün bilgi bu demişler. Bense hiç görmeden yaşayıp yuvarlanıp gidiyorum. “Ruh, başıboş kalınca hayaller kurar.” diyor, Lucianus. Elimi zihnime daldırdığımda bir hayal dünyasının izleri bulaşıyor parmaklarıma. Bir melankolik ifade kaplıyor yüzümü. Çevremi hiç göremeyecek olmanın hüznü çevreliyor bedenimi.

Göz bebeğime örtülmüş siyah bir perdenin ardında ne renkler var, bilebilir miyim? Bana “masmavi gökyüzü” desen ne maviyi bilirim ne de gökyüzünü. Çimen yeşili gözlerim var, desen algılayabilir mi beynim tüm bunları? Kırmızı gülleri, sarı çiçekleri...

Zamanı keskin bir bıçak gibi kesen korna sesiyle irkiliyor zayıf bedenim. Birçok insanın çılgığı doluyor kulaklarıma. Bedenim patika yoldan hızla çekildiğini hissettiğinde uğultu rüzgârı yayılıyor her bir tarafa. Ben ne olduğunu anlamış değilken etrafımda toplanan kalabalığın vermiş olduğu korku tutunuyor göğsüme.

- İyi misin? Bir şeyin var mı? Su içmek ister misin?

Akrep ve yelkovandan yayılan zaman kavramından soyutlanmış gibiyim. Patika yola yayılan tok seslerin arasında tek bir sesi idrak ediyor beynim;

- Önüne baksana kızım, görmüyor musun?

- Görmüyorum, göremiyorum ki!

Boğazımdan çıkamayan kelimeler, sükûta boğuluyor tek tek. Kelimeler dudaklarımdan üzerinden başarılı bir cambazın izlerini taşıyarak geçiyor. Okyanusun hırçın sularının kıyıya hızla vurması gibi vuruyor bedenime insanların acı sözleri.

Şokta olduğumu varsayan topluluğun arasından sıyrılıp geçmek istiyorum adeta. Çantamdaki bastonumu çıkarıp katını açıyorum, yolunu bulmaya çalışsan kaybolmuş bir turist gibi. Engelimi fark edenlerin uğradığı şoku görebiliyorum gibiyim.

- Körmüş bu! Vah vah! Vah kıyamam zavallı kuzum benim!

Kabullenmek zordu veyahut sükûta bürünmemek. Yayılan uğultu rüzgârı ve insanların farkında olmaksızın söyledikleri sözlerin kırılcılığı bir dalga misali zihnimin kıyılarına çarparken attığım her adımda üzüntümün kökleri toprağa yayılıyordu.

Bastonumla yerdeki şeritleri takip ederken karanlığın insana güvensizlik verdiğini bir kez daha fark ettim. Karşınıza çıkabilecek herhangi bir tehlikeden yoksun halde, sadece yürüyorsunuz. Ayakkabınızın bağcığının açıldığını, takılıp düşmeden anlamanız veya önünüzdeki taşı ayağınızı çarpmadan fark etmeniz imkânsız. Eğer benim kadar şanslı değilseniz veya sizi yoldan çekebilecek iyi yürekli insanlarla karşılaşmadıysanız yaşama veda etme olasılığınız yüksek. İstemeden çarptığınız insanlardan duyacağınız öfkeli sözler ancak engeliniz fark edildiğinde son bulur. Tüm bunlar yerini şaşkınlığa ve acımaya bırakır.

Az evvel yaşadığım olayın etkisi hala bedenimde hüküm sürerken saniyelerin devirdiği dakikalar, yeni başlayan yağmur damlalarının senfonisini yaydı her bir tarafa. Biraz önce güneş ışınlarını iliklerime kadar hissederken şimdi yağmur damlaları ceketime çarpıyor, ceketime tutunan damlaların ıslaklığını üzerimde hissediyordum. Telaşla ıslanmaktan kaçan insanların ayak sesleri kulaklarımda çınlarken küçük bir çocuğun tatlı heyecanına tanık oldum:

Anne bak, gökkuşağı!

Gökkuşığı...

Bana küçüklüğümü anımsatan bu kelimeye can veren o çocuk gibi dem vurdu anılarım zihnimde. Gökkuşağının renklerini bir kokuya veya bir sese benzeterek tarif etmeye çalışan annemin narin sesi doldurdu her tarafı. “Duvallar renkli olsa da karanlıkta ne görebilirsin, bir köre rengi nasıl anlatabilirsin ki?” demişlerdi; ama doğanın ruhundan gelen notaları bir besteci edasıyla tasarlayan annemin, renkleri bu denli farklı bir yol ile anlatımı beni oldum olası heyecanlandırmıştı.

Kahverengiği anlatmıştı annem; koyu, tütsülenmiş odunların kokusu olarak. Kahve tonları ve özellikle sonbaharı anımsattığı için bu renk bana melankolik gelir demişti. Yeşili ne zaman koklasam ağaçların içinde kaybolurum. Kırmızı dendiğinde burnum hep karanfil arar, gül gelir aklıma. Peygamber efendimizin simgesi, şehitlerimizin kanı, bayrağımızın rengi gelir. Dalgaların sesini, yağmurun şırlıtısını andırır mavi veya şeker gibi tatlı ve yumuşaktır pembe demişti. Gözlerimde hüküm süren siyaha geldiğinde ise “Yalnız kalmak istediğimde, içinde kaybolmak istediğim bir renk.” diye tanımlamıştı. Renkler böyle duyurulmuştu bana.

Peki, siz karanlığı anlatabilir misiniz?

Gün ışığının son bulduğu an mıdır? Işıkların sönmesi midir karanlık? Yoksa uyumayla başlayıp uyanmayla biten zaman mıdır? Bu anlık zaman dilimleriyle anlayamazsınız, anlatamazsınız; benim hayatımın içine yerleşip gözümü açsam da, kapatsam da istifini hiç bozmayan o acımasız karanlığı.

Tabii ki zor. Her şeyin zor tarafı vardır. Sevgiyle, azimle ve şükrederek yaşamanın mutluluğunu yaşıyorum. Mutluyum çünkü belki de bu sınırlar içerisinde en şanslı insanım. Göremesem de duyabilmenin, yürüyebilmenin, konuşabilmenin kıvancını yaşıyorum. Kalp gözüyle bakıyorum hayata.

Gözlerim karanlığa bürünmüş olsa da yüreğim aydınlık.

Ben ki el yordamıyla dokunuyorum, algılıyorum her şeyi. El yordamıyla hissediyorum, anlıyorum hayatı. Ellerim, gözlerim...

ELLERİN HÂLÂ SOĞUK

HİKÂYE YARIŞMASI ÜÇÜNCÜSÜ

Rumuz: Çisem

Züheyla Bakır

Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi

Nasıl da sevmişti, nasıl da beklemişti, nasıl da bu kadar bir anda bağlanmıştı. Hiç geri geleceğini düşünmeden hiç ellerini tutacağını düşünmeden sadece sevmişti. Nereden bilebilirdi ki bir gün sevdiğinin kendi kolları arasında öleceğini ve sonrasında başka bir başlangıç yapamayacağını... Umut yirmi iki yaşında daha üniversiteyi yeni bitirmiş. Hiç vakit harcamadan hemen işe başlamak için koşturuyordu ama bilemezdi ki bu koşuşturma arasında hayatına yeni bir aşk ekleyip hiç bırakmayacağını. Sabah erkenden kalkıp her zamanki gibi ellerini yüzünü yıkadı, kahvaltısını yaptı. Annesinin o güzel yüzünü öptükten sonra kapıdan dışarı çıktı. Tam aşağı inmek için asansöre binecekti ki annesinin sesini duydu.

“Umut, çantanı unuttun oğlum, aklın nerede senin, anlamıyorum.” Umut çok zaman kaybetmek istemediğinden fazla üstelemedi. Çünkü hemen işe girmek ve çalışmak istiyordu. Annesi hemen asansöre koşarak oğluna çantasını uzattı. Umut ise biraz utanmıştı açıkçası. Çünkü daha işe girmeden her şeyi unutuyordu. İşe girdiğinde annesinin, işini layıkıyla yapamayacağını düşünmesini istemiyordu. Hiçbir şey demeden annesinin elinden çantasını aldı ve düğmeye bastı. Aşağı indi ve burnuna bir yerlerden güzel bir koku geliyordu. O koku açıkçası başını döndürmüştü. Anlayamadı o kokunun nereden geldiğini. Tam giriş kapısını açmıştı ki karşısında bir yetmiş boylarında, saçları bir nehir gibi beline kadar uzanmış bir kız gördü. Tam onu süzerken kız birden kapının sesiyle irkildi, arkasına baktı ve onu gördü. Umut’un aklına, annesi ile kahvaltı

masasındaki konuşması geldi. Apartmanımıza yeni komşular geldi. Çok iyi aile bir de kızı var. Umut bir an ne yapacağını şaşırды. İlk defa böyle bir şey yaşadığını bildiği için hiçbir şey yapamadı, olduğu yerde donakaldı. Kız ise Umut'un bu halini anlayamamış, sadece gülümsüyordu. Umut ise onun gülüşünü gördükçe iyice panikliyordu ama belli etmiyordu.

Kız Umut'a elini uzattı. Merhaba, biz bu apartmana yeni taşındık. Benim adım Hülya. Umut bir an kızın ismini duyunca irkildi ve kendine geldi ama eli ayağı buz kesmişti. Umut elini uzattı. "Memnun oldum, benim adım da Umut." Ama Hülya, Umut'un elini tuttuğunda irkildi. Çünkü elleri çok soğuktu. Hülya "Bu sıcakta elleriniz ne kadar soğuk" dedi. Umut ne diyeceğini bilemedi hemen atıldı. "Benim ellerim hep soğuktur." dedi. Umut, gözlerini Hülya'dan kaçırarak "Tanıştığımıza memnun oldum. Ama çok acelem var, hemen gitmem gerekiyor, kusura bakmayın." dedi ve hızlı adımlarla caddeye atıldı. Umut, kendine geldi ve saatine baktı. İş görüşmesine geç kalacağını düşünerek hızlı adımlarla caddeye indi. Bir taksi durdurarak iş yerine ulaştı ama akli hep Hülya'daydı. Sesi kulaklarında çınılıyordu adeta, gülümseyişi gözlerinin önüne geldikçe kendi de haberi olmaksızın gülümsüyordu. Bir an taksicinin radyoyu son ses açtığını duyunca irkildi. Radyo haberleri veriyordu. Umut'un irkildiği şey trafığın çok yoğun olmasıydı. Umut'un bir an yüzü düştü. Çünkü daha ilk günden geç kalmak istemiyordu ama şoför de Umut'u iş yerine ulaştırmak için kestirme yollardan gidiyordu. Trafik çok yoğun olduğu için bir saat geç kalmıştı iş görüşmesine. Geç kaldığı için iş yerinin kapısından içeri bile girmek istemiyordu. Biraz kendini topladı, kapıdan içeri girdi. Kendine doğru birinin geldiğini görünce iyice endişelendi. Görevli Umut'un yanına geldi ve "İş başvurusu için gelmiştiniz değil mi, yanılmıyorumdur inşallah." dedi. Umut'un yüzünde bir tebessüm belirdi. Neden olduğunu da tam anlayamamıştı. Derken "Kusura bakmayın bayım, sizden önce gelen hanımefendi işe alındı. İşyerimizde şu an hiçbir eksikimiz yok, teşekkür ederiz." dedi. Umut yüzüne bir sille yemiş gibi hissetti. Adama hiçbir şey demeden işyerinin kapısını hızlıca çarptı ve caddeye çıktı. Aslında morali altüst olmuştu. Bir yandan bundan sonra ne olacağını düşünüyor, bir yandan ise hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçiyordu ki ani bir sesle irkildi. Kulakları çınlamaya başlamıştı. Ne olup bitiyor diye bir sağa bir sola bakıp duruyordu. Tam ne olduğunu anlamamış iken karşı cadde- de insanların bir araya toplandığını gördü ve hızlı adımlarla topluluğun olduğu yere doğru yöneldi. İnsanların endişeli bakışları, bağrıışları caddeyi inletiyordu.

Umut ise soğukkanlılıkla insanların arasından geçti ve olayın gerçekleştiği yere ulaştı. Kalbine bir sızı indiğini hissetti ama bir anlam veremedi. Bir an duraksadı, sonra yerde yüzüstü yatan bir kız gördü. Kızın saçları her tarafa dağılmış ve her yeri kan içindeydi. Umut kızın başucundaydı ve yanındaki kadından hemen ambulansı aramasını istedi. Kadın ayağa kalktı ve ambulansı aradı. Yerdeki kızın durumunu görünce hemen kızı düzeltmeye çalıştı. Kızı düzeltti, saçları o kadar uzundu ki yüzünü sarmıştı. Umut kızın saçlarını topladı.

Bir an yerde yatan kızı tanıyormuş gibi hissetti ama yüzü hep kan olduğu için tam çıkaramadı. Yanındakilerden su istedi ve kızın yüzüne döktü. Umut gözlerine inanamıyordu. Çünkü yerde yatan kız, daha dört saat önce gördüğü ayağını yerden kesen Hülya'ydı. Umut ne olduğunu anlayamıyordu. Hülya'nın bir an ellerinin arasından kaydığını, uçup gittiğini hissettiği an onu sıkıca bağrına bastı. Bir yandan ağlıyor bir yandan da kokusunu içine çekiyordu. Bilemezdi ilk ve son defa kokusunu içine çektiğini. Umut şaşkındı...

O kadar kalabalığın içinde kulağına bir ses geliyordu:

Bu, o kız, az önce işe kabul edilen; bu, o kız...

Umut iyice kötüleşiyordu ne yapacağını bilemiyordu ki Hülya gözlerini açtı ve Umut'u gördü. Ağzından üç kelime döküldü: Ellerin hâlâ soğuk..

Ve o günden sonra Umut'un elleri bir daha hiç ısınmadı.

HAYALLERİNİN PEŞİNDEN KOŞAN KIZ ASIYE

BİRİNCİ MANSİYON

Rumuz: Baykuş

Ayşegül Narman

Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi

Soğuk bir kış günüydü. Kar, diz boyuydu. Dışarıda esen rüzgâr, kapıların arasından sanki ılık çalıyordu. Çocuklar ise soğuğa, çıkan fırtınaya aldırış etmeden, dışarıda oyun oynuyorlardı. Asiye de arkadaşlarıyla ne zaman dışarıya çıkıp oyun oynamak istese annesi buna hep karşı çıkardı. Çünkü babası oyun oynamasına, arkadaşlarıyla gezmesine kızardı. Asiye zayıf, çelimsiz ve çok sessiz bir kızdı. Ailesi ile birlikte geçim sıkıntısı çekiyordu. Kuru ekmek ve zeytinden başka bir şeyleri yoktu. Babası orada burada çalışan, kaba, kötü kalpli bir adamdı. Annesi Asiye gibi zayıf, güçsüz bir ev hanımıydı. Bir de küçük bir kız kardeşi vardı Asiye'nin. Yine bir gün Asiye, annesi ve küçük kardeşi ağır yanan eski bir sobanın başında ısınmaya çalışıyorlardı. Babası o soğukta üç beş kuruş para kazanabilmek için köy halkının evlerinin bacalarında biriken karları temizliyordu. Kazandığı parayı da Asiye'nin okul masraflarına verirdi. Tabii bu durumdan epeyce şikâyetçiydi. Asiye 7. sınıfa gidiyordu. Geçim sıkıntısı çekmesine rağmen çok başarılı bir öğrenciydi. 5. sınıftan beri öğretmeni Sema Hanım gibi iyi kalpli yardımsever ve başarılı bir öğretmen olmak istiyordu. Öğretmenlik onun için kutsal bir meslekti. Büyüyünce öğretmen olmak en büyük hayallerinden biriydi. Ama babası, parası olmadığı için Asiye'yi okutmak istemiyordu hatta Asiye'yi ne zaman ders çalışırken görse azarlamadan bağırıp çağırmadan rahat etmiyordu. Babası eşiyle sürekli kavga ederdi. Bir işe yaramadıklarını dile getirirdi. Hele bir de iki kızı olduğu için eşiyle alay eder gibi konuşurdu. En çok erkek çocuğunun olmasını istiyordu. Asiye her gece

babasının bağırtılarıyla uykuya daldı. Ertesi gün okul vardı. Babası Asiye'ye bir iki tokat atmıştı. Yüzünde tokadın izleri vardı ve kendini çok yorgun hissediyordu. Annesi yüzündeki izleri kapatmak için kuru ekmekleri çiğneyip yüzüne koyuyordu. Sabah olmuştu. Erkenden kalkıp okul kıyafetlerini giymek için doğruldu. Her yerinin ağrıdığını fark etti. Okula gitmesem mi diye düşündü. Ama eğer okula gitmezse derslerinden geri kalacaktı. Sonunda okula gitmesi gerektiğine karar verd

çantasını toplayarak yola koyuldu. Yolu uzaktı. Her gün o yolu çekiyordu. Yaşı daha küçüktü ve çektiği bu sıkıntılar onun için çok zordu. Ama babasından korktuğu için asla dile getiremezdi bu durumu. Okula varmıştı. Kapıda arkadaşı Fatma'yla karşılaştı. Arkadaşı Asiye'de bir gariplik olduğunu sezmişti. Neyin var, diye sordu. Asiye bir şeyinin olmadığını söyledi ve sustu. Sınıfa girer girmez yerine oturdu. Ders en çok sevdiği öğretmeni Sema Hanım'laydı. Onu gördüğünde yüzünde gülücükler istemsizce açılmıştı. Öğretmeninin yanında kendini güvende ve mutlu hissediyordu. Sema Hanım Asiye'nin yüzündeki kızarıklıkları fark etmişti. Asiye'nin yanına gitti, sessizce, yüzüne ne olduğunu sordu. Asiye de kapıya çarptığını söyledi. Öğretmeni pek inanmamıştı. Aslında fazla üzerine gitmek istemedi ve derse başladı. Ders Türkçeydi. Asiye Türkçe dersini çok seviyordu. Derste de çok başarılıydı, diğer derslerde olduğu gibi. Öğretmeni de onu çok seviyordu. Dersin son dakikalarıydı. Asiye'yi bir durgunluk almıştı. Nedeni de eve gidecek olmasıydı. Evde babası olduğu için gitmek istemiyordu. Okuldan çıkar çıkmaz eve gitti. Babası evdeydi. İçeri girdi ve babasının tokadıyla kendisini yerde buldu. Neye uğradığını şaşırmıştı. Babası Asiye'nin okula gitmemesini söylemesine rağmen Asiye yine de gitmişti okula. Bu yüzden yine evde kavga çıkmıştı. Öğretmeni Asiye'nin durumunu hiç beğenmemişti. Peşinden Asiye'yi gizlice takip etmişti. Asiye içeri girdiğinden beş dakika sonra öğretmeni de evlerinin önüne vardı. Kapı çalıyordu. Kapıyı açan babasıydı. Kim olduğunu ve ne aradığını sordu Sema Öğretmen'e. Sema Hanım da Asiye'nin öğretmeni olduğunu ve onunla görüşmek istediğini söyledi. Sema Hanım içeri girdiğinde evin içinde eşyaların olmadığını fark etti ve Asiye'nin ağladığını gördü. Sordu ne oldu diye. Asiye de olanları bir bir anlattı ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Sema Hanım üzülerək şöyle der: "Eğer eşinizin de izni olursa Asiye'yi almak istiyorum." Annesi üzüldüğünü pek belli etmese de içten içe yanar. Elinden bir şeyde gelmemektedir. Akşam olur Sema Hanım evine döner. Babası eve geldiğinde olanları birer birer anlatır annesi.

Babası da sevinerek kabul eder. Ertesi gün Sema Hanım cevaplarını almak için evlerine gider. Babası Sema Hanım'a izin verdiğini söyler. Asiye ailesiyle vedalaşıp evinden ayrılır. Öğretmenin evine gider ve orada yaşamaya başlar. Asiye eskisi gibi artık dayak yemez. Her uyuduğunda huzurla uyuyup huzurla uyanmıştır. Bir yandan çok mutlu bir yandan da çok üzgündür. Çünkü annesi ve kardeşini özlemiştir. Artık sekizinci sınıf olmuştu. Önünde LGS sınavı vardı. Gün geçtikçe başarısı da artmıştı. Hemen hemen sınava da hazırdı. Öğretmeni onu çok güzel hazırlamıştı. Sınava bir ay kalmıştı. Günler haftalar çok çabuk geçivermişti.

Son bir gün kalmıştı. Asiye çok heyecanlaydı. Erkenden uyudu. Sabah erkenden kalkıp kıyafetlerini giydi ve kahvaltısını yaparak öğretmeniyle evden ayrıldı. Sınav yaza denk geliyordu. Onun hava çok güzeldi. Okula arabayla gitmişlerdi. Arabada indiğinde bahçede arkadaşlarıyla selamlaşıp içeriye girdi. Sınavın başlamasına beş dakika vardı. Asiye son hazırlıklarını yaptı ve sınav başladı. Çok iyi gidiyordu ve güveniyordu kendine. Sınav bitti. Öğretmenin yanına giderek çok iyi geçtiğini söyledi ve eve gitmek için arabaya bindiler. Aradan iki hafta geçmişti. Sonuçlar açıklanmıştı. Asiye beklediği gibi bir puan almıştı. Bir hafta sonrada tercih yapacaktı. Zaman gelmişti. Tercih yapmak için okula gittiler. Küçüklükten beri öğretmen olmak hayaliyle yanan Asiye güzel bir öğretmen lisesini tercih etmiştir. Tercihler de açıklanmıştı. Tam da istediği gibi o lise tutmuştu. Öğretmeninden ayrılmak zorundaydı. Çünkü okuyacağı okul köyünden çok uzak yerdeydi. Helallik istedi ve sonsuz teşekkür ederek evden ayrıldı. Annesinin ve kardeşinin yanına yani evine döndü. Ailesinin yanına giderek onlardan ayrı geçirdiği günlerin özlemini giderdi. Babası hariç çünkü babasının yaptıklarını bir türlü unutamıyordu. Ailesinin yanında sadece iki gün kalabilirdi. Okullar açılacaktı okulların açılmasına iki gün kalmıştı. Gel zaman git zaman Asiye de artık lise öğrencisiydi. İlkokul, ortaokulda da olduğu gibi lisede de çok başarılı olmuştu. Arkadaş çevresi çok olmasına rağmen yine de derslerinden kopmamıştı. Arkadaşları sürekli gezip tozmak isterlerdi. Asiye sadece ders çalışırdı. Canı sıkıldığı zaman arkadaşlarıyla takılırdı ya da kitap okurdu. Yine önünde bir sınav daha vardı; YKS. Başarılı bir öğrenci olduğu için öğretmenleri ondan çok ümitliydi. 9,10,11.sınıf derken 12.sınıf geldi çatı. Harıl harıl ders çalışıyor, test çözüyor, bol bol kitap okuyordu. Önünde hayatını kurtaracak bir sınavı vardı ve onun da başarıyla sonuçlanacağından emindi. Günler, haftalar, aylar derken sınav iyice yaklaşmıştı. Sabırsızlıkla bekliyordu

Asiye. Bir yandan da arkadaşlarından ayrılacağına üzüliyordu. Son geceleriydi artık. Ertesi gün sınav vardı. Güzel bir parti organize etmişlerdi. Kınalar yakıldı, halaylar çekildi. Evet sınav geldi çattı. Asiye sınava girdi, yine çok iyi geçmişti. Sabırsızlıkla sonuçların açıklanmasını bekliyordu. Sonunda sonuçlar da açıklanmıştı. Önünde bir tercih daha vardı. Öğretmen olabilmek için güzel bir üniversite tercih etmişti. Bu güzel haberi annesiyle ve kardeşiyle de paylaşmıştı. Kardeşi ortaokula gidiyordu. Annesi ev hanımı, babası da onun için var ya da yoktu. Üniversiteyi İstanbul'da okumaya hak kazandı. Okuduğu bölüm sınıf öğretmenliği idi. İkinci yılında staj görmeye başlamıştı. Para sıkıntısı da çekmiyordu. Boş zamanlarında kafelerde çalışıyor, harçlığını çıkarıyordu. Zamanla da bir şeyler

öğrenmişti. Son senesiydi. Mesleğini eline alabilmek için bir sınava daha girecekti. Buna da güzelce hazırlanıp sınava girdi. Sınavı iyi geçmişti. Sonuçlar da açıklanmıştı. Puanı da gayet yeterliydi. Hayatının belki de son tercihi olacaktı yapacağı tercih. Asiye artık sınıf öğretmeniydi. Sadece atanmayı bekliyordu. Tercihinde büyüdüğü köyü, şehri yazmıştı. Her şey yolunda gidiyordu. Hayal ettiği gibi her şey bir bir gerçek oluyordu. Tercihinde yazdığı yere yerleşmişti. Zaman geçti, o da oldu. Köyüne, eğitimine ilk başladığı okula atanmıştı. Çok mutluydu. Annesine ve kardeşine kavuşacaktı. Hele ki zor günlerinde yanında olan Sema Öğretmen'ine. Sekiz yıl boyunca sadece üç dört kere görüşmüşlerdi. Arada sırada özel gün ve gecelerde mutlaka arardı.

İstanbul'dan ayrılarak köyüne geldi. Artık burada yaşayacaktı işinden dolayı. Annesinin ve kardeşini de yanına almıştı. Babası sokaklarda yaşayan zavallı bir adam olmuştu. Geçinemedikleri için de annesinden ayrılmıştı. Asiye babası gibi kötü kalpli olmadığı için babasının haline çok üzülmüştü. Annesiyle konuşup babasını da yanına almak istediğini söyledi. Babası eve ilk geldiğinde ilk olarak çok mahcup olduğunu dile getirmişti. Asiye'nin babasına olan öfkesi hala devam ediyordu. Babası yaşlandığı için hastalanmıştı. İyice elden ayaktan düşmüştü. Bakıma muhtaçtı. Zaman geçtikçe hastalığı da ilerliyordu. Asiye aldığı parayla hem geçinmeye hem de babasına bakmaya çalışıyordu. Ama ne yapsa yapsın babasını da iyileştiremedi ve onu kaybetti. Aslında üzülmemesi gerekiyordu yaptıklarından dolayı. Kız evladı ya ne yapsın, babasının yokluğuna dayanamıyordu. Ama yaptıklarını da bir türlü unutamıyordu.

HAYAL VE HAYAT

İKİNCİ MANSİYON

Rumuz: Bayan D

Rumeysa Durukan

Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi

Özünde deli dolu bir kızdı o. Ailesiyle birlikte yaşıyordu ve ortaokula gidiyordu. Kız ailesini aslında çok seviyordu ama anne ve babasının bulunduğu ortamda çok bunalıyordu. Çünkü anne ve babası bir arada olunca hep kavga ediyorlardı. Ama böyle normal kavga değil kadına şiddetin de olduğu kavgalardı. Tabi ki kız bu durumdan fena halde rahatsızlık duyuyordu hatta küçük haliyle onları ayırmaya çalışıyor; her gece bu durumun son bulması için dualar edip, gözyaşı döküyordu. Ama ne kavgalar bitiyor ne de anne babasının bağrıışmaları tükeniyordu.

Günler gelip geçerken evde yine bir kavga çıktı. Okuldan içinde büyük umutlar, pembe hayallerle eve döndüğünde anne ve babasını o şekilde gördüğünde bir kez daha dünyası başına yıkılmıştı. Bu enkazlara daha ne kadar dayanabilecekti çocuk yüreği aklı almıyordu. Ailesi ile huzurlu yaşamaya o kadar muhtaçtı ki... Yeni güne uyanıp nefis bir kahvaltı yapsalar, babası onu okula bırakıp işine gitse... Akşam olup eve döndüklerinde annesi tebessümle karşılasa... Beraber güzel güzel konuşup akşam yemeklerini yeseler... Sonra sıcaık yatağına derin hülyalarla dalsa... Harika olmaz mıydı böylesi yaşamak.

Olmuyordu işte olmayınca. Yine bir kavga manzarası karşıladı onu eve gelince ama bu kavga diğer kavgalara benzemiyordu. Daha fenasıydı. Yine şiddet vardı fakat artık kadının canına yetmişti. Daha fazla dayanamıyordu. Bu

defa kararlıydı artık son bulması gerekti bu kavgalarında, evliliğinde, mutsuzluğunun da...

Babası sinirinin son anına kadar bağırıp çağırıp annesini dövüp çıkıp gitmişti. Annesi olayın şokunu atınca üzerinden birkaç parça özel eşyalarını hazırlayıp kendisini de alıp evi terk etmişti. Gitmeden önce de polisi arayıp olan biten ne varsa her şeyi anlatmıştı ve şikâyetçi olmuştu. Babası yakalandı ama serbest bırakıldı.

Aradan yaklaşık iki ay kadar geçti. Babası pişmanlık yaşları, sözleri döktü ne etti ne söyledi tekrar bir araya geldiler. Kız tabi ki bu durumdan mutluydu ama ailesi onun bu mutluluğu yaşamasına izin vermiyorlardı. Çünkü evde yine tartışmalar oluyordu ama şükür şiddet uygulamıyordu babası artık. Kızın içi içini yiyordu; her tartışmada bir kavga, bir ayrılık yaşanacak diye korkuyordu. Kendi yaşadığı olaylardan yola çıkarak “ Acaba bu durumda kaç kadın var, kaç bu durumdan kurtulmak için mücadele ediyordur.” diye düşünüyordu. Bu düşüncesi onu polis olma hayaline götürdü. Tek hayali ilerde polis olmak yardım bekleyen kadınların elinden tutmak olmuştu. Bu hayali onu hayatına, umutlu günlere bağlıyordu.

Ailesinde yaşananlar onun sadece psikolojisini etkilememişti. Zaman zaman nefesi daralıyordu. Hiçbir şeye odaklanamıyordu. Yolda yürürken bile kafası hep dalgındı. Gel gör ki anne babası bu durumun farkında bile değildi. Onu umursayan, düşünen hiç kimsesi yoktu şu hayatta.

Okulda bu durumu rehber öğretmeni fark etmişti. Kızın ailesiyle bu durumu konuşmak istemişti ama o bu durumu öğrenmelerinin bir şeyi değiştireceğine inanmıyordu.

Bütün gecenin uykusuz ve sıkıntılarla geçmesi bu gününü fena etkilemişti. Dönem sonu gelmiş son sınav haftasına girmişlerdi. Dönem içerisinde evde derslerine çok çalışmamış ve okulda da dersleri çok verimli dinleyememişti. Bari sınav zamanı çalışabilseydi. Derslerini başarıyla geçseydi ne güzel olurdu. Ama sınavlarda tüm bildiklerini unutuyor gibiydi. Hele bugünkü Edebiyat dersi sınavında sözel ders olduğu için bilgileri birbirine karıştırmıştı. Fakat bu dersten kalmaması gerekti.

Bu düşüncelerle eve doğru geliyordu. Okul servisine binmemişti. Biraz yürümek, zihnini toparlamak istiyordu. Temiz hava iyi gelir, biraz açılırdı. Sonra

evlerine giden yolda üst geçitten çok uzak olduğunu fark etti. Nasıl yürümüştü bu kadar yolu. Hemen yolun karşı tarafına geçmek istedi ama acı fren sesi acı çığlıklara karıştı. Ne sürüklendi nereye çarptı hiç bilmiyordu. En son hatırladığı etrafı simsiyah bulutların kapladığıydı.

Hastane odasında gözlerini açtığında çaresiz, şaşkın ve suçlu gözlerle göz göze geldi. Hatırlıyordu bu yüzleri evet bunlar anne ve babasıydı. Anne ve babası...

Şimdi pişman olmak, mahcup olmak neyi değiştirecekti. Kaza geçirmişti. Tüm vücudunda kalıcı çizikler, kesikler oluşmuştu. Doktorlar bir hafta kadar daha gözlem altında tutulacağını söylediler. Annesi yanında refakatçi kalıyordu -dilinde sürekli dualar- ayrılmıyordu bir an yanından. Babası her gün gelip gidiyordu. Sessiz, suskun, düşünceli...

Peki onun düşüncesini, hayalini, umutlarını biliyorlar mıydı? Hiç sanmıyordu ama olsundu belki bu kaza onların birbirlerine kenetlenmesini sağlayacaktı. Kim bilir? Bir umut...

Bir sabah etrafında türlü insan sesleriyle uyandı. Hastane odası renklenmiş, süslenmiş, balonlarla, bayraklarla donatılmıştı. Yanı başında öğretmenleri ve birçok polis vardı kendisine gülümseyen. Hayal miydi? Hayır değildi. Hayalini gerçeğe dönüştürmek için destek veren, umudunu tekrar yeşerten öğretmeni, ailesiyle yanı başındaydı. Gerçeğin ta kendisiydi bu...

BİR GERÇEKLİKTİR TEVAFUK

ÜÇÜNCÜ MANSİYON

Rumuz: Potkal

Esranur Birgül

Bayburt Fen Lisesi

Duruyordum sadece. Üzerine oturduğum kumların yalnızca beni taşımamasını izliyordum. Karşımda çırpınıp duran deniz, birebir benim yansımam gibiydi. Gökyüzündeki o gri bulutun ardından sanki bir daha hiç güneş doğmayacak, sanki bir daha o mavi örtü gökyüzünü hiç kaplamayacaktı. İçimdeki vaveyla misali o kara örtünün içinden feryat eden bir kuş geçti. Benden daha mı dertli, daha mı meyustu? Yoksa benim derdimi benimle mi paylaşıyordu? Sanki benim gibi, yavrusunun yasını tutuyordu. Sanki evren de benim gibi kızımı özlüyordu. Artık yoktu. Ağlayışı, gülüşü yoktu. Hayatta yaşamış olduğuna dair bir iz, ona ait bir çorap dahi yoktu. Gitmişti işte, ona hiç ulaşamayacağım bir yere. Çocuğumun son gidişini bile görememiştim, gör-dürtmediler. Ona son kez veda bile edemeden, ellerimi toprağının üstünde gezdiremeden, gözyaşlarım toprağının üstüne düşüp kum tanelerini usulca ıslatamadan gitmişti. Esen rüzgâr düşüncelerim ve bedenim arasına girdi. Üşümeye başladım. O da üşüyordu. Muhakkak ki üşüyordu. Onun sahipsiz, naif bedeni toprağın altında donarken sabahın güneşinde ısınan kum tanelerinin beni biraz olsun ısıtmasına ne hakkı vardı. Gözyaşlarım yanağımdan usulca, damla damla akıyordu. Çocuğumun kuru toprağını ıslatamayan gözyaşlarım, dalgalar vasıtasıyla ıslanmış olan kum tanelerini gereksiz bir şekilde ıslatmaya devam ediyordu. Usulca kalktım, yolun sonunu bilmiyordum. Ayaklarım kum tanelerini alt üst ediyordu. Tıpkı kızımın ölümünün benim hayatımı alt üst etmesi gibi...

3 yıl sonra

Kocam bir yandan, kardeşi bir yandan evin içinde dört dönüyordu. Batmıştı. Yıllarca emek verdikleri kuyumcu dükkânı batmıştı. Ve artık tutunacak hiçbir dalımız yoktu. Kayınvalidem ivedilikle yanına çağırdı. Ailemin yanına dönmemi söyledi. En azından işler düzelinceye kadar. Gidemedim. Gitmemeliydim. Eğer o eve bir daha gidersem dönmemin mümkün olmayacağını biliyordum. Bavulumu aldım. İçine bir iki

parça eşyayı koydum. İşte, bavulumla beraber kapının eşigindeyim. Bu eşik, hayatımı eski bir yeni olarak adlandıran bir çizgiydi. Sadece bir çizgi mi? Sessizce yeni hayatıma ilk adımımı attım. Hızlıca sokaklardan geçtim. Geçtim geçmesine de nereye gidecektim. Hiçbir fikrim yoktu. Tıpkı karanlıkta yolunu şaşırılmış küçük bir çocuk gibi sokaktan sokağa savrulup durdum. Bir müddet sonra kendimi sahilde buldum. Bavulumu kum tanelerinin üzerine bıraktım.

Kum taneleri bedenimin şeklini almış bir vaziyetteyken ben de uzandım. Onlar hayatta kalmak için bir cesetten farksız bedenimin altımda ezilmemek için direniyorlardı. Çocuğumun yapamadığı gibi... Derin derin nefes aldım. Bu anın hiç bitmemesini; geleceğin hiç gelmemesini diliyordum. Ama gelecekti. Benim de bu durumu kabullenmediğimden ya da kabullenemediğim sürece geleceğe dair bir plan yapmam olanaksızdı.

Saçım başım kumlara karışmış bir halde doğruldum. Bir kedi patilerini yalayarak bacaklarımın arasına sokuldu. Kendini acındırırdı bana. Sanki ben kendisinden iyi durumdaymışım gibi... Bir fikir birden tüm kan akışımı hızlandırdı. Bu şehirden uzaklaşmak, kendi ayaklarımın üstünde durabilmek arzusuyla dolup taşım. Gerçekten buna cesaretim var mıydı? Bu rahat yaşamımdan sıyrılıp daha çileli bir hayata evet diyebilecek miydim? Biraz olsun çocuğumum ağlayış yankılarıyla dolu olan bu şehri bırakıp başka bir şehirde ben, ben olup kendimi ve muradımı alamadığım dünyayı yaşayabilecek miydim?

2 hafta sonra

Vapurdan iskeleye ilk adımımı attığım an geleceğin bana kapılarını açtığını hissedebiliyordum; fakat bu kapıların sonunda mutluluk var mıydı? İşte orası tam bir muammaydı. Artık bu kapıdan içeriye adımımı atmıştım. Ve bu adım geri dönülmez bir adımdı benim için. Evden ayrıldığı zaman yanıma bir miktar para almıştım. Bundan kimsenin haberi yoktu. Kalacak bir yer bulma-

lıydım. Ertesi sabah ilk olarak iş aramaya başladım. Ayaklarımın üzerinde durabilmem için iş bulmam şarttı. Ne iş yapabilirdim, ben de bilmiyordum. Sanki yavaş yavaş düşünme yetimi kaybediyordum. Hangi kapıyı çaldıysam benden tecrübe istediler. Var mıydı? Yoktu elbet. Hiçbir işte herhangi bir tecrübem yoktu. Hiçbir işe yaramıyordum. Belki de yalan söylemekten başka çarem kalmayacaktı. Yavaş yavaş tüketiyor, bir buz misali günden güne eriyordum. Son umudum olan eve girdim. Çocuk bakıcısı arıyorlardı.

Daha önce bakıcılık yapıp yapmadığımı sordular. Yine tecrübe. Hayır, ama iki yaşına kadar bir çocuğu büyüttüm, kızımı. Bu da bir nevi tecrübe sayılırdı esasında. Evet, yaptım dedim. Galiba çaresizliğime acıdılar. Bana, yarın işe başlayabileceğimi söylediler. Acınası halimi düşünüp yine çocuğumun kuru toprağını ıslatamayan gözyaşlarımla kalakaldım.

İşte o gün gelmişti. Kendi ayaklarımın üstünde durabileceğim gün. Aslı Hanım, beni ilk olarak kızıyla tanıştırdı. Kızının adı Leyla'ymış. İlk gördüğümünden itibaren kendi kızım gibi sevmiştim onu. Kendimi ona sebepsiz bir şekilde çok yakın hissettim. Ama konuşmuyordu. Altı yaşındaki bir kız neden suskun bir tavır takınsın ki? Aslı Hanım, Leyla'nın utangaçlığına yorarak bu durumu geçiştirmeye başladı. Sebebini bilmiyorum ama inanmadım ben bu duruma. Zamanla bu eve, bu yeni işime alışmaya başlamıştım. Özellikle de Leyla'ya... Hem de ziyadesiyle alışmaya başlamıştım. Bir gün o kadar çok yakınlaştık ki kimseyle konuşmayan o mini mini kız, "benimle uyur musun?" dedi. Benimle uyur musun? Aslı Hanım için bu olanaksızdı. Ama uyudum. Her şeye rağmen uyudum. Başı kolumun üstünde, saçları burnumda, elleri avuçlarımda uyudum. O kokuyordu. Hayır, hayır! Bu olanaksızdı, bu olabilir miydi? Ben galiba kafayı yemiştım. Bunun mümkünü yoktu.

Çalışmaya başlayalı iki hafta geçmişti. Leyla ile anne-kız ilişkisi yaşar gibiydik. Bu durumun bir gün benim aleyhime sonuçlanacağını bilmeme rağmen ona o kadar çok bağlanmıştım ki bir annenin kızına bağlanacağı gibi. Ama neden? Bilmiyorum ama bunu anne sevgisi ve ilgisinden yoksun olmasına bağladım. Aslı Hanım, beni yanına çağırırdı. Son derece alımlı görünüyordu. Söylediklerine değil de daha çok kendisine, yüz hatlarına dikkat ediyordum. Leyla'nın doğum günü olduğunu, pasta hazırlanması gerektiğini ve pastanın üzerine 14.05.1996 tarihini yazmamı söyledi. Ben sadece yüzüne bakıyordum. Ona bakarken öyle dalmışım ki 14.05.1996 tarihini pastanın üzerine yazar-

ken fark ettim. 14.05.1996... Benim kızım la aynı gün mü doğmuştu Leyla? O koku, o tarih yalnızca bir tesadüf müydü? Bu durum iyice karmaşık bir hal almaya başladı. Heyecan beynimi ele geçirdi. Düşün, düşün. Doğum lekesi... Evet, evet doğum lekesi... Daha önce nasıl düşünememiştim? Hemen Leyla'nın odasına koştu. Kalbim yer çekimine dayanamayacak gibiydi. Leyla'ya parti için hazırlanması gerektiğini söyledim. Yavaşça bluzu üzerinden çıkardım. Arkasına bakmaya cesaretim yoktu. Ama olmalıydı. Acaba o mavi örtü tekrar yeryüzünü kaplayacak mıydı? Sırtını kendime doğru çevirdim. Gözyaşlarım sırtına

damlıyordu. Mavi örtü her tarafı kaplamıştı. O, benim kızımdı. Leyla hiç şüphe yok ki benim kızımdı. O koku, o tarih ve bu evdeki işim bir tesadüf olamazdı. Benim kızım buradaydı, yaşıyordu. Onu kendime doğru çektim. Toprağını ıslatamayan göz pınarlarım şimdi kızımın mis kokulu saçlarını ıslatıyordu. O an kalbim yer çekimine dayanamadı. Uyandığımda kendimi yatağımda buldum. Başucumda saçlarımı okşayan bir el geziyordu. Hemen kalktım. Eşyalarımı bir yığın halinde bavuluma sokuşturdum. Kızımın montunu giydirdim. Bavulumu aldım ve kızımın elini bir daha hiç bırakmamacasına tuttum. Sıkı sıkı... Sakin ve temkinli bir şekilde kapıyı açtım. Ve yine o eşik. Yine hayatımı ikiye ayıran o çizgi. Koşarak oradan uzaklaştık. Nereye, nasıl gidecektik bilmiyorduk, sadece koşuyorduk. Bir daha hiç dönmemecesine...

Rumuz: Şehzade
Ramazan Akbaş
Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

O gece dehşet bir geceydi. Bir yandan ağlama sesleri diğer yandan ise çığlıklar çok ürkütücüydü. Yolum kenarında küçük bir çocuk ağlıyordu. Herkes can havlinden dolayı kaçışıyor göz gözü görmüyordu.

Heybetli duruşuyla Mehmet Ağanın Oğlu Ali belirdi. Siyah uzun saçlarıyla kirli sakalları birbirine karışmıştı. Sinirlenince anlı gerilir, ağzından tükürükler çıkardı. Herkes ondan korkar onun girdiği sokakta adam kalmazdı. Ama bir o kadarda merhametli ve ciğerliydi. Çocuğu kucaklayarak hemen kaldığı kulübeye götürdü.

Önce çocuğa rahatlaması için su uzattı. Çocuk suyu alıp içti ve rahatladı. Çocuğun rahatladığını gören asam çocuğa o dehşet saçan alevlerin nasıl çıktığını sordu...

Çocuk masum bir şekilde, "Elektrik direğinin patlamasıyla birlikte kıvılcıklar samanların üstüne sıçradı.." diye yanıtladı bu soruyu.

Ali hemen çocuğu evde bırakarak eline bir kova alıp yangının olduğu yere koştu. Gittiğinde yangın daha da büyüyor köyün etrafının kaplıyordu. Halk umudunu kesmiş eşlerini çocuklarını alan civar köylere kaçıyordu. O dakika Ali kararını vermişti. . Hemen kadınları çocukları güvenli bir yere götürüp erkeklerle beraber yangının olduğu yere geri dönmüşüler. Herkes rüzgârın ters yönüne su serpiyor ve alevleri azaltmaya çalışıyordu. Sabah saat 05.00 sularında yangını kontrol etmişlerdi. Ali büyük bir telaşla eve gitti. Çocuk bataniyeye sarılmış mışıl mışıl uyuyordu. Ali çocuğu hiç rahatsız etmeden kirli

elbiseleriyle bir kenara kıvrılmıştı.

Uykuda Ali'nin kaldığı kulübeden bağırıtı sesleri geliyordu. Çocuk uyanıp Ali'yi seyreliyor korkusundan ses çıkaramıyordu. Ali rüyasında baya korkmuştu. Uyandığında kan ter içinde kalmış uzun uzun nefes alıyordu. Ali sakinleşmesi için çocuğu yerine yatırdı. Rüyanın etkisinden hala kurtulamıyordu. Çocukluğunda çıkan o büyük yangında ailesinin çığlık sesleri hala kulağındaki. . Kulağını tıkıyor başını

duvarlara vuruyordu. Çocuk battaniyenin altından Ali'yi izliyordu. Ali ağlamaya başladı. Çocuk birden yerinden fırlayıp Ali'ye sarıldı ve ona yardımcı olmaya çalıştı. Ali sakinleşti.

Çocuk kısık bir sesle:

-Ali abi neden başını duvarlara vuruyorsun, diye sordu.

Ali derin bir nefes alıp anlatmaya başladı...

-Küçükken köyün girişinde yolun kenarındaki ev bizimdi. Bahçesi kocamandı. Kız kardeşimle babamın yaptığı ağaç evde oyunlar oynuyorduk akşam olunca da babam "Yemek Hazır" diye bağırıyor biz de eve kadar yarış yapıyorduk. O günlerde annem de doğumdan gelmişti. Artık ailemize yeni bir aday daha eklenmişti adı ise Efe idi. Efe ismini de babam koymuştu. O gece işte o gece beni hayattan koparan benim umutlarımı yakan alevler evi sarmıştı. Ben birden dışarı fırlayıp olayı anlamaya çalışırken annemin babamın ve kardeşlerimin sesleri arşı alayı titretiyordu. Ben de ağlayarak eve daldım. Her yer yanıyordu. Direkt kız kardeşimin odasına koştum. Alevler kız kardeşimi sarmıştı. Yanmanın acısından haykıra haykıra ağlıyordu. Üstündeki ateşi söndürüp dışarı çıkardım. Zor bela nefes alıyordu. Annemin ve babamın sesi kesilmişti. Odaya girdiğimde cayır cayır yanıyorlardı. Efe'yi unutmuştum odasına gittiğimde Efe odada yoktu. Umudum kesilmişti.

Hemen kız kardeşimin yanına geri döndüm. Kardeşim artık nefes almıyordu. Kucağıma alıp arabaya doğru koşarken kız kardeşim kollarımda can verdi. Benim ise bi nevi hayatım son bulmuş kimsem kalmamıştı.

Çocuğun gözleri dolmuştu. Ali çocuğa şaşkın şaşkın bakıyordu.

Çocuk, benim de ailem ben çok küçükken bir yangında öldüler, benim de kimsem kalmadı diyerek ağlamaya başladı.

Ali çocuğun gözyaşlarını silip sarıldı.

-Ah ben çocuk! Bizimde kaderimizde bu varmış dedi ve inceden bir tebesüm yapıp çocuğu yerine yatırdı. Ali'nin aklına bir şey takıldı. Ama çocuğun adını da bilmiyordu. Sabah olunca çocuğa adını sordu.

Çocuk:

- Bana köyde Tıknaz Efe derler.

Ali'nin içi içini yiyordu acaba bu benim kardeşim olabilir mi diye düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

Çocuğa hiç bir şey çaktırmadan:

- Artık benimle yaşarmışın?

Çocuk:

- Tabi benim evim yok neden olmasın?

Ali çocuğa bir şeyler getirdi yemesi için ve yanından ayrıldı.

Hemen köyün muhtarının yanına koştu.

- Muhtar emmi!

Muhtar:

- Efendim Ali.

- Muhtar emmi küçükken bizim evde yangın çıkmıştı hatırlıyor musun?

Muhtar:

- Hatırlamaz olur muyum Ali?

- Ha emmi orda yangını gören kim vardı?

Muhtar:

- O yangını görenlerden bir Hacı Murat Amca kaldı.

- Emmi o adam nerde?

Muhtar:

- Köy camisinin yanındaki eve yaşamaktadır. Hayırdır niye bu kadar telaşlısın?

- Emmi! Emmi! Kardeşimi buldum sanırım.

Hemen bir koşu Hacı Murat'ın evine gitti.

Murat Amca! Murat Amca! diye bağırdı.

Hacı Murat:

- Bağıрма, gel içeri!

Ali:

- Selamın aleyküm Murat Emmi.

Hacı Murat:

- Aleykümselam Ali hayırdır sen buralara gelmezdin?

Ali:

- Emmi sen bizim yangını hatırlarsın demi?

Hacı Murat:

- Tabi hatırlarım o yangın canımızdan can aldı!

Ali:

- Ha emmi o yangında benim küçük kardeşim efe kaybolmuştu ona ne oldu?

Hacı Murat:

- Efeyi amcası Selim almıştı 4-5yaşına kadar bakmış sonra Efe evden kaçmış yine köye gelmişti. Selim de aradı aradı bulamadı. Efe de herhalde buradadır.

Ali:

- Emmi dünkü yangında bi tane çocuğa rastladım çocuğun adı Tıknaz Efeymiş benimde kafama takıldı bi sorayım dedim.

Hacı Murat:

- Şaşkın bir halde ben o kadarını bilmem evlat!

Ali mutluluktan uçuyor Hacı Murat'ın yüzünü gözünü öpüyor bir melek gibi uçuyordu. Hemen kulübeye gidip efeyi kontrol etti. Efe yemeği yemiş sobanın yanında mayışmış uyuyordu. Ali hiçbir şey çıkartmamıştı.

Efe okula gitmiyor mendil ve su satarak geçimini sağlıyordu. Ali bu duruma çok sinirlenmiş anlı gerilmişti.

Efe'ye:

- Artık sen okula gidip okulunu okuyacaksın.

Efe bu duruma çok sevinmiş bir yandan sevinçten ağlıyor diğer yandan ise Ali'yi şapur şapur öpüyordu. Artık Efe kasabadaki okula gidecek ve yeni insanlarla tanışacaktı. Hemen Efe'nin elinden tutup kasabaya indiler ve Efe'ye

yeni elbiseler defter, kalem, kitap aldılar.

Aradan uzun yıllar geçmiş Ali yaşlanmış Efe ise üniversiteyi bitirmişti. Artık Efe doktor olmuştu. . Ali bu durumdan çok gurur duyuyordu. Ali büyük araştırmalardan sonra artık Efe'ye abisi olduğunu açıklamak zorundaydı. Efe ile beraber dışarı çıkıp kasabanın ortasındaki kahveye oturdular. Ali çok endişeliydi. Efe ise merak ediyordu.

Ali iki kelime söyleyip yutkunuyordu. Efe ise meraktan patlayacak hale geldi. Ali nefesini kontrol ederek:

- Uzun yıllar önce kasabada bi çocuğa rastladım çocuk aslında benim kaybolan kardeşimdi. Ama ona kardeşim olduğunu söyleyemedim.

Efe büyük bir şaşkınlık içindeydi. Efeye:

- Efe sen benim kaybolan kardeşimsin.

- Efe şok olmuştu. Ağlayacak haldeydi.

- Efe yerinden kalkar kalkmaz abisinin boynuna sımsıkı sarıldı. Artık Ali'nin endişesi kalmamıştı.

Kısa zaman sonra Efe evlenir ve bir yıl sonra Efe abisini de köyden alır şehre gider. Gel zaman git zaman Efe'nin bir tane çocuğu olur adını ise Ali, hayatına yer edinen abisinin adını koyar. Ve mutlu mesut yaşarlar...

GÜVEN VE SABIR

Rumuz: Sinderalla

Gülçin Akbaş

Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Hastanenin penceresinin dışarıyı kapladığı yer kadardı gökyüzüm. O kadar kısıtlı, o kadar farksızdı her şey... Neyse ki odama doğan güneş beni hiçbir zaman yalnız bırakmıyordu. Görmüş görebileceğim en güzel manzaraydı belki de bu... Ve bir o kadar da bana huzur veren, kendimi yalnız hissetmediğim bir manzaraydı. Bazen güneş ışıklarının yüzüme doğmasıyla uyandırır. Her sabah beni güzel kelimelerle uyandırır ve bugün daha iyi olacağımı söyleyerek beni çok mutlu ederdi.

Hastalığım nedeniyle ellerimde titreme olurdu ve ben bardağı elimde bile tutamazdım. Her tutuşumda yeni bir ümitsizliğe düşmeden kurtarırdı beni, yüzüme bakarak gülümseyerek “Her şey güzel olacak” derdi. Her seferinde de bana da tekrar ettirirdi. Hastanede olduğum için görüşme saatlerimiz kısıtlıydı ve her zaman yanımda olamıyordu. Âmâ ben her zaman onun bana öğrettiği gibi ‘Her şey güzel olacak.’ demeyi unutmazdım. Hayatımın dönüm noktalarından biriydi yıllar kanser hastasıydım ve bundan ne zaman, nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Gün geçtikçe doktorlar iyiye gittiğimi söylüyorlar ama hala neden burada olduğuma anlam veremiyordum. Sıkılıyordum evime gidip rahat etmek istiyordum. Eşimin yanında olamadığım zamanlar kendime kızılıyordum.Özliyordum..Eşim her gün gelip odanın penceresinden izlerdi beni, bazen uyandığımda ilk onu görürdüm tıpkı evimizde ki gibi...Kahvaltıyı her zaman elleriyle yaptırırdı bana hiç usanmadan, hiç bıkmadan ve her gün bana sevginin ne kadar güzel olduğunu, hiç bitmeyeceğini tekrar tekrar öğretirdi.

Hayata dört elle sarılmamı sağılardı her zaman. Onun olmayışını düşünmek bile istemem. Aynaya bakmak istemiyordum artık. Çünkü artık eşimin o çok sevdiği saçlarım yoktu. Kirpiklerim bile yavaş yavaş dökülüyordu artık. İlaçların etkisi olmalıydı bunlar artık hasta olduğumu içten içe hissediyordum. Doktorlar bir süre odama ziyaretçi kabul edilmeyeceğini söylediler ve bu durum beni çok üzmüştü. Eşimi bir süre görememek beni çok korkutuyordu. Â mâ biliyordum her zaman onun

aklında olduğumu, biliyordum kapımın önünde bekleyenim olduğunu. Hissediyordum, hem de iliklerime kadar, her sabah artık mutsuz uyanırdım, bugünün nasıl geçeceğini bilmiyordu. Bir an önce güneşime, gökyüzüme kavuşmak istiyordum ve sabırsızlanıyordum... Günler geçiyordu sadece pence-reden yaşlı gözlerini, ümit dolu gözlerini görebiliyordum anda hemşire yanıma geldiğinde “Hemşire hanım neden eşimi yanıma koymuyorsunuz” , hemşire hanım şu cevabı verdi “Hanımefendi enfeksiyon nedeniyle kimseyi alamayız.” dedi ve kapıyı çekti gitti. Yine düşüncelerimle dört duvar arasında kalmıştım. Uykum gelmişti uyumak için kafamı yastığa koydum ve bir süre sonra bağırtılar, çığlıklar duymuştum evet bu bağırtılar eşime aitti, sesini duyunca elim ayağım birbirine girmişti. Hemşire hanım eşime şöyle diyordu: “Beyefendi zorluk çıkartmayın lütfen bir hafta sonra sonra görebilirsiniz.” dedi. Bir yandan gözlerimden yaş gelirken , bir yandan çok seviniyordum , çünkü kavuşmama “Her şey çok güzel olacak” sözünü duymama son bir hafta kalmıştı..

Gün geçtikçe kendimi daha iyi hissediyordum. Sabırsızlıkla eve dönmeyi bekliyordum, benim küçük Medine’ m büyümüştür şimdi okula bile gidiyordur. Tam Medine’ mi görmeyeli 5,5 sene olmuştu. Çocuğumun ilk adımını, ilk konuşmasını bile duyamamıştım. Daha kızımı kucığıma alıp da sevememiştim bile. Şuan yanına gitsem beni tanımaz bile, ben kızım derken onun bana anne demesi çok zaman alacaktır. Evet, işte son bir gün kaldı eşime kavuşmama. Sabah olunca eşim yanımda eşyalarımı toplamış her yeri düzenlemiş beni bekliyordu, eşimi görünce öyle bir sarıldım ki tüm hasretliğimi giderecek kadar. Neden eşyalarımı topladın deyince bana şu cevabı verdi: ‘Kanseri yendin, bu savaşı kazandık şimdi Medine’ mizin yanına gidiyoruz, haydi karıcım’ , hiçbir şey demeden baktım öylece yüzüne. Ayağa kalktığımda yürümekte zorlanmıştım ne de olsa 5,5 sene 7 gün yatakta yatmıştım , arabaya bindik ve eve gidene kadar her yeri inceledim, çok farklıydı her şey eve geldik kapıyı kızımız Medine açtı o kadar büyümüş ki...Kapıyı açınca bana ‘Anne!!!’ dedi kızım deyip öpüp

kokladım...Ve tam 5,5 sene 7 gün oldu eşim bana bir defter gösterdi içini açıp okumamı istedi içini açıp baktığımda bir kirpik gördüm bu kirpik benim kirpiğimdi bana bakıp bir tebessüm etti eşim ve kuyusunda şöyle bir not yazıyordu: “SENİ SON KİRPİĞİNE KADAR SEVİYORUM”.

MADENCİNİN AVUKAT KIZI

Rumuz: Özgür Kırlangıç

Nurten Aktaş

Bayburt Fen Lisesi

Belki de hayatımın en zor anlarından birini yaşıyordum. Buna yaşamak denirse şayet. Kargaşa, bağrışmalar, ambulans sesleri ve neler olduğunu anlamaya çalışan beş yaşında bir kız çocuğu... Dışarıya çıkarılan her cansız beden için ayrı bir feryat, ayrı bir figan, ayrı bir ağıt...

Üşüyordum, bedenimden ziyade ruhum üşüyordu o gün. Artık ayakta olan sadece bedenimdi, ruhum babamın yokluğundan mahrumdu artık. Ruhum çoktan yere kapaklanmıştı bile.

Denize götürecekti babam beni. Hele şu soğuklar bir bitsin, babam maşını alsın hayırlısıyla taşınacaktık bu derme çatma, dört duvar evden. Oturduğumuz odayı ancak ısıtabilen sobanın önüne oturmuş resim yapıyordum. Annem mutfakta yemeği hazırlıyordu.

Babam birazdan öğle yemeğine gelecekti. Radyoda sessiz, hüzünlü bir parça çalıyordu. Yeni aldığım boya kalemlerimle resmimi boyuyordum. Gelince babama da gösterecektim. Evi hangi renge boyasaydım, maviye mi? Evet, maviye boyayacaktım. Tıpkı taşınacağımız eve benzesin istiyordum, bunu için bu rengi seçmiştim. Usulca çıkardım mavi kalemi yerinden, yavaş yavaş boyamaya başladım evi. Mutfaktan “çat!” diye bir ses, tencereler düşmüştü herhalde. Ardından annemin acı çığlığı. Kalemim sanki uçmanın tadını çıkarırcasına yavaşça düştü elimden. Yüreğime öylesine derin bir sızı saplandı ki günlerdir pusudaydı, hazırды canımı yakmaya demek. Nasıl unutayım? Yalınayak koşmuştu annem kilometrelerce yolu, ben de peşinden. Dualar ediyordum. İçimden bir

ses: “onu bize bağışla!” Annem ağlıyordu, sanki bütün gözyaşlarını bugün dökmeye mecburmuş gibi. O gün babamın madenden sağ salım çıkmasını o kadar çok istedim ki... Ona sarılmak, onu doya doya öpmek, onun cennet kokan terini içime çekmek...

Saatlerce beklemiştik madenin girişinde. Umudumuz o ya yaşıyordur belki diye. Kalabalığı bir anda sessizlik kapladı. Dört adam kalabalığın arasından çıkardıklarını ağır adımlarla taşıyorlardı. Babam! Benim babamdı bu, peki ama neden hareket etmiyordu, gözleri neden kapalıydı. Gözümden bir damla yaş usulca süzüldü. Az önceki sükûnet, yerini yeniden bağrıışmalara bırakmıştı. Mahşeri kalabalığın içinde kaybolmuştum. Annemin sesini duyuyordum; ama onu bir türlü göremiyordum. Tanımadığım bir adamın kucağında gelmişim eve. Beni taşıyan adamın korku ve panik içindeki endişeli bakışları eşliğinde girmi içeriye.

Evimizde bir dünya insan; annemin göz pınarları ağlamaktan kurumuş, annemse kendinden geçmiş öylece oturuyordu. Mutfakta komşumuzun büyük kızı Emel, dökülen bir tencere yemeği temizlemeye çalışıyordu. Bir diğeri Hacer, taziye gelenlere helva yapma telaşındaydı.

Çok korkuyordum. Onca insanın içinde yapayalnız kalmıştım. O kadar çaresizdim ki ne yapacağımı hiç ama hiç bilmiyordum. Akşama doğru kalabalık dağıldı. Artık acımızı doyasıya yaşayabilecektik annemle. Annemin yanına ya-vaşça sokuldum, ellerinden öptüm; gözlerinden bir damla yaş süzüldü, küçük ellerimle sildim annemin gözyaşını. Ağlama anne dedim, annem usulca başını salladı bir buse kondurdu yanağıma, sonra uyuttu beni dizlerinde; kendisi belki de sabaha kadar hiç uyumadı, hıçkıra hıçkıra ağladı. Gençti, bunların hiçbirini yaşamayı hak etmiyordu. Her göz göze gelişimizde sahte bir tebesüm gönderiyordu yüzüme. Şen şakrak kahkahalarının yerini sessiz küçük te-bessümler almıştı artık.

Bundan tam yirmi yıl önceydi. Hiç unutmam. Babamla sürekli gittiğimiz parkın önünden geçiyoruz annemle. Sürekli bindiğim salıncakta maden sahibinin kızı; babamın oturup beni izlediği yerde maden sahibi o insafsız adam da kızını izliyor. Beni kazanın yaşandığı gün kucağında eve götüren de o adam değil miydi? O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ne annem hak ettiği hayatı yaşayabildi ne de ben yaşayabildim. Olan bize olmuştu artık. Annemle kendi ayaklarımız üstünde babamsız durmayı öğrenecektik.

Annem beni okutabilmek için sabah akşam temizliğe gidiyordu. Boş vermişti kendini, gözleri çukurlaşmış, dudakları sararmış, epey de zayıflamıştı; ama hala çok güzeldi. Maden sahibi, şerefleri beş para etmez adamların, ah-laksız tekliflerine bile defalarca maruz kalmıştı. Babamı kaybettiğimiz gün bunların yaşanacağını biliyordu; ama sabreliyordu benim için. Evladı perişan olmasın yeter ki, her şeyi yapardı.

Hep en iyisini hedefledim, hedeflediklerimi de hep başardım. Ortaokul ve lise öğrenimimi çok zor şartlarda fakat en iyi şekilde tamamladım. Üniversite tercih döneminde önceliklerim hukuk fakülteleri oldu. Aslında küçüklüğümde hep doktor olmayı düşünüyordum. İnsanlara yardım etmek, onları kurtarmak istiyordum. Bu hayallerimden hep anneme de bahsedirdim. Ne zaman ki “babamın canına ihmallerin sebep olduğunu” ve ” bu ihmallerin olaydan sonra bir şekilde örtbas edildiğini” öğrendim işte o zaman başladı benim davam. Annem, doktor olma hayallerinden neden vazgeçtin diye hiç sormadı; çünkü o söylemese de benim öğrendiğimi biliyordu. Ben bilmiyormuşum gibi yapıyordum, o da öyle bir olay hiç yaşanmamış gibi. Birbirimizi avutuyorduk sadece ya da cesaret edemiyorduk o günlere beraber dönmeye. Sonuçlar açıklanmıştı, kazanmıştım hukuk fakültesini. Davamı yarılardım demekti bu benim için.

Fakültedeki en iyi arkadaşım, babamın ölümüne sebep olan madenin sahibinin kızı Canan’dı. Onunla her şeyimi paylaşıyordum, hayallerimi paylaşıyordum, geçmişimi anlatıyordum. Ben anlattıkça o da ağlıyordu. Nedenini o sıralar bilmediğim bir şekilde hüzünleniyor, utanıyordu. Benim davama ortak olmuştu artık. Bu yolda benimleydi. Babası da olsa onun bu maden kazasında kusurlu olduğuna inanıyordu. Çok çalışıyorduk. Emegimizin karşılığını almış, mezun olmuştuk. Bir müddet bir hukuk bürosunda birlikte çalıştık. Canan, avukatlık sonrası istediği gibi hâkim olmuştu, ben de avukatlık yapmaya devam ediyordum. Çünkü yıllar önce yaşanan bir trajedinin hesabı geç de olsa sorulmalıydı.

Başarılı bir avukatım. Maden kazası ile ilgili davayı açmış, dosyalarımı hazırlamıştım. Hiç pes etmeden davanın peşinden koştum. Her delil yetersizliğinde daha geçerli, elle tutulur kanıtlar buldum. Tabi bu süreçte annemin duaları, sevenlerimin desteği, dostumun yüreği hep benimle oldu.

Bu dava, o kendini bilmezlerin aleyhine sonuçlanana kadar devam edecek demiştim. Onlar, demir parmaklıkların ardına girmeden bana rahat yok

demıştim. Bugün bu davayı can dostum Canan'ın da desteğiyle kazandık. Canan'ın, yıllar önce onu salıncakta sallanırken izleyen babasının ve o dönemde görev yapan sorumlu maden mühendislerinin-taksirle birden çok insanın ölümüne sebep olmak suçundan- müebbet hapis cezasına çarptırıldığını benden öğrendiğinde gözyaşlarını tutamadığına şahit oluyordum. Adalet geç de olsa tecelli etmişti.

Rumuz: Deniz Feneri

Zeynep Algan

Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi

Deniz; on beş yaşında, köy okulunda okuyan, parlak sarı saçları ile okulun en güzel kızıydı. Babası Necip Bey, il dışında inşaatta çalışıyordu. Annesi Fatma Hanım, ev hanımıydı ayrıca bahçe işleri ile de ilgileniyordu. Deniz, köyde annesi ile birlikte yaşıyordu. Annesi ile yaşayan Deniz, baba sevgisinden yoksun büyüyordu. Çünkü Necip Bey 4-5 ayda bir ya geliyordu ya da gelmeyeceğim deyip geçiştiriyordu. Fatma Hanım, her sabah kızının saçlarını örüp, yanağından öperek okula gönderirdi.

Yıllar geçmişti. Deniz, iyi bir üniversite kazanacak durumdaydı. Çünkü bunu çok istiyordu ve çok çalışıyordu. Sınav günü geldiğinde büyük bir heyecan ve özgüvenle sınavına girdi. Sonra sınav bitince kendinden emin bir şekilde sınavdan çıktı ve sonuçları beklemeye başladı.

Birkaç ay sonra sınav sonucunu öğrenen Deniz, büyük bir sevinçle eve gidiyordu. Yolda yürürken bir arabanın, yanına yaklaştığını fark etti. O korkuyla daha hızlı yürümeye başladı. Araba daha da yaklaştı ve korna çalıyordu. Deniz bir an dönüp baktı arkasına ve şaşırdı. Abradaki babası Necip Bey'di. Babası, arabadan indi ve aylardır hasretini çektiği kızına sımsıkı sarıldı. Deniz ise şaşkındı ve mutluluktan ağlıyordu. Birlikte eve gittiler. Deniz'in aklına sınav sonucu geldi ve heyecanı daha da arttı. Eve girdiler, Deniz annesine seslendi fakat annesinin sesinin gelmediğini fark edince onu aramaya başladılar. Babası Necip Bey, mutfağa bakmak için gittiğinde gördüklerine inanmadı ve oracıkta dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı. Babasının sesini duyan Deniz,

mutfağa gitti ve o da ağlayarak babasına sarıldı. Fatma Hanım, öylece mutfağın ortasında hareketsiz bir şekilde yatıyordu...

Fatma Hanım vefat etmişti. Babası ve Deniz mezarın başında bir süre oturduktan sonra eve gittiler. Daha sonra Necip Bey'e bir telefon geldi. Arayan patronuydu. Necip Bey'in işe geri dönmesi için aramıştı. Babası, Deniz'e kısa zamanda döneceğini ve onun yanında olacağını söyledi. Deniz'i öylece annesinin acısı ile tek başına bırakıp gitti. Komşuları, dostları onun yanında oldular. Hep destek çıktılar.

Günler geçti, Deniz bir gün evde otururken gözüne bir şey ilişti. Gidip onu aldı. Bir mektuba benziyordu. İçine açtı okumaya başladı.

“Canım Kızım,

Uzun zamandır sana söylemek istediğim bir şey var: Aylardır doktora gidip geliyorum. Doktorun dediklerinde kesin bir şey olmadan sana söyleyip de üz-mek istemedim. Deniz'im, kızım ben çok hastayım. İyileşmesi güç bir hastalı-ğa yakalandım. Doktor, tedavi olmazsam kısa zamanda ölebileceğimi söyledi. Ayrıca tedavi masraflarının karşılanamayacak derecede yüksek olduğunu açık-ladı. Bizim gücümüz bu masrafları karşılayamazdı. Benim tek isteğim, senin iyi bir mesleğinin olması ve hayatının mutlu huzurlu geçmesi. Bu yüzden olan paramızı da senin eğitimin için harcadım. Seni çok seviyorum, canım kızım, senden bir şeyler sakladığım için özür dilerim, beni affet. Annen...”

Mektubu annesi Deniz'e yazmıştı. Deniz kendini tutamadı ve o akşam sa-baha kadar ağladı.

Birkaç hafta sonra Deniz artık üniversiteye başlayacaktı fakat hiç parası yoktu. Köyden üniversiteye gitmek de onun için ayrı bir zorluktu. Bu yüzden şehirde yaşaması gerekiyordu. Babası da onu annesinin ölümünden sonra hiç arayıp sormamıştı. Deniz, bir süre köydekilere bahçe işlerinde, temizliklerinde yardım etti. Bir miktar para kazanan Deniz şehre gitti elindeki parasıyla ev tuttu ve çalışmaya devam etti. Evine gerekli olan eşyaları aldı düzenini kurdu ve üniversiteye başladı. Okulu başlasa da Deniz hem çalıştı hem de okulunu aksatmadan devam etti.

Üniversitede 4. yılıydı, tıp okuyordu. Ortaokuldan beri devam eden üstün başarısı üniversitede de devam etti. Bu başarısından dolayı herkes onun yanın-daydı. Arkadaş çevresinde de çok seviliyordu.

Deniz 4. yılının sonlarına doğru arkadaşlarından birinin yakını olan Ahmet ile tanıştı. Bir süre sonra Ahmet ile Deniz'in buluşmaları, konuşmaları sıklaştı.

Durumu fark eden Deniz'in hem ev hem de en yakın arkadaşı olan Sibel bu konuda Deniz ile konuşmaya karar verdi.

Sibel eve gittiğinde Deniz de yemek yapıyordu. Deniz'i yanına alan Sibel tam konuşacakken Deniz onu susturdu ve kendisinin bir şey anlatması gerektiğini söyledi.

Deniz utanarak kızarak Ahmet'e karşı bir şeyler hissettiğini ve Ahmet'in de kendisinden hoşlandığını bildiğini anlattı.

Ahmet ve Deniz birbirine aşık bir çift olarak üniversiteyi bitirdiler ve başarılı birer doktor oldular. Biraz zaman geçtikten sonra da evlenme kararı aldılar ve evlendiler. Çok mutlu ve huzurlu bir yaşam süren bu çiftin bir kız, bir erkek olmak üzere ikiz bebekleri oldu.

O kadar sene geçti fakat Deniz, babasını ne gördü ne de ondan bir haber aldı. Annesinin de her yıl bayramlarda ziyaretine gidiyordu.

Deniz, yaşadığı olaylara rağmen çalışmayı hiç bırakmadı. Annesinin onun için yaptıklarını düşününce daha çok işine ve ailesine sarıldı. Hayatının geri kalan kısmını eşi ve çocuklarıyla mutlu, huzurlu, sağlıklı bir şekilde geçirdi.

SIRADAN OLAYLAR

Rumuz: Asude

Buket Sude Aslanhan

Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

E vden çıktığımda dolu gözlerle, arkamda bıraktığım anılarımla nefes nefese koşuyordum. Nereye gideceğimden habersiz bir şekilde kendimi hayatın sıkıntıları içerisinde buldum ve Bayburt'tayım. Günüm çok kötü geçmişti kalacak yerim yoktu ve bankın üstünde uyuyakalmıştım. Uyandığımda ise hava aydınlanıyordu. Banktan doğrulduğumda her yerim ağrıyordu. Geride bıraktığım hayatımı düşünmeye başladım. Düşüncelerim o kadar yoğundu ki bana seslenen narın ve güzel kadını duymamıştım. Kadın bana:

- Güzel kızım bu saatte burada ne yapıyorsun? Bir sorunun mu var?

Kadının gözlerinin içine baktığımda kimsede hissetmediğim o samimiyeti hissetmişim ve ne söyleyip nereden başlayacağımı bilmeden eski yaşantımın gözümün önüne geldiğini ve tekrardan gözlerimin dolduğunu fark ettim. Kadın ise:

- Eğer anlatmak istersen şuradaki çay bahçesinde oturabiliriz.

Evet dercesine kafamı sallamıştım. Çay bahçesine gidip bir köşeye oturduk. Oturur oturmaz kadıncağız:

- Lütfen iki çay getirir misiniz?

Çaylarımızı beklerken ben de bir yandan anlatmaya başladım:

- Bir gün üvey annem ve babamla oturuyorduk. Üvey annem yine söylenmeye başlamıştı. “Bu kız okuyacak da ne olacak, boşuna masraf çıkartıyor.”

Gün geçtikçe bu karanlık sözler babamın zihnini gece gibi kaplıyordu. Zamanla babamın hal ve hareketleri değişmiş ve okuldan her geldiğimde onu daha düşünceli ve bıkkın görüyordum. Bir akşam babam ertesi gün okula beraber gideceğimizi söyledi. Ben de merakla neden diye sordum. Babam cevap vermedi. Sabah olduğunda beni uyandırmaya babam gelmişti. Okula ilk defa servisle gitmeyecektim. Arabaya bindik, yola çıktık. Yol boyunca babam tek bir kelime bile etmemişti. Bu tavrı beni biraz endişelendirmişti. Okula geldiğimizde bana sınıfıma gitmemi söyledi. Kendisi de müdür yardımcısının odasına girmişti. Sıraya oturur oturmaz arkadaşına olanları anlatmıştım. Arkadaşım ise endişemin yersiz olduğunu, önemli bir şey olmadığını söyleyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. Okul çıkışında servisle gelirken yol boyu sabah olanları düşündüm. Kapının önüne geldiğimde hızlı adımlarla apartmanın merdivenlerini çıkarak zili çaldım. Kapıyı üvey annem açtı. Babamın Aleyna diye bağırdığını duydum. Yanına gittiğimde asık bir suratla yarın okula gitmeyeceğimi söyledi. O an kalbimin küt küt attığını hissettim ve hayretler içerisinde sesimi yükselterek tepki gösterdim. Babam ise sakince artık okumamı istemediğini söyledi. Babam öyle söyleyince hiçbir hayalimin gerçekleşemeyeceği düşüncesi beni adeta yıkmıştı. Bir süre babamla tartıştık. Üvey annem ise tartışmamızdan keyif alırcasına bizi izliyordu. Babamla tartışmamızdan bir sonuç elde edememiştik. Babam düşüncesinde çok netti. Ben de hayal kırıklığı içerisinde evi terk ettim. Buraya geldim ve bankta sabahladım.

Olan biteni anlattığımda kafamı kaldırdım ve kadının bana hüznle baktığını gördüm. Kadın ise:

- Üzülme yavrum hayatta böyle şeyler olabiliyor maalesef. Ama buların hepsi gelip geçici şeyler önemli olan umudunu kaybetmemek. Peki, bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?

- Bilmiyorum?

- Bak ne diyeceğim? İstersen benim yanımda kalabilirsin. Sorunlarını beraber çözmeye çalışırız.

Çaresizlik içerisinde kadının teklifini kabul ettim. Kadının evine doğru yola koyulduk. Kadın tek başına yaşıyordu. Bu beni biraz rahatlatmıştı. Yine de içim pek rahat değildi. Eve vardığımızda bana yerimi gösterdi ve dinlenmemi yarın her şeyin daha güzel olacağını söyledi. Sabah uyandığımda salonda beni

güzel bir kahvaltı bekliyordu. Elinde çaydanlıkla içeri giren Hatice teyze te-
bessümle, “Rahat uyudun mu?” diye sordu. Ben de teşekkür ederek çok rahat
ettiğimi söyledim.

Kahvaltıyı yaptıktan sonra Hatice teyzeye iş bulmam gerektiğini söyledim.
Çalışacaktım ve kimseye muhtaç olmayacaktım. Sağ olsun Hatice teyze de
benimle beraber yola koyuldu, beraber iş aramaya başladık. Sokağın başını
döndüğümüzde karşımıza iri yapılı esmer bir adam çıktı. Hatice Teyze:

- Aaa Selim ne işin var burada!

- Hatice Teyze, yeni bir dükkân açtım da onun için iş ilanlarını duvarlara
asıyorum.

- Gerçekten mi? Biz de Aleyna kızım ile iş bakıyorduk.

- Bu çok iyi bir haber desenize ilk çalışanımı buldum.

Bu sözleri söylerken sevinçle yüzüme bakmıştı. Ben de:

- Çok teşekkür ederim. Umarım hepimiz için iyi olur.

Aradan bir ay geçmişti. İşimi çok iyi yapıyordum. İşime ve Bayburt’a alış-
mıştım. Trabzon’un o uzun meydanını bile aramıyordum. Ailemi de o kadar
düşünmüyordum. Babamın ise sokak sokak beni aradığını, çok üzüldüğünü
nerden bilebilirdim? Birkaç gün sonra babamın trafik kazası geçirdiği haberi-
ni aldım. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Kimseye haber bile vermeden
Trabzon’a gittim. Evimizin önünde mahşeri bir kalabalık vardı. Merdivenleri
çıkarken duyduğum tek şey ağıt sesleriydi. Çok kötü olmuştum. Dayanacak bir
omuz arıyordum. Üvey annemi görünce boynuna sarıldım. Annem acı haberi
verdiğinde dakikalarca ağladık. Babamı kaybetmişim...

Babamın vefatının üzerinden bir hafta geçmişti. Üvey annemle daha bir sa-
mimi olmuştuk bu süreçte. Yeniden okuluma başlamıştım. Üniversite sınavına
hazırlanıyordum. Bir ara Hatice teyzeyi aradım. Babamın ölümüne çok üzül-
müştü. Okula tekrar başlamam ise onu memnun etmişti. Ve dediği gibi her şey
geride kalmıştı. Üniversiteyi kazanmıştım ve yeni bir hayat beni bekliyordu.

“Her şey üstüne gelip seni dayanılması zor bir noktaya getirdiğinde sakın
vazgeçme! Çünkü orası kaderinin değişeceği noktadır.”

VATAN UĞRUNA

Rumuz: Endülüs

Huzeyfe Aydın

Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

Kurtuluş Savaşı'nın en çetin zamanlarında Zeytin köy sakinlerini bir telaş kaplamıştı bu telaş alelaide bir telaş değildi bu vatan toprağı uğruna olan bir telaştı. Düşman Türk askeri üzerinde baskısını iyiden iyiye arttırmıştı. Savaş cephelerden çıkarak köylere sıçramıştı. Köy halkından sadece Şeref Amca, Salih Dayı, Hulusi Ağa ve Emine Teyze'nin değil, hepsinin meselesi idi vatan toprağı.

Köy Ağası Hulusi Ağa'nın büyük oğlu Ömer on sekizlik bir delikanlıydı. Emine Teyze'nin küçük oğlu Yahya ise yeni evlenmiş genç bir aile reisiydi. Vatan sevdalısı bu delikanlıların hepsi aynı sofrada ekmeklerini paylaşmış, aynı evde yaşamış bir kardeş gibiydi ve tek ortak davaları vatan toprağıydı. Yahya, Rum asıllı bir aileden geliyordu. Ömer ise damarlarında asil Türk kanı taşıyan bir delikanlıydı. Bu delikanlıları ırk, dil, din farkı hiçbir şey birbirlerinden ayıramadı.

İşte büyük gün gelmişti. O gün köye cepheden bir süvari birliği gelmişti. Emine Teyze'nin oğlundan Hulusi Ağa'nın oğluna varıncaya kadar gençlerin hepsi köy meydanında idi. Geride kalanlar ise gözü yaşlı yeni evlenmiş ya da nişanlanmış gelinler ve bağıri yanık annelerdi. Köy halkını derin ve sessiz bir hüznü kaplamıştı. Ama mesele vatan ise gerisi teferruattı. Herkes yüreğindeki vatan aşkının sesine kulak veriyor ve hüznüle karışık bir sevinç yaşıyordu. Süvari birliğinin başındaki Kemal Çavuş bu manzarayı ve yaşananları görünce duyulandı ve gözünden vatan sevgisinin damla damla yaşları dökülüyordu.

O sırada Edip Onbaşı cepheye katılacakların isimlerini sırayla saymaya başladı. Osman oğlu Ömer... Salih oğlu Şeref... Muhammed oğlu Bilal... Hepsi sanki tek bir yürek ve ağızdan aynı anda “emret komutanım, buradayım” diye bağıırıyordu. Cepheye gidecekler üniforma, bir çift patik, bir çift yamalı bot veriliyordu. Ömer ve Yahya o esnada hemen birbirlerini buldular ve “vatan sağ olsun” dediler ve önce süvari birliği arkada eli kınalı gençler vatan toprağını kurtarmak için yola düştüler. Cepheye yaklaşınca Edip Onbaşı herkesi sıraya geçirdi. Sıra halinde bütün gençler künyesini söyledi. O sırada cephenin en tecrübeli komutanı Recep Albay askerlere:

- Nerelisiniz? Diye sordu.

Askerlerin ağızlarından Adalı, Zeytin köy ve Yukarı Kumru ve daha birçok köy ismi çıkıyordu. Recep Albay: “Bunların hepsi bizim kınlı kuzularımızdır.” dedi. Ardından herkesin görev yerlerini belirledi. Ömer ve Yahya Samanlık taburuna ve ikisi de keskin nişancı olarak görevlendirildi. Bunun nedeni ise küçükken köyde birlikte nişancılık oyunu oynamaları ve bu sayede kendilerini geliştirmiş olmalarıydı. Recep Albay:

- Siz aynı köyden misiniz beya? Diye sorunca Ömer ilk başta Albay Recep’in şivesini gülünç buldu. Recep Albay’ın has mı has Trakyalı olduğunu daha sonra anlayacaktı. Yahya:” Evet, Albayım” dedi. Sonra Recep Albay, taburlarına doğru gıtmelerini söyledi.

Samanlık Taburu cephenin en yiğit ve mert askerlerinin görev yaptığı taburdu. Yahya ve Ömer tabura vardıklarında Tabur Komutanı Saadetdin Yüzbaşı: “Herkes bir an evvel yatsın; çünkü yarın yeni gelenlerin eğitimleri olacak.” dedi. Güneşin doğuşunu cephenin horozu Sıddık’tan anladılar. İlginç bir durumdu. Cephede horoz vardı. Saadetdin Yüzbaşı: “Herkes abdestini alsın, cemaatle namaz kılacağız.” dedi. Yahya ve Ömer soğuk su ile abdest alarak namaz kılıp Allah’a dua ettiler: “Ey Yüce Allah’ım! Ordumuzu ve birliğimizi muzaffer eyle. Vatanımızı ve topraklarımızı düşmanlardan muhafaza eyle” Sonunda hep bir yürekten ve ağızdan “Âmin” sesleri semalarda yükseldi. Belki de bu aldıkları son abdest, kıldıkları son sabah namazı olacaktı. Namazdan sonra tabur halinde mevzilere doğru yol aldılar. Herkesin aklından geçen şey aynı idi: “Bir daha ailemizi, eşimizi ve yakınlarımızı görebilecek miyiz?” O sırada “asker hazır ol” diye bir ses geldi. Saadetdin Yüzbaşı: “Herkes bir tas hoşaf için.” dedi. Yokluk ve kıtlık yıllarıydı. Ülke zor şartlar altındaydı. Yiyecek pek bir şey kalmamıştı.

Recep Albay, cepheye yeni gelenlere birkaç taktik gösterdi ve talim yaptırdı. Yahya ve Ömer de tepelik yerde görevliydi. Eğitimlerinin ardından Saadettin Yüzbaşı'nın dilinden dökülenler kuzuların yüreklerini dağladı: "Siz bu vatani koruyan ve analarınızın gözünde birer kınalı kuzularsınız." Ardından Recep Albay, akşam mevzide sesi güzel olup bağlama çalan âşık askerler atılsacak, dedi. Yahya ve Ömer bunu duyunca içleri bir anlık rahatladı. Bu atışma Türklüğün önemli bir şiarı haline gelmişti. Bir de Yunan mevziisine bakın. Alkollü ve haram olan her şey var. Bu mevziinin komutanı Albay David askerlerine diyordu ki:

- Askerler, sizler paralı geldiniz. Burada her ülkeden askerler var. Bu yüzden cephede ne kadar asker öldürürseniz, Müslümanlara ne kadar zayıat verdirirseniz, gecenizde o kadar güzel ve eğlenceli geçer. Ama bir şeyi unutmayın ki o Müslümanlar, İslam uğruna vatan uğruna yaptığı her savaştan galip geliyorlar. Onlar iman gücüyle savaşıyorlar. Bunu hiçbir zaman unutmayın.

Albay Recep ise kınalı kuzularına hatim yaptırıyordu ve askerleri, İslam uğruna yapılan savaşlar en önemli savaşlardır, bunu bilerek yola çıkın diye tembihliyordu. Akşam gelip çatmıştı. Güneş tepelerin arkasından son bir kez daha kıvıllığını gösteriyordu. Ömer'in sesi güzel olduğundan aşıklar atışmasına onu da almışlardı. Hep bir ağızdan türküler söylüyorlardı. Vakit geç olmuştu. Yüzbaşı Saadettin: "Herkes, taburuna gitsin. Yarın büyük gün. İslam ve vatan uğruna cihat günü. Herkes son hazırlıklarını yapsın!" dedi. Yahya ve Ömer bu sözlerden sonra cesaretlerini topladılar ve tabura doğru yol aldılar. Yatsı namazını kıldıktan sonra herkes istirahat çekildi. Güneş doğuyordu. Fakat Sıddık ötmüyordu. Sanki bugün diğer günlerden farklıydı. Hava kapalıydı ve derin bir hüznü kokuyordu etraf. Recep Albay:

- Tabur kalk, büyük gün geldi. Vatanımıza, toprağımıza, namusumuza ve şerefemize göz diken sözde medeni ama alçak düşmanlara karşı zaferimizi, cihadımızı gerçekleştireceğiz ve tüfek sesi gelince savaş meydanına koşacaksınız, dedi.

Askerler hep bir ağızdan:

- Vatan sana canım feda diye bağırıyorlar.

Yahya ve Ömer belki de bunun son görüşmeleri olacağını hissederek komutanları ve taburlarıyla helalleştiler ve mevzilere gitmeden sıhhiyecilerle görüştiler.

Gönlünü Ayşe'ye kaptıran Yahya Ayşe'ye:

- Anama kınalı Yahya'n iyi anacığım. Sen beni merak etme. Hakkınızı helal edin. Selam söyle herkese. Dedemi de benim yerime öp, diye mektup yazdırdı.

Sıhhiyeci Ayşe:

- Böyle deme hemen sanki ayrılıyor, dedi.

Yahya: Bu hayat en acımasız şeydir. Her an her şey olabilir, diyerek Ayşe'yle vedalaşıp savaş meydanına doğru yol aldılar. O sırada bir ses geldi:

“Herkes mevzilere doğru gitsin.” Yahya ve Ömer yerlerini aldılar. Düşman askeri deli dana gibi koşuyordu. Yahya önüne geleni yere indiriyor. Ömer ise mermileri dolduruyordu. Savaş iyice kızışmıştı. Toplar ve mermiler havada uçuşuyordu. Mermiler havada çarpışıyor. O sırada Yahya birden yere yığıldı. Ömer:

- Kardeşim, dayan. Biz daha neler yapacaktık, diyerek ağlamaya başladı. Hemen Yahya'yı sırtına alıp sıhhiyeye gitti. Ömer:

- Ayşe Bacı, Yahya'n vuruldu, dedi. Ayşe:

- Yahya, demek ki söylediklerin doğrudu. Bu hayat çok acımasız bir şeydir. Her an her şey olabilir demiştin... Hemen göğsünden mermileri çıkarmaya başladı. Ama mermilerin biri adeta bir ok gibi kalbine saplanmıştı. İşte o an Ömer ve Ayşe için hayat durmuş gibiydi. Albay Recep, “heme hazırlayın bir kırmızı zarf” dedi. Zeytin köyüne giden ilk şehadet haberi değildi bu. Önde atlı Onbaşı Kemal, arkada Ömer ve cenazeyi taşıyan kağrı idi. Köye yaklaşıp köy ağası Hulusi Ağa, ağlamaya başladı. Meydandan geçen Emine Teyze'ye zarfı veren Onbaşı Kemal ve Ömer'in gözünden yaşlar akmaya başladı. Durumu anlayan Emine Teyze, “Vatan uğruna dört evladımı şehit verdim. Bir tane daha versen ne olur, dedi.

KUZEYE GİDEN KANATLAR

Rumuz: Oruç

Sedanur Battal

Rekabet Kurumu Bayburt Kız Anadolu Lisesi

Sürümle birlikte uçan hür bir kuştum, uçsuz bucaksız çölleri altın denizine çeviren gün doğumda gözlerimizi açıp kanat çırpmanın zevkine doyamazdık. Hele o rüzgârın kanatlarımızın arasından kayıp gitmesi... Zevkine doyamazdık sonunu göremediğimiz Sahra'nın üzerinde uçmaya. Bazen şehre iner orada birer yıldız edasıyla gökten süzülür ve insanların keyifli gözlerle bizlere bakmasını sağlar bazen ise o buğday tenli çocukların yanaklarına kanatlarımızı değdirip kaçarlık.

Cami önlerinde insanların verdiği yemleri yerken konuşmalarını duyuyorduk, bir huzursuzluk vardı etrafta. Gün batımında insanların kendi arasında konuşmalarına şahit olmuştum: Güneşin batışıyla çölün altın sarısına çevrilişi bizi mest ederken, çölün altındaki "Kara Altın'a mest olmuş kişilerin bir yıkım gerçekleştirebileceklerinden bahsediyorlardı.

Bir cuma akşamıydı. Gökyüzü pırl pırl, yıldızlara uzansak kanatlarımızın altına gelecek gibi, göz bebeklerimiz Dolunay'ın güzelliğiyle doluyken gecenin ortasında gökyüzünde kocaman bir alev topu belirdi, ardından kulaklarımızı patlatacak bir ses: İşte, anlamıştım o büyük yıkımın gerçekleştiğini. Olduğumuz yerde kalakalmıştık kulaklarımızda bir çınlamayla. Sonra çığlıklar duymaya başladık. Yuvamızda, gökyüzüne çevirdiğimiz başımızı şimdi yeryüzüne çevirmiştik. Evler yıkılmış ve insanlar dışarıya kaçışıyordu. Gökyüzüne doğru kapkara toz bulutları yükselmeye başlamıştı. Telaşla kanatlanıp yıkılmayan evlerin çatılarının altına kaçtık. Bir süre burada saklanıp olanları anlamaya

çalışmıştık. İnsanların bağrıışmalarını duyuyor ve ürkekçe olduğumuz yerde kalıyorduk.

Yavrularımın, annelerinin kanatlarının altında da olsa korkuyla atan kalp atışlarını duyabiliyordum. Onlar kadar ben de korkmuştum; ama onlara bu telaş ve tedirginliğimi hissettirmemeliydim. Çünkü onları koruyacak olan kişi bendim. Zaman geçtikçe etraf durulmaya, yavrular ise acıkmaya başlamıştı. Barınacak, karnımızı doyuracak bir yer bulmak için saklandığımız yerden çıkmaya başlamıştık. Tam eğilip

yavrularımla birlikte su içeceğimiz esnada bir gümbürtü, kocaman bir toz bulutu ile birleşerek bize doğru ilerlemişti. Sürümü kaybetmişim o toz duman içinde. Sis in dağılmasını beklemek ve grubumdakileri bulmak için bir kenara çekildiğimde kanatlarının üstünde tepkisize yatan yavrumu görmüştüm. Tam bir umutla başımı göğsüne yaslayacağım esnada, kocaman bir enkaz üzerine devrilmiş ve onu bir daha bulamayacağım karanlığın içine çekmişti. Kulağımda o sağır edici çınlamayla birlikte gözümün önündeki olayın ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. İşte o zaman anlamıştım kaybın ne olduğunu, nefes almama rağmen nefessiz kalmanın ne olduğunu. Onun acısıyla karanlıkta kanat çırparken, aklıma gökyüzünün pırl pırl olduğu günlerde Hermon Dağı eteklerinde uçuştüğümüz günler geldi.

Eski anılar gözümde canlanırken ilk kanat çırpışlarım aklıma geldi. Huzur dolu diyarımızda ilk uçacak olan kuşlara seremoni yapardık. Bu seremonide çok güzel şiirler okunurdu.

Kalktı cihat eyledi seksen kusur yaşında.

İstanbul aşığıydı burası oldu vatan.

Akşemsettin keşfetti makamı Eyüp Sultan.

Bu şiirler kulağımda bir uğultu gibiydi. İşte o an anladım, bu diyardan Eyüp Sultan'ın fetih için gittiği diyarlara göç etme vaktinin geldiğini. Aklıma ilk gelen, insanların kıssalarda anlattığı kâinat efendisinin Mekke'den Medine'ye göç edişi. Mekkeli müminlerin nasıl muhacir, Medinelilerin ise geniş gönülleriyle ensar oldukları zihnimde canlandı. Aynı kader bizim için de yazılmıştı. Bu yüzden bizim de kuzeyimizdeki kardeşlerimizin yurduna göç etme vaktimiz gelmişti.

Evladımı orada bırakmanın hüznüyle eski diyarımı bir daha göremeyece-

ğim korkusu, gözümde hüznün yağmurlarıyla son kez gün doğumuna bakarken, kuzeye doğru kanat çırttım...

Aslında bu her sabah güneşin doğuşuyla birlikte ötmeye başlayan camımın önündeki ak yanaklı “Arap bülbülü” kuşuydu. Bu kuş, babamın söylediğine göre Suriye’den buralara göç etmiş. Tıpkı o da bizim gibi yıllar önce yuvasını terk edip buralara gelmiş. Onunla aynı kaderi paylaşmak, yaşadıklarımı aklıma getirir oldu. Bilirim ki günü geldiğinde o güzel kuş gibi ben de kendi yuvama -ailemle birlikte- döneceğim. Eskisi gibi evin damına çıkıp altın denizini doya doya izleyeceğim. Belki bu güzel ak yanaklı “Arap bülbülü” de yanımda olur.

HAYALLE GERÇEK ARASINDA

Rumuz: Hayali

Ayşe Nur Bulut

Korkut Ata Anadolu Lisesi

Hep o hayal ettiğim evimdeyim artık. Hiç eskimeyen zamanın sandığı önüne birden çöktüm. Bu sandık bana hep bir şeyler hatırlatmıştır ama şu an ayalarım beni buraya neden sürükledi bilmiyorum. Bu, henüz bir ay önce kaybettiğim annemin çeyiz sandığı. Hâlâ anne kokan kıyafetlerin olduğu sandık... Evet, belki fazla duygusalım; oldum olası nefret etmişimdir bu huyumdan.

7 yaşındaydım, ilkokula gidiyordum. Annem ve babam üniversitede tanışmışlar. İkisi de öğretmen. Kısacası muhteşem bir aileye sahiptim. Babam, okuma-yazmaya geçmemin sevincini yaşıyordu. Annemse Leyla hemşireyle telefonda muhabbet ediyordu. Benim için harka planlar yapan babam bizi sürpriz bir yere götüreceğini söylemişti ve şimdi oraya gidiyorduk. Annemin kahkahalarını, babamın övgü dolu sözlerini hala unutamıyorum. “Demek öyle, çok garip ama iyi kız; ben tanıştım. Ah Leylacığım hâlâ gülüyorum o haline...” “Oğlum, sen büyüyünce...” Bu korna sesi nerden gelmişti? Gözlerimi açtığımda sadece “tik tik tik” sesleri duyuyordum. Kafamı kaldırdım. Yanımda bir çekmece ve üstünde yarısı içilmiş bir su şişesi, bozuk olduğu her halinden belli olan küçük bir televizyon, duvarda okumaktan aciz olduğum uyarı olduğunu düşündüğüm afişler, bir küçük kanep ve üzerinde uyuyakalmış alnı sargılı, yüzündeki çizgileriyle gitgide yaşlanan annem. Ha, bir de sonradan fark ettiğim koluma takılı hep televizyonda gördüğüm o iğneye bağlı olan kablolardan damlayan sıvı.

Ben hastanedeydim; ama neler olmuştu, babam nerelerdeydi, annem, peki ya annem neden bu haldeydi? Ağzımı açmış anneme sesleniyordum. Hayret beni duymuyordu. Sonunda hareket etmiş ve gözlerini açmıştı. Gözleri kıpkırmızıydı ve gözaltları şişmişti. Birden ayağa kalkıp bana doğru yöneldi. Bana sarılıp sesli sesli ağlıyordu. Peki ya neler olmuştu? İşte o anda fark ettim ki sadece dudaklarımı oynatabiliyordum; konuşamıyordum.

O kazayı hiç unutamıyorum. Babam benim için haftalarca uğraşp Barış Manço konserine bilet almıştı. Ama ben o çok sevdiğim adama eşlik edemeyeceğim.

Düşündükçe üzüntüm katlanıyordu. Babamı o kazada kaybetmiştim ve tabi ki konuşma yeteneğimi de. Annemle birlikte yaşayacaktık artık. Sadece biz. Şimdi ben bunları neden hatırladım? Bu hatıralar neden zihnimde canlandı? Belki de aşırı duygusal olmamın nedeni buydu.

Annemin sandığını yavaşça açtım. Dörde katlanmış bir kâğıt var içinde. Hemen köşesinde hızlıca yazıldığı belli olan bir not: “Leyla Hemşire” Hemen bu kâğıdı açtım. “Serapçığım, Fatih’in raporlarını aldım. Sana şöyle diyebilirim ki, konuşmamasını biraz da yaşadığı şok tetikliyor. Acilen psikiyatriye görmem lazım. Benim bildiğim çok iyi bir doktor var. Seni ona yönlendireceğim. Acil şifalar diliyorum. Ümidini yitirme. Çünkü mümin kul ümitsiz olmaz.” Benden bahsetmiş. Annem bunu bunca yıl saklamış ha! Hemen altında gördüğüm çok eski olduğu anlaşılan diğer zarfı aldım. Saatim 2.50’yi gösteriyor. Ama nedense şu an aklımda bu zarf var. Çünkü arkasında yazan yer benim kalmama sebep oluyor. Bu mektup İlkokul müdürüm Hilmi Bey’den, annemin benim ağlamamı hiçe sayarak kaydımı aldırıldığı okul müdüründen. Hemen okumaya başladım.

Haftalardır okulda çok zorlanıyordum. Öğretmenim yardımcı olmaya çalışıyordu ama ne çare. Kendimi ifade edemiyor dahası anlamadıklarımı sormıyorum. Sonunda ders bitmiş ve eve gelmiştim. Son zamanlarda ağlamaktan ağlamaktan ve hem okul hem de çalışmaktan harap olan annemi üzmemek için gülümsüyordum. Zaten ne gelirdi ki elimden? Hızlıca zile bastım. Annemin yerine karşımda Leyla Hanım’ı bulunca tedirgin oldum. Çantamı fırlatıp odaya koştuğumda annem kanepeye oturmuş elinde bir kâğıt öylece bakıyordu. Beni fark edince hemen kâğıdı katlayıp yanına koydu. Yanıma geldi ve ellerimi tutarak beni yanına oturttu. Leyla Hanım da gelmiş kanepedeki yerini

almıştı. Annem soran gözlerle bakıyordum. Adam gülerken hatta arada sırada sevinç gözyaşları olarak adlandırdığı gözyaşlarıyla bana bir şeyler anlatıyordu. Merak ettiğimi anlayınca yanındaki mektubu eline alıp sesli bir şekilde okumaya başladı. “Serap Hanım, oğlunuz Fatih’i daha iyi gelecek için okulumuzda görmek isteriz. Eğer isterseniz yeni öğretim yılında bizimle birlikte olsun. Bu mutluluğu esirgemeyin...” Ve annemin daha birçok neşeli sesine eşlik ettiği cümle... Ben ağlamaya başlamıştım. Yeni bir okul istemiyordum. Annem, beni istediklerini, gideceğim okulun çok özel bir okul olduğunu anlatmıştı dakikalarca. Bunca yıl sonra bu gerçeklerle tanışmış olmam garip geliyor bana. Ben doğru olan bir yalana inandığımı yeni yeni anlıyorum. Ama iyi ki inanmışım. Liseye başladığım zamanlar geldi aklıma; Konuşuyordum. Ardından üniversite, konservatuar... Ve şimdi saat 04.00. Akşam 20.00’da konserim var. Dünyaca tanınıyorum. Hep hayal ettiğim evimdeyim. Mutluydum, daha çok mutluyum.

Annemin okula ve terapiye yetiştirmeye çalıştığı paralar, verdiği ek dersler... Hepsinin sonucu hayat! Aradan yıllar geçti ama hala bu anıların dünmüş gibi aklıma hücum etmesi... Sandıktan çıkardıklarımı tekrar içine yerleştirdim. Gözyaşlarımı elimin tersiyle siliyor ve tekrar akmasına müsaade ediyorum.

Üstadın bir şiiri aklımın bir ucundan geçiyor:

“Ne kervan kaldı ne at

Hepsi silinip gitti.

İyi insanlar iyi atlara binip gitti.”

HAYALLERİM

Rumuz: Kral

Gökhan Çoruh

Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Müzik dinlemek hayattı benim için. Kulaklığı taktığım zaman hayatımdan, yaşadıklarımın, düşüncelerimden çok uzak bir yerde tek başıma oluyordum... Hayat benim için çok zordu ve aile hayatımda yaşadıklarımı kimse yaşamadan anlayamazdı. Her zaman üzümlere, ağlayarak, yıpranarak ve daha birçok neden için hayata küsen biriyim ben. Yarın ne olacağını bilmeden, yıllar sonrası için bir sürü hayal kurup, hayattan bıksam da hayallerim için yaşamayı tercih etmem ve yaşayacaklarım belki de hayattan kopmama neden olacak...

Yine odamda yatağımın kenarında uyanmıştım. Zor da olsa kalkıp duş aldım ve okul formamı giyinip çantamı hazırladım. Her zaman aynı şeyleri yapmaktan sıkılmıştım. Çünkü hayallerimde olmayan bir lisedeydim belki de bu yüzden sıkılmıştım hayattan ama ileriye dönük hayallerim olduğu için fazla kafa yormamaya çalışıyordum. Bunları düşünerek o soğuk havaya attım kendimi. Okulun yolu fazla uzak değildi ama yine de giderken çok uzakmış gibi geliyordu bana. Okula geldim, sınıfa çıkarken kendimi istemsizce bir yere girmişmiş gibi hissediyordum. Sınıfa girdiğimde hemen yerime oturdum. Bir arkadaşım "Neden bu kadar dalgınsın Aral" dedi, bense sadece gülümsedim cevap vermek istemedim. Konuşmak bana göre bir şey değil sanki yâda fazla istemediğim için bana öyle geliyor. Öğretmen derse girmişti, ders anlatıyordu ama ben pek fazla kulak vermiyordum, ne dediğini anlamak istemiyordum. Ders bitimine kadar defterime resim çizdim. Öğretmen sınıftan çıkarken beni

yanına çağırdı ; “Neden bu kadar ilgisizsin Aral, dersimi anlamıyorsan yardım edebilirim. ” Bense “Derse ilgim yok çünkü ben bu hayatı istemiyorum, hayatım boyunca ailemin seçimleriyle yaşadım bunda sonra öyle yaşamak istemiyorum, hayallerimde bunlar yok, ben sadece hayallerimde olmak istediğim mesleği yapıp mutlu yaşamak istiyorum .” dedim ve bir anda gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Öğretmenim bana sımsıkı sarılmıştı. Aile hayatımı anlattığım, her şeyimi bilen sadece öğretmenimdi. Bana “Sadece derslerine ilgi göster, başarılı ol ve elinde kendi kazandığın paran olsun ve belli bir yaştan sonra eminim ki kendi hayallerindeki gibi bir hayat yaşayacaksın, sen kendini böyle üzersen daha kötü olacak, biraz daha gayret et ” dedi. Daha sonra sınıfa çıktım, arkadaşım Hayal’in bana ağlayacak gibi baktığını fark ettim yanına gidip “Neden öyle bakıyorsun ”dedim. “Bu okul çıkışı bir işin yoksa beraber kafeye gideli mi? ” dedi. Nerden çıkmıştı şimdi bu, kıramayacağım için kabul etmiştim. Okuldan çıkıp Hayal’i bekledim, gelmişti ve gidip bir kafede oturduk ”Ne konuşacağız? ” Dayanamayıp lafa girmiştim sanki birbirimizi süzüyorduk. “Ben sadece konuşmak istiyorum .” Merak etmiştim kimse bana konuşalım mı diye bir teklifte bulunmamıştı daha önce “Ne hakkında? ” diye sordum. Sanki gözleri dolmuştu, üzüyor gibiydi “Ben gidiyorum. Dedi. Bir anda neden bunu bana söylediğini merak ettim: ”Peki bunu bana neden söylüyorsun?” Onu ilk defa böyle görüyordum. Çünkü... Ben senin hayalin olan liseye gideceğim ve bunu sana söylemek istedim, biliyorum bana kıızıyorsun.” Bir an duraksadı ben de lafa girdim “Benim için olan şey nedir ?” sözlerine devam etti ”Eğer bu sene ortalamanı yükseltebilirsen beraber gidebilme ihtimalimiz çok yüksek.” Bu kız cidden ne yapıyor diye düşündüm, neden ağlıyor ki? “Tamam, ben ortalamamı yükselttim diyelim peki ailem... Lütfen onların nasıl biri olduklarını bilmiyormuş gibi konuşma. ” Bir an durup devam ettim “Ha bir de neden ağlıyorsun sen cidden bana bu haberi verirken mutlu olman gerekiyor.” Bana dönüp “Neden ağlıyorum? Cidden sana bunu söylemek istiyorum aile içinde hep bir kavga var ve ben bundan ciddi anlamda rahatsız oluyorum, sürekli hayattan bıkmış gibiyim çok yorulduum artık .” Sanki benim gibi olan biri daha var ama benim yaşadıklarım kolay aşılacak gibi değil. Yanına gidip sarıldım daha sonra kalkıp eve doğru yürüdük fazla kafa yormamasını söyleyip ayrıldım.

Eve girdiğimde yine kavga ediyorlardı annem ve babam. Artık dayanamayıp yorgun bedenimi alıp çatı katını çıkıp gökyüzüne baktım. Normal biri

değildim ben yıldızlarla ve ayla konuşan biriydim. Artık gözümünden yaş da gelmiyordu, kurumuştı sanki gökyüzüne dönüp “ Anladım ki, çıkışı olmayan bir hayalin içinde çıkışı bulmak bir işe yaramıyormuş. Deyip eve döndüm. Kimse beni görmüyordu, ağlasam da boşa, Kim umursuyor ki beni? Artık nasıl yaşayacağımı düşünürken uykuya daldım. Rüyamda bana doğru gelen biri vardı bana “Benimle gelmek ister misin ?” dedi, çok şaşkındım, kimdi bu? Yüzünü neden göremiyorum. ”Siz kimsiniz, neden bunu bana söylüyorsunuz?” ve elimden tutup koşmaya başladı bir anda gözlerimi açtım ve tekrar tekrar “Kimdi o, neden elimden tuttu, neden koştuk, nereye gidiyorduk?” Ciddi anlamda kafayı yiyecektim. Üzerime hırkamı aldım, herkes uyuyordu. Çatı katına çıktım, yıldızlar o kadar güzeldi ki, şehrin sesinden eser yoktu. Gökyüzüne döndüm o kadar güzeldi ki. Her zaman ağlayarak mı yaşayacaktım, ne zaman mutlu olacağım? Yine sorularla baş başa kaldım yatağıma yatmak gelmiyordum içimden... Sabaha kadar orada durup yıldızların kaybolmasını ve güneşin parlamasını gördüm. O kadar güzeldi ki. Eve döndüğümde yine uyuyorlardı hemen üzerimi giyinip çıktım.

Yolda giderken rüyamda gördüğüm o adam geliyordu aklıma düşünmeden edemiyordum, bir an başım dönmeye başladı, dengemi kaybedecekken bir an biri beni tuttu bir kenara geçip oturdum “İyi misiniz? ” diyen birisi vardı. ”Teşekkür ederim, iyiyim “ diyebildim. Yavaşça ayağı kalktım. Okula doğru giderken tekrar başım dönmüştü ne oluyordu bana? Dengemi kaybetmişim daha sonra bana doğru gelen bir araba fark ettim gerisi karanlık, kocaman bir boşluk...

Rumuz: Edip

Abdullah Daştan

Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi

Yaşlı adam tıraş makinesini eline aldı, uzamış sakalını kesti, yüzünü yıkadı, şöyle aynada kendine baktı. Alnındaki çizgiler çoğalmış ve daha da belirginleşmişti. Saçı bembeyazdı, gözleri hiç değişmemişti yeşildi, doğanın rengi gibi. Mutfağa geçti. Duvar saatine baktı. Saat sabah ondu. Camdan dışarı baktı. Güzel bir pazar sabahıydı. Arabaların, telefonda konuşan insanların seslerinden sıyrılan çocuk seslerini dinledi. Her şeye rağmen bu mahallenin çocukları hâlâ mahalle arasında top oynuyordu, hemen köşede. Onları bir süre izledi. Arabalar vızır vızır geçiyordu diğer taraftan. İnsanlara baktı sonra. Herkes bir işle meşguldü. Kimisi ailesiyle parka gidiyor, kimisi güzel bir restoranda. Gençler ise arkadaşlarıyla toplanmış gülüşe gülüşe ilerliyorlardı. Az ilerde sinema vardı, oraya gittiklerini düşündü. Bazıları sevgiliyle el ele yürüyor, pazar tatilinin keyfini çıkarıyordu. Bazıları ise işe gidiyordu. Pazar günü çalışmak zorunda olan işçiler... Bütün bunları seyrederken dikkatini bir kamyonun kornası bozdu. Ürktü. Şöyle kafasını aşağıya eğdi. Alttaki dükkâna mal gelmişti. Toparlandı, yeterince oyalanmıştı. Paltosunu giydi ve şapkasını taktı. Son kez aynada kendine baktı, gülümsedi. Bu kıyafetler onun eski dostlarıydı. Canından çok sevdiği arkadaşı almıştı onları, bir doğum gününde. Hala üstüne tam oluyordu. Bunları giymeyeli epey zaman olmuştu. Kapıyı açtı, ayakkabılarını giydi. Merdivenlerden aşağıya iniyordu. Yabancı birisi yukarıya çıkıyordu. Yaşlı adam nezaketen selam verdi. Yabancı şaşırdı, ona kim selam vermişti? Belli ki uzun zamandır dostça bir selam almamıştı. Başını kaldırdı, selam veren

yaşlı bir adamdı. Selamına karşılık verdi. Gülümsedi ve yanından geçti. Yaşlı adam uzun zamandır bu apartmanda yaşıyordu ama buna rağmen yan komşusu hariç kimseyi tanımıyordu.

Apartmandan dışarı çıktı. Çocukların yanına doğru ilerledi. Aklına bir zamanlar buradaki çocuklar gibi oyun oynadığı günler geldi. Haylaz bir arkadaşı vardı. Birlikte elma ağacına tırmanır elma toplarlardı, yoksa çalma mıydı yaptıklarının adı? Evin sahibine yakalanınca elindeki elmaları yere düşürür, tabana kuvvet bir yandan güler bir yandan kaçarlardı. Bunları düşünürken köşeyi dönüyordu. Tam karşısında, okuduğu lise duruyordu. Yine o haylaz arkadaşı geldi aklına. Yedikleri, içtikleri ayrı gitmezdi onların. Çok severdi dostunu. Birlikte ders çalışır, birlikte eğlenir, birlikte üzülerlerdi. O hep oturduğu bank, ilaştı gözüne. Hâlâ orada duruyor, adeta zamana meydan okuyordu.

Liseyi biraz geçtikten sonra çiçekçinin oraya geldi. Tam karşısında çiçekçinin kapısının önünde onu görmüştü. Eşini. Orda annesine yardım ediyordu. Kumral saçlı, mavi gözlü bir kızdı. Pek uzun boylu sayılmazdı. Bakışlarında şefkat vardı. Güler yüzlü birisiydi. İlk bakışta etkilenmişti bile. Çiçekçiye girdi selam verdi. Biraz konuştular. Beş tane karanfil aldı ve dışarıya çıktı. Sağ tarafa döndü, ilerledi. Yan tarafta bir dilenci gördü. Yüzünde yaralar vardı, sağ kolu yoktu, üstü başı kirlenmişti. Yaşlı adam elini cebine attı, elli lirası ve bir de birkaç bozukluğu vardı. Tüm parayı adama verdi ve gülümsedi. Adamcağız teşekkür etti. Yerinden kalkmaya çalıştı. Ona, bu iyiliği yapan adama, daha yakından bakmak istiyordu. Pek güçlü olmayan bacakları hareket etmiyordu, biraz zorladı kendini. Yaşlı adam hafifçe omzuna dokundu, böylelikle zahmet etmemesini nazikçe belirtmiş oldu.

Yolda ilerlemeye devam ediyordu. Kediler, köpekler yanına üşüştü. Tanıyorlardı onu, her gün yemeğini ve suyunu veren adamı nasıl tanımazlardı ki? Bugün yemekleri evde kalmıştı, unutmuştu. Şu aralar hep bir şeyleri unutturdu. Üzüldü. Hayvanları biraz sevdikten sonra harabe bir evin önüne geldi, durdu. Burası onların eviydi. En azından bir zamanlar öyleydi. Yangın çıkmıştı evde, birden ansızın yükselmişti alevler. Annesi onu kucaklayıp dışarı çıkmıştı, ama kardeşi hala evdeydi. Zaman akıyordu, ama aynı zaman durmuş gibiydi de. Bir yerde sıkışmış olmalıydı. Annesi daha fazla dayanamadı. Alevlerin sarıp sarmaladığı eve girdi. Bir daha da çıkamadı. Ne yazık ki annesini son görüşüydü, onu kaybetmişti. Peki, babasına ne olmuştu? Çok görmüyordu babasını. Babası bir

subaydı ve şehit düşmüştü. Pek tanıyamamıştı babasını, daha altı yaşındayken ondan ayrılmıştı. Eşi neredeydi peki? İşte tam orada, onu bekliyordu. Harabe olan evi çoktan geçmişti. Şimdi duvar kapısının önüne gelmişti. Hafifçe itti kapıyı, içeri girdi. Annesinin yanına gidip, oturdu. Karanfillerden birisini ona verdi, ellerini açtı. Dua etti. Merdivenlerden yukarıya çıkıyordu şimdi. Eşine uzaktan baktı, yanına gitti. Ona da diğer karanfili verdi. Dua etti. Konuşmadı, konuşamadı. Onun yanında mutlu oluyordu ya o yeterdi ona. Sonra yanına oturdu. Uzaklara daldı. Yanmış harabe ev uzaktan görüyordu. Merdivenlere ilişti gözü; hep, ha geldi ha gelecekler diye bekledi, kimseler gelmedi. Böylece dakikalar, saatler geçti, kimse yoktu ortalıkta rüzgârın savurduğu yapraklardan başka. Oysa hepsini çağırmış, tüm çocuklarını tek tek aramış, annelerinin ölüm yıldönümünde yanlarında olmalarını istemişti.

Tam bir yıl olmuştu yalnızlık en yakın dostu olalı. Tam bir yıldır yarısı yitip gitmişti. Tek başına kalmak -en azından bugün- istememiş ve bu yüzden eşinden kendisine kalan yadigârlarını yanında istemişti. Biri mi vardı merdivenlerde, biri mi yaklaşıyordu? Hayır, rüzgâr esmeye devam ediyordu sadece. Elinde kalan üç karanfili üç çocuğu adına almıştı, mezara koysunlar diye. Bir damla yağmur düştü yüzüne. Gözleri bu karanfillere takılmışken yağmur çisilemeye başlamıştı. Tekrar başını kaldırdı, uzaklara baktı, derin bir nefes çekti, bırakamadı.

ISSIZ ADAM VE TONİ

Rumuz: Yaban

Mehmet Buğra Demirer

Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Elli yaşlarında Ali isminde bir adam varmış. Kimsenin uğramadığı ıssız, ama doğa güzellikleri harika olan küçük bir sahil kasabasının uzak kıyısında denizin kenarında kendi yaptığı şirin bir kulübede sekiz yıllık arkadaşı olan Toni ile beraber yaşıyorlarmış. Küçük bir kulübesi, bir kayığı varmış ve Toni'den başka kimsesi de yokmuş Ali'nin. Küçük de bir bahçesi varmış kulübenin. Elinden geldiğince bu bahçede meyve sebze yetiştirir ve bu ürünleri satarak geçimini sağlarmış.

Bir gün tüm hazırlıklarını yapmış ve kasabaya inmiş. Kasabadan, ertesi gün gidecekleri balık avı için olta, yem ve kendileri için erzak almış. Akşama evine, yani kulübesine dönen Ali karnını şehirden aldığı yiyeceklerle doyurmuş ve erkenden uyumuş. Ertesi gün şafak sökmeden köpeği Toni ile birlikte kayığa binip denize açılmışlar.

Ali denize açılmayı ve yeni yerler keşfetmeyi çok severmiş. Denize açıldıkları ilk günün gecesinde büyük uğraşlarla on beş yıl önce yaptığı kayıkta canından çok sevdiği yol arkadaşı Toni ile sabahlamışlar. Ali'nin denizdeki ikinci günü de normal ve sıradan bir balıkçının günü şeklinde balık tutarak geçmiş ve o tuttuğu balıkları ertesi gün yeme hayali ile uykuya dalmış. Ali bir önceki gün gece pek uyuyamadığı için o gün derin bir uykuya dalmış ve sabah gözünü açtığında gece çıkan fırtınadan ötürü kayık hiçbir kara parçasının bulunmadığı bir bölgeye sürüklenmiş. Üstelik Toni de kayıkta yokmuş. Ayrıca kayık da hasar görmüş, yavaş yavaş su almaya başlamış.

Toni'yi göremeyince çok üzülen denizin yakınlarına bakındıktan sonra kayıkla bilmediği bir yöne doğru kürek çekmiş. Yıllarca beraber vakit geçirdiği Toni'nin akıbetini merak ediyor ve çok üzülüyordu. Epeyi bir mesafe kat ettikten sonra uzakta bir küçük bir kara parçası görmüş. Biraz daha yaklaştıktan sonra buranın yemyeşil bir ada olduğunu fark ediyor. Adaya ayak bastıktan sonra az ilerde bir hayvanın boylu boyuna yattığını görüyor önce yaklaşmakta tereddüt etmiş, fakat biraz daha yaklaşıncı bu hayvanın sekiz yıllık arkadaşı olan Toni olduğunu fark etmiş. Toni'ye seslenen Ali onun bitkin bir şekilde başını çevirdiğini görmüş. Ali'yi gören Toni, az önceki bitkin halinden eser bırakmayarak hızlıca ona koşmuş ve kucaklaşmışlar. Ali hemen o adada kendisinin başını sokacağı derme çatma bir kulübe yapmış ve etraftan yiyecek meyveler toplamış. Bu adada sürekli yağmur yağıyormuş. Ali, sürekli birilerinin onun kurtaracağı umuduyla günlerini geçiriyormuş. Her gün adanın yüksek yerine çıkıp gün batımını izliyormuş.

Artık günler böyle geçiyormuş. Günlerden bir gün Toni hastalanmış artık ayağa kalkamaz olmuş. Adaya çıktıkları üçüncü yılında köpek ölmüş. Bu ölümün ardından üzüntüye gark olan ve iyice yalnızlaşan Ali bir yıl sonra derme çatma kulübesinde hayata gözleri yummuş ve cesedi yabani hayvanlara yem olmuş.

SAHİL YOLU

Rumuz: Güçlü Kalem

Elif Nur Diker

Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Sahilde yürüyorlardı. Kış gelmişti, güneş artık onlara gülümsemedi, onlara gözükmüyordu ya da onları terletmiyordu öğle saatleri dışında. Kız paltosunu giymiş atkısını beresini takmış kışa karşı kendini çok iyi koruyordu. Oğlan için aynı şey geçerli değildi, ince bir mont giymişti. Elleri cebinde olsa da sadece ellerinin üşümemesi yetmiyordu, yürüyorlardı. Oğlan kıza doğru kafasını çevirdi, ona baktı, bakışı deniz gibiydi. Deniz kadar sonsuz, dalgalar kadar hırçın, dalgaların sesinde huzur bulan bir insan gibi kızda huzur buluyordu. Kıza bakınca onun gözlerinde boğuluyordu, denizde boğulan bir çocuk gibi. Bir yandan yürümeye devam ediyorlardı. Yanlarından insanlar geçiyordu, annesi istediğini almadığı için ağlayan bir kaç çocuk, okuldan çıkmış kahkahalarla gezen öğrenciler, işten çıkmış evine gitmek isteyen yorgun insanlar vardı. Başlarını birden gelen sese doğru çevirdiler. Orada bir kemancı vardı, “oğlan ne kadar hisli çalışıyor” dedi içinden. Keman yayını usulca gezdiriyordu, rüzgârın yaprakları savurması gibi hafif ve yavaş yavaş. Kemanı yayıyla dans ettiriyordu, çok uyumluydu, rahatsız edici sesler çıkarmıyordu, işini ustaca yapıyordu. Önce Mi sonra La, müziğin içinde kayboluyordu kemancı, sanki onlara aşkı fısıldıyordu. Birbirlerine baktılar ikisi de uzun uzun ve yürümeye devam ettiler. Kız oğlana baktı. Bakışı biraz sertti, rüzgârın acı soğuğunun yüzüne vurması gibiydi, yürüyorlardı... Sağ taraflarında güvercinlere yem atan küçük bir çocuk ve onları yemek için yarışa giren kuşlar vardı, bir oyana bir buyana konuyorlardı, Bir tanesi vardı ki konmakta zorluk çekiyordu

kanatlarında sorun vardı sanki. Birden düşündü, “eğer bir daha kızın o güzel gözlerine bakamazsam ben de böyle olurum” diye düşünüyordu, başını yerden usulca kaldırdı, gökyüzüne baktı. Yerle çok uyumluydu hava kapalı, koyu gri; yer ise bir kaç ton açığıydı. Fazla koyu durmasın arada renk olsun diye denizi koymuşlardı sanki oraya. Başını biraz indirdi, karşıya bakmaya başladı, uçsuz bucaksız sonu olmayan bir yol vardı önünde, yanında o olunca yılları bitmeyen, zamanı akmayan, mevsimleri geçmeyen bir yer oluyordu sanki dünya. Sarhoş oluyordu, dalından yeni koparılmış küçük kırmızı taze bir gül gibi kokuyordu. Saçlarının siyahında kendini kaybediyordu, ona bakınca denizden bir farkı kalmıyordu. Bu yüzden mi dünya böyle oluyordu? Bu düşüncelerin içinde boğulduktan sonra ellerini daha sıkı tutmaya başlamıştı, konuşmuyorlardı öylece yürüyorlardı, kızın konu açmasını bekliyordu ve öyle de oldu dayanamayıp konu açtı. Konuşarak yürümeye devam ettiler, neredeyse akşam olmuştu. Hava kızın saçlarına benzemeye başlamıştı. Hava bile ona kızdan, aşkından bir pay çıkarıyordu.

Az ilerde bir baba ve küçük kızı vardı, ellerinde dilek balonu vardı. Dilek tutacaklardı, küçük kızın bir dileği vardı galiba. Yürürken bir yandan onları izlemeye başlamışlardı. Rüzgâr çok güzel uçuracaktı balonu, fakat bir yandan da ateşi yakmalarına izin vermiyordu. Küçük kızı gözlerini açmış babasının ateşi yakmasını bekliyordu. Çok heyecanlıydı, sabırsızlanıyordu bir an önce dilek dilemek istiyordu. Yavaş yavaş onları da artlarında bıraktılar. Bir sahil yoluna göre fazla doluydu sanki. Hem de akşam olmaya yakındı, nereye baksalar bir şeyler oluyordu, hayat çok çeşitliydi, herkesin farklı telaşı farklı koşturması vardı. Sol taraflarında bu kışın ayazında mutsuz görünen bir çocuk vardı. Büzülmişti üşüdüğü belliydi. Geçen insanların ondan mendil almalarını bekliyordu. Rengârenk mendilleri vardı, üstelik kutunun üstündeki fiyat da çok düşüktü. Bana kibritçi kızı andırmıştı bu çocuk, o da mendilleri kullanıyordu. Üşümekten domates gibi olan burnu için, biraz akıyordu, insanların ondan mendil alması için bağıırıyordu, ama kimse almaya gelmiyordu bir mendil. İkisi de birden birbirlerine baktılar, aynı şeyi düşünüyorlardı. Çocuğa doğru yöneceklerdi, ama olmuyordu, birbirlerine bakmaktan çocuğa gidemiyorlardı. Kız başını çevirmeye uğraşıyordu, boynu sanki kilitlenmişti. Bir türlü kafasını çeviremiyordu. Kız pes etti nihayet. Sonradan oğlan, aşağıdan birinin paçasını çektiirdiğini fark etti. Az önceki balonu uçurmaya uğraşan küçük kızdı bu. Evet oydu. Kız ona bakarak gülümsüyordu, kız eline baktı o sırada

ve babası geldi, oğlanın cüzdanını ona uzattı. Küçük kıza eşlik etme kararı alıp onlar da gülümsedi. Küçük kızın elinde mor renkli, üzerinde küçük çiçekleri olan balonu hala duruyordu. Rüzgâra yenilmişlerdi. Ateşi yakamadılar, balonlarını uçuramadılar. Baba ve kız cüzdanı verdikten sonra yollarına devam ettiler. Oğlan “bunu nasıl fark etmedim” diye düşündü. Mendilci çocuğa doğru yöneldiler, bir iki güvercini yerden kaldırdıktan sonra çocuğun biraz önünde durdular. Çocuğun elleri de burnu gibiydi, fazlaca üşümüştü; hatta o kadar çok üşümüştü ki ellerinde küçük küçük yarıklar oluşmaya başlamıştı. Bir iki tanesi de kanamış ve kurumuştur. Üstelik bağırmaktan da biraz sesi kısılmıştı. İki tane renkli mendillerden aldılar, parayı verip tekrar yola koyuldular.

Hava artık tamamen kararmıştı aydınlık hava yerini akşama bırakmıştı. İnsanlar azalmaya başlıyordu. Akşamın sessizliği etrafı kaplamaya başlıyordu. Deniz sesi artık daha net duyuluyordu, dalgalar daha az olsa bile. Işıklar yanmaya başladı, birkaç tanesi yanmıyordu. Yanmaması çok bir şey değiştirmiyordu, Zaten ışıklar yolu ve sahili aydınlatmaya yetiyordu. Sahili aydınlatan ışıkların bir kısmı denize düşüyordu. Zebraya benziyordu siyah duran denizin üstüne gelen beyaz ışıklar ya da beyaz ışıkların altında duran deniz. Etraf ışıklarla aydınlanıyordu. Kızın kirpiğine bir ıslaklık geldi, başını yukarı kaldırdı. Kar yağmaya başlıyordu, küçüklerdi, tane tane dökülüyorlardı; usulca, yavaş yavaş sahil beyaz gelinliğini giymeye başlamıştı, rüzgâr durmuştu. Kar taneleri savrulmuyordu, ellerini açtı kızla oğlan, kar taneleri ellerine düşüyordu ve daha sonra yok oluyordu. Ellerinin sıcaklığı kar tanelerine fazla geliyordu. Kar tanelerinden geriye kalanlar ise ellerinden aşağı damla damla dökülüyordu. Bir süre durdular, kar yağışını izlemeye başladılar. Dönüp birbirlerine bakmaya başlarlar. Derin duygulara kapılıyorlardı, bir bakış bile onları bu kadar etkiliyordu, sevgileri öylesine güzel saftı ki kar taneleri gibi. Biraz karda oynama başladılar. Kızla oğlanın elleri artık kar tanesini eritecek kadar sıcak olmaktan çıkmıştı, mendilci çocuğun ellerine benzemişti elleri. Etraftakileri fark etmeyi bırakmışlardı, fark ettiklerinde de kimsenin kalmadığını gördüler. Kalan bir kaç kafe vardı, onlar da kardan dolayı masaları içeri alıyorlardı. Daha sonra da kapatacaklardı. Kalabalıktan geçilmeyen sahil artık boştu. İnsanların çoğu gitmişti, dükkânlar kapanıyordu, sadece etrafta birkaç kişi kalmıştı. Onlar da birini bekliyordu. Bir tane de köpek ortada dolanıyordu, tasma vardı. Sahibi olduğu belliydi, ama sahibi ortalıkta yoktu. Kaçmış da olabilirdi. Çevrede de köpek arayan biri yoktu. Saat iyice geç olmuştu, bekleyen bir kaç kişi de bek-

ledikleri kişi gelince gitmişti. Etrafta hiç kimse kalmayınca yşrşmeye devam etmeleri gerektiğini dşşşndşler. İpin ucunu kaşırmışlardı, ama ayrılmak da onlara zor geliyordu. Bunları bir sşreliğine olsa da kenara bırakıp yşrşmeleri gerekiyordu. Yşrşmeye başladılar, sessizleştiler, dalga sesi de artık gelmiyordu, herkes kendine şekilmişti, doğa bile. Son kez birbirlerine baktılar, son kez oğları ona bakarken kendini kaybetti. Son kez onun kokusunu aldı son kez onun elini tuttu, sonra yşrşdşler. Tıpkı baştaki gibi...

BARIŞ VE VATAN

Rumuz: Mavi

Ayşenur Durmuş

Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi

Böyle bir günde benim tavrım herkesin canını sıkıyordu. Çünkü 29 Ekim Cumhuriyet bayramıydı. Sanki benim bu bayramda ne yapmamı bekliyorlardı ki? Sıradan bir gündü işte. Yok, buraya gelene kadar çok savaş vermişiz, şehitlerimiz varmış, bu vatan kolay kolay kurulmamış. Bunların hepsi çok saçma. Kendimden bahsetmeyi unuttum. Bu arada ben Barış, İstanbul'da yaşıyorum. Lise son sınıf öğrencisiyim. Annem beni hep dayıma benzetir, onun gibi uzun boylu ve kumral saçlıyım. Babam ise beni hep dedeme benzetir, onun gibi cesur, hiçbir şeyden gözü korkmayan, sevdikleri için kendini feda edebilecek biri olduğumu söyler. Ben kendimi hiç o şekilde görmüyorum.

Dedemden söz etmişken kendisi Çanakkale'de savaşmış ve şehit olmuş. Babam memur, annem ise ev hanımıdır. Ve bu ailenin tek çocuğuyum. Ailem bu gibi bayramları çok önemser, bense hep karşı çıkarım. Ta ki o geceye kadar...

29 Ekim'de bana da bir görev vermişlerdi, yürüyüş için bayrağı taşıyacaktım. Ama ben bu bayram için erkenden kalkıp soğukta yürümek istemiyordum. Annem 29 Ekim'de görevli olduğumu bildiği için beni hemen erkenden uyandırmaya geldi. Ben ise uyanmak istemediğimi söyledim ve anneme kızdım. Annem bir sürü dil döktü "bu bayram önemli" diye. Bizim bağımsızlığımızın kutlandığı, Atatürk'ün bizim için yeni bir ülke kurduğu, bizi dış ülkelerin baskısından ve sömürsünden kurtardığı gün olduğunu söyledi bu günün. Ben de annemi daha fazla dinlememek için kalktım ve hazırlanmaya başladım. Ama

öyle bir hazırlanıyordum ki kaplumbağayla yarışa girsem kaplumbağa kazanırdı yarış. Yeteri kadar oyalandıktan sonra okula gitmeye karar verdim. Okula giderken baktığım insanların yüzünde gerçekten bir bayram edası vardı. Ben ise yüzü asık onların arasında bir yabancı gibi kalıyordum. Okula vardığımda herkesin beni beklediğini gördüm. Bensiz kutlamaya başlasalar ne olurdu sanki. Bir de öyle kızgın bakıyorlardı ki yüzüme sanki ben dedim sabah erkenden uyanın gelin diye. Programdan sorumlu öğretmenimiz hemen yanıma geldi ve çabuk olmamı söyledi. Ben ise “bensiz başlasaydınız ya zaten sevmiyorum böyle bayramları”dedim.

Öğretmenimiz biraz alttan alarak beni ikna etmeye başlamıştı ki oradan sınıfın çalışkanı ve her şeye karışan Volkan “biz sabah erkenden program için gelelim, Barış ise uykusunu almış, yolda oyalanarak geldiği yetmiyormuş gibi bir de yine sorun çıkarsın” dedi, ona katılanlar olmadı değil.

Ben oldum olası sevmem bu Volkan’ı. Bir de diğer öğrencileri bana karşı doldurdu ya iyice sinir oldum Volkan’a ve onunla kavga etmeye başladım. Daha kavganın ilk anlarında Volkan yardım çığlıkları atmaya başladı. Bakmanın siz Volkan’ın böyle her şeye karışan çok bilmiş hallerine. Korkaktır. Böyle kavgalarda hep kaçır. Volkan’la beni öğretmenimiz ayırdı ve bir süre kısa bir nutuk attıktan sonra hemen programa başlayacağını, itiraz istemediğini söyledi.”Bunu sonra konuşacağız” uyarısını da unutmadı. Programa başladık. Doğrusu güzel program oldu. Ne bileyim bizi dışardan izleyen insanlardan öyle güzel enerji alıyordum. İnsanlar öyle coşkulu ve sevinçliyidiler ki sanırsın dünyanın en önemli bayramı.

Programa annem ve babam da gelmişti. Programdan sonra eve dönerken babam benimle gurur duyduğunu ve bu bayrağı hep geleceğe taşımamı söyledi. Ben ise bugün yeteri kadar sorun çıkardığım için babama tekrar bu bayramları önemsemediğimi söylemek istemedim ve gülümseyerek karşılık verdim. Eve vardıktan sonra yemek yiyip kendimi odama attım ve bugün yaşadıklarımı düşünmeye başladım. Ben bunları düşünürken uykuya dalmışım. Rüyamda hep annemin anlattığı dedemi gördüm. Bir savaş içindeydi ama ne olduğunu bilmiyordum. Dedemi savaşıırken görmem, ben de biraz da olsa merak uyandırdı. Neydi ki bu? Ben tam olanları düşünürken dedem yanıma geldi ve bana “Oğlum savaş sadece bu vatanda olmadı. Bu vatani dimdik ayakta tutabilmek ve bu kültürü, bu mirası yaşatabilmek için de savaşlar oldu. Senin anlayacağıın bu

vatanın kınalı kuzuları şimdi de olsa gelecekte de olsa bu vatan için canını feda edecek. Küçümsediğin bu bayramlar aslında bizim gelecek nesillere bıraktığımız güzel armağanlardır. Eğer bu topraklarda yaşıyorsan zamanı geldiğinde hayatını, aileni bir kenara bırakarak, bu topraklarda can verirsin.” dedi ve beni savaş alanına çekti. Benim yaşlarımda olan, hatta benden yaşça küçük olan askerler gösterdi. O üniformanın altında ne kadar da çocuksu duruyorlardı; ama çok mutluydular, yüzleri gülüyordu. Sanki savaşa değil de bir düğüne gelmişlerdi. Yüzlerinde ölümden, korkudan eser yoktu. Bunları düşünürken annem gelip beni uyandırdı. Sabah olduğunu ve ne kadar da çok uyuduğumu söyledi. Bense anneme şaşkın şaşkın bakıyordum. Anneme göre bunlar benim her zamanki hallerimdi ve o yüzden pek de bu durumumu önemsemedi. Kahvaltının hazır olduğunu söyleyerek odadan çıktı. Ben biraz kaldıktan sonra kahvaltıya indim Açıkçası pek bir şey yiyemedim. Çanakkale Savaşı’nı ve diğer savaşları araştırmak için odama çıktım.

Cumhuriyet tarihinde nasıl savaşılmış öyle? Top tüfek bulamamışlar sün-gülerle savaşmışlar. Ben niye bunları bilmiyorum diye, düşündüm. Hala rüya-nın etkisindeydim. Bakabildiğim kadar baktım Cumhuriyet tarihine. Akşama kadar da çıkmadım odamdan. Annem akşam odama geldiğinde beni meraklı halde bir şeyleri araştırır şekilde görünce şaşırdı ve ne yaptığımı sordu. Ben de sadece ‘hiç’ dedim. Annem bu cevabım üzerine yemeğin hazır olduğunu söyledi ve çıktı odadan. Akşam yemeği sessiz geçti. Ben “uykum var” deyip kalktım sofradan. Odama geldim. Ertesi gün okul vardı. Programda çıkardığım kavga için Allah bilir ne kadar azar işitecektim, bunları düşünerek uyudum ve sabah annemin sesiyle uyandım. Hazırlanıp okula gittim, beklediğim gibi bir azar işitmedim tabi karşılığında bir söz vererek. Bu söz de her programa, hangi görev olursa olsun, katılma sözüydü. Böylece milli bayramlarımızın ayrılmaz bir parçası olmuştum. Bu şekilde aylar geçti ve 18 Mart geldi, okulda bir gezi düzenlendi. Çanakkale’ye. Tabi ben de gittim, aslında dışardan bakıldığında bu geziye gitmek zorundayım gibi görünüyordum; ama ben içten içe hem sevinçli hem de meraklıydım. Hatta bir ara öğretmenim “Bu kadar gelmek istemediğini belli etme” bile dedi. Çanakkale’yi görmeliydiniz, çok güzeldi. Orda birlik ve beraberliğin can ve kan olmuş hali vardı. Dedemin mezarını buldum ve ona bol bol dua ettim. İyi ki onun torunuydum ve bu güzel vatani bize bırakmışlardı.

Ben rüyamda dedemi gördükten sonra artık her bayramımızı minnet ve saygı ile anıyorum. Bize bu ülke kolay bırakılmadı. Beş yüz yıl geçse de, bin

beş yüz yıl geçse de yine bu vatan hep ayakta duracak. Ben bu toprakta yaşadığım sürece kanımın son damlasına kadar bu vatan için savaşıcağım. Ulu önder Atatürk'ün de dediği gibi “Benim naçiz vücudum bir gün elbet toprak olacaktır. Fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır.” Yeter ki vatan sağ olsun.

UNUTULMUŞ İMPARATOR

Rumuz: Ay Yıldız

Abdulkadir Elçi

Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi

Zamanın birinde bir imparator varmış. Bu imparator devleti için ne gerekiyorsa elinden geleni yapmış. Bu imparator o kadar zekiymiş ki diğer devlet imparatorları buna hayran kalmış. Tabi bu zekiliğini çekemeyen kişiler de varmış. Bu imparatora bir sürü oyun oynamışlar, iftira atmışlar; ama hiçbirinde başarılı olamamışlardır.

Bir gayrimüslim çoban varmış, bu çoban bir gün sürüsünü otlatıyormuş. Bu çobanın sürüsüne kurt saldırmış ve bütün sürüyü boğmuş. Bu garip çoban çok yoksulmuş. Mecburen toprağında yaşadığı sultana bir mektup yazmıştır. Mektubunda öncelikle Hz. Ali ile Hz. Ömer arasında geçen kıssayı anlatmış. Kıssa şu şekildeymiş: “Bir gün Hz. Ali, Hz. Ömer’i telaş içinde koşarken görmüş ve Hz. Ali sormuş: “Ya Ömer nedir bu telaşın?”

Hz. Ömer: “Ya Ali devlete ait bir deve kaçtı. Onu arıyorum.” demiş.

Hz. Ali de : “Ya Ömer senden sonraki halifelere çok yük bırakıyorsun.”

Hz. Ömer de: “Vallahi de billahi de devlete ait Nil Nehri’nin ta öbür ucunda bir koyun olsa dahi gider ararım” der.

Bu kıssayı anlattıktan sonra sultana yollar. Aradan zaman geçmiştir. Sultan da ona mektup yazıp yollar. Mektupta şöyle demektedir: “Ben ki Sultanlar Sultanı Abdülhamid Han’ım eğer ben sana koyunlarımı yollamazsam Hz. Ömer’in yeminini çiğnemiş olurum. Eğer sen de İslamiyet’in rahmetiyle şeref-

lenirsen doğru yola gelirsen Allah'ın rahmeti ile rahmetlerinsin. Eğer İslam'a gelirsen dualarına beni de kat!" der. Bunun üzerine çoban Müslüman olur ve her duasında Abdülhamid Han için dua eder.

Bu kıssayı okuduktan sonra sizce bu hainlerin planları işe yarar mı?

Bu sultan yıllarca Osmanlı Devleti'ni idare edip korumuştur. Ona emanet edilen toprakları koruyup sakınmıştır.

Bu sultan yıllarca devleti zekâsıyla idare etmiştir. Sultanı ve devleti çekemeyen düşmanlar bu devleti ve sultanı bilek gücüyle yenemeyeceğini anlamışlardır. Bunun üzerine bu devleti içten içe parçalamaya başlamışlardır. Öncelikle "moda zehrini" yaymışlardır. Bu zehir içten içe yayılmaya başlamıştır. Artık herkes modayı takip edip tüm parasını buna harcamıştır. Hatta parası yetmeyenler hırsızlığa başvurmuşlardır. Yavaş yavaş Osmanlı Devleti kendini bu zehre kaptırmıştır. Bu olay sultanın kulağına gitmiştir; lakin iş işten geçmiştir.

Sultan halkı denetlemesi, halkın durumunu gözetmesi için bir paşaya görev vermiştir; ama maalesef ki paşa, sultana düşman olanlardan yanadır. Aradan yıllar geçmiş, Osmanlı ahlaki yönden günden güne kötüleşmeye başlamıştır. Moda tamamen Osmanlı'yı avucunun içine almıştır. Sultan ne kadar bu olayı bastırmaya ve eski ahlaki yerine getirmeye çalışsa da nafiyledir. Yaşlı sultanın elinden Allah'a dua etmekten başka bir şey gelmiyormuş. Sultan bir yandan devletin dış meseleleri ile uğraşırken diğer yandan da halk için uğraşıyormuş. Bunu fırsat bilen hainler halkın aklını çelip sultana türlü türlü iftiralarda bulunuyorlardı. Bu durumdan habersiz olan halk, hala moda ve nice türlü işlerle uğraşmaktadır. Halkı için uğraşan sultan halkın akılsızlığı yüzünden tahttan indirilmişti. Nice zorluklara tabi tutulmuştu. Ailesinden uzak ve onlara bir kez dahi olsun gösterilmemek üzere ev hapsine tutulmuştu. Koca sultan artık bir tutsaktı. Aradan yıllar geçmişti, sultanın beklediği an gelmişti. Sultan artık yorgun düşmüş bir durumdaydı. Osmanlı'nın en çileli ve en yıpranmış sultanı daha fazla dayanamayıp sonsuz bir rahatlığa yani hayata gözlerini yummuştur.

Tam bir asır sonra sultanın milletinden bir kısmının aklı yerine gelmişti. Sultanın tarihe gömüldüğünün farkında olan millet hakikati ortaya çıkarmak için ellerinden ne geliyorsa yapıyordu.

Tarihin er ya da geç sultanı tekrar yaşatacağına inanan sultanın torunu bu eseri yazmıştır.

UNUTULMUŞ İMPARATOR

Kaderinde bu da varmış
Unutulup hatırlanmamak
Tarihe gömülmek de varmış
Gömülüp de çıkartılmamak
Hakaretlere maruz kalıp da
Hakaretlere göz yummak
Destanlar da övülmek yerine
Hainlikle suçlanmak
Ve kaderinde bu da varmış
Torunların ayılıp da seni
Tarihe kazımış

ŞAHİN'İN TABLOSU

Rumuz: Neyzen

Betül Eraslan

Bayburt Fen Lisesi

Kadın, önünde duran tabloya gözleri dolu dolu bakıyordu. Birkaç adım uzakta kir pas içinde bir çocuk kadını izliyordu. Çocuk merakına yenik düştü.

-Neden ağlıyorsunuz ablacığım?

Kadın öyle bir dalmıştı ki sesin nereden geldiğini başta anlayamadı. Sonra arkasına döndü.

-Resmi görünce hüznlendim bir an evladım.

Çocuk şaşırılmıştı.

-Resimde ne gördünüz de bu kadar üzüldünüz ablacığım?

Kadın derin bir iç çekti.

-Bir çocuğun silinip giden hayallerini, o küçücük kalbiyle taşıdığı hüznü ve çaresizliğini gördüm. İçindekileri anlatamayınca resmetmiş zavalıcık. Demek en az bu tabloda anlattığı kadar dertliymiş. Bu kadar büyük bir yük altında ezilmiş garibim. Bu bir tablo değil, adeta ziyan olmuş bir genç ömrün bakiyesi.

Çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı.

-Siz! Siz şimdi bu resmi bir çocuğun yaptığını mı söylüyorsunuz? Siz kim-siniz Allah aşkına? Böyle karışık bir resme bakarak tüm bunları nasıl söyleye-biliyorsunuz? Ressam mısınız, yoksa psikolog mu?

-İkisi de değilim çocuğum. “Öğretmenim!” Bir öğretmenin en önemli özelliğidir çocukları anlamak ve onların zihinlerini okumak, onların yaptıklarıyla onları tanımak. Evet, bir psikologdan daha iyi tanırım kuzucuklarımı. Söyle bakalım sen kimsin? Bu halin ne böyle? Üstün başın toz toprak içinde.

-Benim adım Şahin. Ustam bana “Kıvırcık” der. Saçlarım kıvırcık ya ondan.

-Söyle bakalım senin ustan kim?

-Kaportacı Hacı Ali Osman, onun yanında çıraklık yapıyorum.

Öğretmen duyduklarına çok üzüldü.

-Kaç yaşındasın Şahin?

-On iki yaşımdayım.

-Senin okula gitmen gerekmiyor mu peki?

-Bana kalsa okulun kapısında yatarım; ama ağabeyim okula gitmeme izin vermiyor. Para kazanıp ona vermemi istiyor. Benden aldığı paraları da içkiye, kumara veriyor. “Okuyunca adam mı olacaksın başıma?” diyor. Sonra anlayamadığım laflar söylüyor bana. Sonra da sövüyor, yetmedi, dövüyor. O kadar çok dövüyor ki bazen kendimi tutamayıp bağırıyorum. Ustam yetişip beni ağabeyimin elinden zor alıyor. İşim bitip eve gittiğimde bir de bağırduğım için katmerli dayak yiyorum.

Çocuğun konuşması kesildi. Boğazı düğümlendi. İşle karışık gözyaşları süzülüyordu yanaklarından. Öğretmen Şahin’e sarılmış ağlıyordu. O sırada içeriye bir adam girdi.

-Şahin! Şahin! Neredesin ulan sen? Çabuk çık ortaya.

Şahin irkildi. Öğretmenin kucağından fırladı. Adam onu gördü ve yaklaştı. Korku filmlerinin ya da Agathe Christie romanlarının birinden fırlamış bu adam, Şahin’in kulaklarına yapıştı ve bütün gücüyle kulaklarına asıldı. Tekme tokat sürükleyerek onu götürdü. Belli ki bu kişi ağabeyiydi. Öğretmen kendinde değildi. Bu dehşetli manzara karşısında daha fazla dayanamadı, olduğu yerde bayılıp düştü.

Uyandığında kahverengi duvarları olan bir odadaydı. Başucundaki askıya serum takılıydı. Birkaç dakika sonra içeriye beyaz önlüklü, kır saçlı bir doktor girdi.

- Öğretmen Hanım daha iyisiniz ya?

- Bana ne oldu Doktor Bey?

-O kadar hüzünlenmişsiniz ki bünyeniz kaldıramamış. Baygın haldeyken bile gözyaşlarınız dinmedi.

-Peki, o çocuk nerede? Adı... Adı Şahin.

-Buraya getirildiğinizde yanınızda bir çocuk yoktu.

Öğretmen kalkmaya çalıştı; ama yapamadı. Verilen ilaçların etkisiyle uyudu. Uzun süreli bir uykunun ardından tekrar uyandı. Uyandığında sabah olduğunu fark etti. Doktorundan izin alıp hemen sergiye gitti. Şahin yoktu. Dün görmüş olduğu tabloyu göremeyince sergiyi düzenleyen yetkiliyi buldu.

-Beyefendi, dün tam şu duvarda asılı bir tablo vardı. Bugün yok. Nerede olduğunu söyler misiniz?

-Sahibi geri almak istediğini söyleyince biz de verdik.

-Neden geri almak istedi?

-“Resmimin kimseyi incitmesini, ağlatmasını istemiyorum.” dedi. Bu sebeple tabloyu geri aldı.

-Sahibi kimmiş peki?

-Şahin adında bir çocuk...

-Şahin mi? Demek Şahin’indi bu tablo. Allah’ım ben ne kadar da safmışım.

-Nerede bulabilirim onu?

-Hacı Ali Osman’ın sanayideki Kaportacı dükkânında bulabilirsin.

Öğretmen bunu duyar duymaz sanayinin yolunu tuttu. Zıyan olmuş genç bir ömrün bakiyesinden gelecek günlerin sevinçlerini çıkarmak üzere...

BİR UMUT BİR VEFA

Rumuz: Üstad

Enes Faruk Gençer

Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi

Vakit, güneşin doğmasına yakın alacakaranlık. Mevsim ise kış, bir hayli soğuk. Eskimiş postane binasından hemen iki üç adım ötede bir gölge beliriyor. Gazeteci Küçük Halil elinde gazete alelade, avazı çıktığı kadar bağıyor: Yazıyor, yazıyor!

Halil, Tamirhaneci Salim Usta'ya da bir tane bırakıyor. Fakat gazete Salim Usta'nın umurunda bile olmaz her zaman yeni olaylara ilginç yazılara ilgi duyan Çıracık Memet; kara, motor yağlı elleriyle günlük gazeteleri bir hevesle okurdu, yeni şeyler öğrenip ufkunu açardı. Bu merakla bazen derinlere daldardı bu yüzden de işler aksayabiliyordu. Salim Usta ona bundan dolayı kızardı fakat öksüz ve yetim olduğu için onu kırmamaya dikkat ederdi:

- Oğlum, bunlarla uğraşma sen, şu bekleyen işlerine bak!

Ama Memet olduğu gibi kalmak, yerinde saymak istemiyordu. Zaten annesi ve babası da vefat etmişti. Biraz daha kültürlü olup gelişmek, kendine daha iyi şeyler katmak, farklı bir şeyler yapmak istiyordu. O bir motor tamircisi değil, daha büyüğünü olmayı, o süregeleni değiştirmeyi istiyordu.

Memet'in Gazeteci Halil ile muhabbeti yoktu, fakat Memet Gazeteci Küçük Halil'i çok severdi, çünkü ona çok sevdiği gazeteleri ve yeni yazıları getirirdi. Ortaokul öğretmenini Şevket Bey de onu çok severdi. Şevket Bey ona çok yararlı nasihatler eder bununla beraber ona çok üzülürdü, ama elinden bir şeycik gelmezdi. Memet şimdi onlara teşekkür edemiyordu, ama elbet bir kar-

şılığı olacaktı. Yine gür ve gayretli bir ses işitildi, bu ses postaneden dönmüş, bu tarafa gelen Halil'in sesiydi. Yine bir gazete ve dergi getirmişti. Salim Usta onun üşüdüğünü görerek: bir bardak sıcak çayımızı iç evlat, dedi.

Zaten üşüdüğü için hemen kabul etti ve içerdeki sedire oturdu, dergileri ve gazeteleri azimle çalışan Memet'e uzattı. Memet ona gülümsedi işini bırakıp beraber birer bardak çay içtiler. Halil diğer gazeteleri dağıtmak için gidince Memet merakla gazeteleri karıştırmaya başladı, bir sayfada onu çok heyecanlandıran bir haber okudu, habere göre, İstanbul'da makine teknikerliği okulu açılıyormuş. Memet buna çok heveslendi, ama içinden derin bir "of " çekiverdi. Çünkü bunlar büyük hayallerdi. O kim, İstanbul kimdi? Yine de aklına bu hayal mih gibi çakılmıştı. Bazen hayallere dalar, işleri unuttur; Salim Usta onu bu düştten:

- Hadi oğlum kalk! Hangi denizlerdesin? Biraz daha kalırsan boğulacaksın, diye latifelerle uyandırırđı. Bir gece tamirhanedeki yatağına girdiğinde uzun uzun düşünmeye başladı bir yıldızların yüksekliğine bir de kendisinin küçüklüğüne baktı. Acaba bu iş nasıl olacaktı? Derken kafasındaki kocaman çukura biri düşüverdi:

- Hayır, Salim Usta olmaz, ona söyleyemem zaten iki satır yazı bile okutmuyor bana, dedi.

Birden dert ortağı, sırdaşı öğretmenini geldi aklına. Evet, Şevket Bey ona belki yardım edebilirdi, ama nasıl diye düşünürken ayın loş ışığında uykuya dalıverdi.

Gün yeni gündü. Memet ve Salim Usta için ise yeni bir iş günüydü. Memet öğretmenine yazdığı bir mektubu ulaştırması için Halil'i erkenden, soğukta titreyerek beklemeye başladı. Halil bugün erken gelmişti. Mektubu Şevket Bey'e ulaştırması için Memet mektubu Halil'in eline tutuşturdu. Halil o gün içerisinde mektubu ulaştırdı. O akşam ise Memet tamirhaneden erken çıkıp öğretmenin evine gitti. Öğretmeninden umudu vardı, çalınan kapıyı açan öğretmen Memet'i eve aldı ve konuşmaya başladılar önce öğretmen konuştu:

- Mektubunu aldım, peki Memet sen bu işe kararlı mısın?

- Evet, beni İstanbul'a gönderin öğretmenim.

- Olmaz evladım sen daha küçüksün ne yaparsın oralarda? Olacak iş değil.

- Öğretmenim benim bu hayatta iki seçeneğim var: Ya okumak ya okumak.

- Peki, evlat ne yapmayı düşünüyorsun?

- Bir yerde çalışır para kazanırım, aynı zamanda okulumu da yürütürüm, dedi. Öğretmen biraz sükût edip düşündü. Bu sözden çok etkilenmişti. Nihayet ağzından bir iki kelime çıktı:

- Seni anlıyorum Memet, vazifen de pek zor, ama ben sana inanıyorum. Sana bir tren bileti alırım, biraz da para verebilirim. İnşallah memlekete yararlı bir evlat olursun.

- Size çok minnettarım öğretmenim, bunu unutmayacağım, size borcumu zamanı gelince ödeyeceğim, der.

Şevket Bey iki gün sonra bir bilet bulduğunu, biletin üç gün sonraya olduğunu, o gün hazır bulunmasını yazan bir mektubu Halil'e verdi Halil tamirhaneye koşa koşa gitti. Nefes nefese kalmıştı, hızla Salim Usta'ya çarpıverdi. Salim Usta "Yavaş oğlum!" dedi. Tam elindeki mektubu görecekti ki ani bir hareketle mektubu koca kasketinin içine sakladı. Hemen sonra Memet ' in yanına gitti. Mektubu ona verdi, o arada Memet Halil'e karşıdaki iskemlede oturmasını söyledi. Halil biraz oturdu. Memet mektubu okuyunca artık yeni bir hayatın başlayacağını anladı adeta kendisi için yeni bir çağ açılacakmış gibi hissetti. Durumu Halil'e anlattı, onunla helalleşti. Bu yoldan artık dönülmezdi hazırlıklarına başladı. Kimseye fark ettirmeden babasından kalan küçük külibeden sakladığı parasını aldı. Sadece güvendiği, sevdiği kişilerle helalleşti.

Salim Usta'ya ise dükkânın camına bir mektup bırakmayı düşünüyordu. Ona kendisi söyleyebilirdi, fakat izin vermemesinden korkuyordu. Bu yüzden buna karar verdi. Ona çok minnettardı, çünkü ondan öğrendiği motor makine işleri okulunda ona çok yardımcı olacaktı. Çok fazla bir şeyi yoktu, iki çift çorap ve az kullanılmış elbiselerini küçük bavuluna koydu. Nihayet yarın tren kalkacaktı, tren dumanı gibi savrula savrula buraları terk edecekti. Öğlen vakti neredeyse tamirhanenin önüne on araba sıralanmıştı. Bu kadar fazla araba gelmesinin sebebi dün gece kopan fırtına, kar ve tipinin araba motorlarına verdiği zarardandı. Memet de bütün arabalara koşa koşa çok bitkin düşmüştü, işin çokluğundan dolayı yatağıyla gece buluşabildi ve hemen uyuyuverdi. Gün doğdu, hatta tren vaktine yarım saat kalmıştı ki Memet ancak uyanabildi. Ustası da onu uyandıramadı, çünkü malzeme almak için en az dört saat gel-

meyecekti. Memet yüzünü bile yıkayamadan yamalı gömleğinin düğmelerini iliklemeğe çalışıyordu ki o anda büyükçe paltosunu da giyinivermişti. Mektubu da cama bırakıp hemen gara doğru son hızla tabanları yağladı. Ulaştığında uğurlamaya gelen öğretmenine sarıldığında trenin raylarının o gıcirtısı duyuldu, kara dumanı tüttü tam o sırada Memet ve Şevket Bey kapıya koştu tren neredeyse kaçıyordu, ama son bir hamleyle Memet kapıdan içeri yuvarlanarak atladı. Artık öğretmenin tek gördüğü ona sallanan bir eldi.

Tren dört gün sonra İstanbul 'a ulaşmıştı Memet her şeyden önce okulun seçme sınavına yetişmek için minibüsle okula yol aldı. Sınavdan girmesiyle çıkması neredeyse bir oldu, çünkü sınav Memet'e göre çok iyi geçmişti. Memet okula girinceye kadar zar zor iş bulabildi, sonrasında Halil gibi gazetecilik yaptı, tıpkı Halil gibiydi: Yazıyor, yazıyor!

Memet okula başarıyla seçildi. Bununla beraber okul yurdunda da kalmaya hak kazanmıştı. Memet şimdi hem okuyor hem çalışıyordu. O hayata erken atıldığı için, zorlukları gördüğü için ona hiç zor gelmiyordu. Salim Usta, esnaf, Halil ve Şevket Bey onu çok özlüyorlardı. Salim Usta da durumu öğrenmişti ona kızmamış aksine onunla gurur duymuştu. Memet onlarla mektuplaşmış, ama sonraları bağları zayıflamıştı. Birbirlerini neredeyse unutacak gibiydiler. Memet ilk sınıfını başarıyla bitirmişti. Yaz tatilinde mahallesine gitmek istiyordu, ama çalışması gerekiyordu. Bu seferde sahilde çeşitli balıkları tutup satıyordu kendini idare ediyordu. Masmavi deniz ve bembeyaz martılarla da tanışmıştı. O emsallerinden daha olgun davranıyordu, öğretmenlerinden de beğeni alıyordu. Diğer sınıflarını da böyle güzel başarılarla geçirmişti. Bazen parasızlıktan aç kalmış, bazen doyasıya yemiş içmiş, ama hayat onu çok büyüt-müştü. Salim Usta'dan ve diğerlerinden iyice ayrılmıştı. Ancak bu hasret küçük kıvılcımdı, elbet bir gün harlanacaktı.

Memet sonunda okulu bitirmiş, makine mühendisliğini de kazanmıştı. Bizim Memet şimdi diğer bulunduğu işlerden farklı olarak Sahaf Servet Baba'nın yanındaydı. Sahaf Servet Baba'nın dükkânı büyükçe, tarihi, kiralık bir binadaydı. Buranın da pek çok eski okuru vardı. Memet okuma alışkanlığını burada da devam ettirdi. Bu işten de az çok para kazanıyordu. Servet Baba da onu çok sevmişti, çünkü Memet temiz ve iyi bir gençti. Beraberce bu işi iyi yürütüyorlardı.

Ta ki dükkânın sahibinin onları buradan çıkarma kararına kadar. Servet

Baba buna çok üzüldü, ama elinden bir şey gelmezdi. Memet ‘in ise zoruna gitmişti, çünkü buradan başka yere gidemezdi ve bu büyük, kültür-ılım yeri bir kepenkle kapanıp gidecekti. Bunu ancak cahil biri yapabilirdi. Ertesi gün dükkân sahibi öğleye doğru gelmişti. Memet de biraz öfkeliydi. Fakat Memet öfkesini söndürdü ve onunla konuşmaya başladı. Ama nafile, adam anlamıyordu buraya ihtiyaç olmadığını, başka bir dükkân açacağını söylüyordu. Adam oradan uzaklaşmıştı. Memet çok düşünceliydi, o sırada dükkâna bir bey geldi. İş adamı olduğunu, az önceki olaya şahit olduğunu söyledi ve Memet ‘in önüne şişkin bir zarf para koydu. Memet ‘in bu uğraşından çok etkilenmişti:

- Evlat, bu parayla burayı satın alabilirsiniz. Aslında ben bu parayı bankaya yatıracaktım, lâkin bu konuşmanıza şahit olunca dayanamadım. Bak ben bunları kolay kazanmadım, ancak burası gibi ilim yuvalarının beni yetiştirmesi sayesinde makam sahibiyim. Gençliğimde tıpkı senin gibiydim. Lütfen kabul et bunu, dedi. Adamın gözleri hafif doldu, çünkü kendisi hayatın zorluğunu tatmıştı. Memet önce almadı, ama o beye çok teşekkür ederek parayı almak zorunda kaldı. O bey, Memet’e küçük bir miktar da burs vermişti. Memet çok memnun olmuştu. İyi ki hâlâ böylesine iyi insanlar vardı. Memet üniversite son sınıfa kadar dört yıl çalıştı orada. Üniversiteyi de nihayet başarıyla bitirmişti ve çok iyi bir meslek sahibi olmuştu. Belki eski mahallesinden uzaktı ama gönlünün bir parçası oradaydı. Seneler sonra o tamirhanenin çırağı Memet şimdi kariyerli, kültürlü, ünlü, aynı zamanda 50 yaşında, Mühendis Mehmet Bey olmuştu. Memet eski mahallesini, üzerinde hakkı olanları bulmak, onların hakkını ödemek istiyordu. Bu bir vefa borcuydu. Kendisi “ Başarıya nasıl ulaşılır?” konulu bir halk konferansına davetliydi. Memet de yayımda olan tüm gazetelerden Salim Usta’ yı, Şevket Bey’i, Halil’i, ona burs veren o beyi ve mahalle esnafını tek tek davet etmişti. Bu yöntem sıra dışıydı.

Herkes bu daveti aldı. Ama ne esnaf ne salim usta onu tanıyabilmişti. Zaten hepsi çok yaşlıydı. Şevket Bey ve Halil yıllardır görüşüyorlardı, onlar tanışmışlardı. Esnaf ve Salim Usta’ya da haber verdiler ve onları alıp uçakla İstanbul’a yol aldılar. Hepsi çok heyecanlıydı, özellikle Salim Usta ve Şevket Bey. Memet ona burs veren o iş adamının ise öldüğünü gazeteden haber aldı. Memet biraz üzüntülüydü.

Uçak artık İstanbul’da idi, yarım saat sonra konferans binasına metro ile gittiler. Konferans başlamak üzere idi, Memet ‘in gözleri onları tanıyamayacak

olsa da sürekli kapıda idi. Derken bir grup yaşlı insan kapıdan içeriye girdi. Memet onları göremedi, konferans başlamıştı. Birkaç kişiden sonra konuşan bizim Memet oldu:

- ... Ben çok küçükken annem ve babam vefat etti. Kimsesizdim, beni mahalleli, Salim Usta ve esnaf büyüttü. Beni yeni bilgilerle, okuma aşkıyla, gazeteyle tanıştıran Küçük Halil oldu. En büyük destekçim ise ortaokul öğretmenim Şevket Bey'dir. Benim ilk umut meşalemi o yaktı. Bir kara trenle işte son durak olarak buraya geldim. Eğitime hayırsever bir iş adamı destek olmuştu, fakat vefat ettiği haberi geldi, ona minnettarım. Mühendisliğimin asıl temeli ise büyük ustam Salim Usta'dır. Onları davet ettim, ama herhalde gelemediler. Derken Salim Usta, Halil, Şevket Bey ve esnaf birden ayağa kalktı. Herkesin gözü onlardaydı. Salim Usta konuşuverdi:

- Memet! Sen bizi unutmazsın da biz seni hiç unutmuyor muyuz? Sonra Şevket Bey:

- Memet evladım görüyorum ki o meşale bir yangın olmuş, dedi. Memet şaşkındı.

İhtiyarca boğuk bir ses daha vardı, o ses hiç tanıdık gelmiyordu.

- Evlat ben senin çok sevdiğin sahaf dükkânından ayırmayan ihtiyarım. Sen beni unutmadıysan kara toprak mı unutacak? Meğerse o bey ölmemiş, gazetelere yanlış geçilmişti ve şimdi karşısındaydı. Bu sözleri duyan ve simaları gören Memet buna çok şaşırılmıştı. Biraz duraksadı, şimdi heyecanla, sevinçle ağlayarak onlara doğru koşuyordu. Ayakları yerden kesilmişti. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar ve ağlaştılar. Salondaki alkışlardan yer yerinden oynuyordu. Böylesine çabalarla kurulan bir hayat olamazdı. Şimdi onlar hep beraberdiler. Özlemlerini giderecektiler. Ayrılmayacaklardı. Memet 'in onlara olan vefa borcu telafi olunacaktı. İşte onlar küçük bir alevle tutuşan ve sönmeden yanan, güçlenen bir yangının kibritleri ve aleviydiler.

ODUNCUNUN KIZI

Rumuz: Oduncu

Eray ipek

Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Ormancılıkla geçinmeye çalışan fakir bir aileydiler. Ormancı, ailesi için çalışır çabalar, ormanda odun keser, onları satıp ekmek parası kazanırdı. Bir gün yine ormanda odunları kestikten sonra evine dönüş yolunu tutar. Yorgundur, ama yine de acele ile yürür. Evine vardığında anlındaki terleri siler. İçeri girer. Ayşe Hanım yemeği hazır etmiştir. İçeri girip mis gibi yemek kokusunu içine çekerek hemen elini yüzünü ve ayaklarını yıkar, üstünü değiştirir ve sofraya oturur.

- Hadi buyurun. Bismillah.

Herkes ortadaki bulgur pilavından yemeye başlar. Küçük oduncu kızı ağır ağır yer ve babasına söylemek istediklerinin sancısıyla yerinde duramaz ve birden dökülür dudaklarından:

- Baba, neden bizim televizyonumuz yok?

Ormancı kızına bakar ve gülümseyerek:

- Bizim televizyon alacak paramız yok kızım.

- Peki baba, sizin neden paramız yok?

Oduncu yemeğine döner bir iki kaşık daha alır. Sonra kaşığını bırakır ve erkenden yatmaya gider. Küçük kız arkasından bakakalır. Babasının neden cevap vermediğini anlamaya çalışır.

Ormancı bu sabah her zaman kalktığından daha erken kalkar. Ormana gidip odun yapar ve odunları kasaba yerine indirir. Satmak için götürdüğü pazarda koca bir kamyonun yanınında büyük bir kalabalık görür. Çuval çuval odun satan adama yaklaşır. Kamyonun yan tarafındaki odun fiyatının yazılı olduğu tabelayı görünce bu kalabalığın sebebini anlar. Odunu yarı fiyatına satmaktadır. Zaten geçinmesine bile yetmeyen bu odunları yarı fiyatına satınca eve ne götürebilecekti? Başını eğdi ve hiç odun satamadan eve döndü.

Ayşe Hanım yine yemeği hazır etmişti. Ama ormancı aç değilim deyip yatmaya gitti. Ayşe Hanım şaşırılmıştı. Ne olduğunu merak etti ve odaya girip:

- Bey senin yüzünden düşen bin parça. Ne oldu?

- Bir şey yok hanım.

O sırada aralık olan kapıdan çok sevdiği babasının üzgün yüzünü gören küçük kız gözyaşlarını tutamadı. Annesi odadan çıkınca hemen yanına gitti.

- Anne baban neden üzgün?

- Bilmiyorum kızım.

- Sanırım benim yüzümden.

- Neden senin yüzünden olsun kızım?

- “Ben dün neden televizyonumuz, paramız yok?” dedim ya...

- Canım kızım. Baban bizim için çok çalışıyor ve yoruluyor. Biz de bizim üstümüze düşeni yapmalıyız. Sen derslerine çalış yeter.

Ormancı sabah daha erken kalktı ve ormanda daha çok çalıştı. Yine odunları pazara indirdi. Odunların çok azını satabildi. Sonraki gün daha fazla çalıştı, daha fazla odun yaptı.

Küçük kız babası eve gelince hemen havlusunu tutuyor. Bardağına su dolduruyor. Okulda yaşadıklarını anlatıyor ve sürekli gülümsüyordu. Babası biraz daha para kazanabilmek için o kadar yorgun geliyordu ki eskisi gibi güle oynamaya konuşamıyorlardı. Küçük kız:

- Baba biliyor musun?

- Neyi?

- Ben artık televizyon istemiyorum.

- Neden?

- Düşündüm de gerçek olmayan o dünya beni senin gülümsemenden daha çok mutlu etmez ki.

Babası küçücük kızının bu koca lafları söylemesi üzerine çok duygulandı. Ona sıkı sıkı sarılarak. Başından öptü.

İHTİYAÇ DUYULAN SEVGİ

Rumuz: Gülen Yüz

Yelda Kahraman

Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Ali; henüz 9 yaşında, ilkokul öğrencisi ve çok mutlu, sevinçli, hayat dolu bir çocuktur. Herkesle iyi anlaşılan kavga etmeyi sevmeyen, derslerinde başarılı, öğretmenlerini seven iyi kalpli bir çocuk.

Öğretmeni Ayşe Ali'yi gerçekten çok severdi. Hani, öğretmenler bazen derler ya “hepinizi eşit seviyorum” diye aslında öyle değildir. Her öğretmenin diğer öğrencilerinden çok sevdiği bir öğrencisi mutlaka vardır. Bunu öğrencilerine yansıtmaları da içten içe böyledir. Ayşe öğretmen için de Ali işte böyledi. Ali ile konuşur, oyunlar oynar, derslerinde ona yardımcı olurdu büyük bir ilgi ve alakayla. Tabi ki böyle olmasının nedeni Ali'nin de Ayşe öğretmenini çok sevmesiydi. Ayşe öğretmen Ali'ye özel ders anlatmaktan mutluluk duyar ve zevk alırdı. Çünkü Ali hem çok çabuk anlar hem de çokça dikkatli dinlerdi öğretmenini. Ayşe öğretmen bunun nedeninin, yani Ali'nin bu kadar iyi kalpli ve iyi bir öğrenci olmasında ailesinin de çok katkısı olduğunu düşünürdü hep. Gerçekten de öyleydi. Ali'nin annesi ev hanımı, çok sakin, sevecen, her zaman oğlunun iyiliğini düşünen bir bayandı. Babası bir inşaat ustasıydı, o da aynı annesi gibi çok sakin, sabırlı, iyi huylu birisiydi. Annesi ve babası Ali'yi gerçekten çok seviyorlardı ve onu mutlu etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Öyle ki bazen kavga ettiklerinde bunu Ali'ye yansıtmamak için ellerinden geleni yaparlardı. Bu yüzden kolay kolay kavga etmezler, ederlerse de hemen barışıp sarılırlardı. Bu yüzden mutlu bir aileydi onlar. Ali'nin sevecen, neşe dolu olmasının en büyük sebebi de buydu. Tabiki o güne kadar...

O gün, Ali yine çok mutluydu. Sabah annesini babasını öpücüklere boğarak evden ayrılmış okulun yolunu tutmuştu. Üçüncü derse kadar her şey onun için normaldi. Öğretmen sınıfa girdi, gözleri dolmuştu ve Ali` ye bakıyordu. Ali korkmuştu. Öğretmeni diz çöküp Ali`yi ellerinden tuttu ve şöyle dedi: “Baban kaza geçirmiş Ali`ciğim hastaneye götürmüşler, endişelenecek bir şey yok sakın ol tamam mı, güzel yavrum.” Oysaki Ali` nin babası inşaattan düşmüş ve ağır yaralanmıştı ve durumu çok ağırdı. Ali ağlıyordu, ama şok içeresindeydi daha bu sabah babasına sarılmış onu öpüp koklamışken şimdi böyle bir şey nasıl olur diye de düşünüyordu. Çok küçük olduğu için anlayamıyordu, ama ağlıyor, çok ağlıyordu, babasını görmek istiyordu...

Hastanede yoğun bakımda yatıyordu haftalardır Ali`nin babası. Ali babasının yanından bir dakika bile ayrılmak istemiyordu. Bu yüzden haftalardır okuluna gitmiyor, derslerinden çok geri kalıyordu. Arkadaşlarıyla bağları iyice zayıflamıştı. Aslında arkadaşları onu görmeye geliyordular öğretmenleriyle beraber, ama Ali hiçbirisiyle konuşmuyor yüzlerine bile bakmıyordu. Bu durum Ali`nin arkadaşlarıyla arasının daha da açılmasına sebep oluyordu. Annesi bunun böyle olmayacağına karar verdi ve çok zor da olsa Ali`yi okuluna gitmesi için ikna etti. Ali okuluna gidiyor; ama dersleri dinlemiyor, ödevlerini yapmıyordu. Ayşe öğretmen onunla konuşmak istiyordu, ama Ali ona bağırıp yanından gitmesini istiyordu. Ali sanki hayattan soyutlanmış gibiydi.

Ertesi gün Ali yine okuluna gitmek için erkenden kalktı. Annesi çoktan gitmişti. Tost yapmıştı Ali`ye, ama Ali yemeden çantasını alıp çıktı. Günlerdir babasını görmüyordu ve gerçekten babasını çok özlemişti. “Hastaneye gidip babamı görsem mi?” diye düşünürken annesi aklına geldi ve kendi kendine şöyle düşündü “ Hastaneye gidersem eğer, annem okula gitmediğim için çok üzülür, zaten babam için çok üzülüyor bir de ben üzmemeyim.”

Ali haklıydı kadıncağz günlerdir bir şey yemiyor içmiyordu, fazlaca da kilo vermişti. Yanında ona destek olacak kimsesi yoktu, kocası ölürse oğluyla bir başlarına kalacaklardı. Kadıncağz hastane koltuklarında kocasına dua ediyordu, ama kocasının durumu hala çok ciddiye.

Ali okula girdi. Okul bittikten sonra hastaneye gitmeye karar vermişti. Bugün kesinlikle gidip babasını görmeliydi, çünkü içinde garip bir şey vardı. Saatler bir an önce geçsin istiyordu; ama bugün zaman, sanki her zamankinden daha da yavaş ilerliyor gibiydi. Daha fazla dayanamadı ve öğlen arasında kim-

seye belli etmeden hastaneye gitmeye karar verdi. Hızlı adımlarla hastanenin yolunu tuttu. Hastaneye girer girmez annesinin ıgıklarını duydu. O an hayat Ali için tmyle durmuş gibiydi. Etrafta hareket eden bir şeyler vardı; ama algılayamıyor, duyamıyordu. Az uzakta ağlayıp bir bedene sarılan annesini gördü. Yavaş yavaş yanına ilerledi. Annesinin sarıldığı bedeninin babası olduğunu gördü; ama babasında bir değişiklik vardı. Kilo mu vermişti, yoksa beyazlamış mıydı anlayamadı. Ama babası her zamanki gibi glmsyyordu oğluna. Gz-leri kapalı ve hareket etmiyordu. Annesi oğluna sarıldı ve o anda Ali durumu anladı. Babası ölmüştü, daha fazla tutamadı kendini, ağlamaya başladı. Ali babasını götürdüklerini gördü, acıyla “DURUN!” dedi. Sağlık ekibi durdu. Ali koşarak babasının yanına geldi. Sedyeye ıktı ve ağlayarak babasına sarıldı. Hemşirelerin bazıları anneyi sakinleştirmeye çalışırken bazıları da Ali’yi indirmeye çalışıyordu. Ali babasına “ Sana doyamadım baba. Henüz çok kgm baba. Bana bisiklet binmeyi ğretecektin baba. Bırakıp gidemezsin beni UYAN! Annem seni böyle severken onu bırakıp gidemezsin GİTME BABA! GİTME! UYAN!”...

Aradan yaklaşık üç dört ay geçtikten sonra Ali ve annesi yavaş yavaş toparlanmaya başlamışlardı. Her gün mezarlığa ziyarete giderlerken, artık haftada ya bir defa ya iki defa gidiyorlardı. Ali’nin yatağının başucunda babasını bir avuç toprağı vardı. O toprakla her gün babasıymış gibi konuşup dertlerini anlatıyordu. Onsuz nasıl zorlandıklarını, geçim sıkıntılarını anlatıp ağlıyordu. Okulunda eskisi kadar başarılı da değildi. Dersleri dinlemiyor, sürekli bir şeyler yazıyordu. Sınavlarından çok düşük notlar alıyordu. Ayşe ğretmeni de eskisi kadar sevmiyordu galiba. Saygısız olmuştu ona karşı. Ama Ayşe ğretmen onu anlıyor ve sabırla karşılıyordu. Her teneffüs aralıksız bir şekilde bir şeyler yazıyordu Ali.

Seneler sonra zar zor okulunu bitirip mezun olmuştu ve annesiyle lise için başka şehre taşınacaklardı. Taşınmadan nce Ali küçüklükten beri yazdığı o yazıları Ayşe ğretmene bırakıp gitmişti; çünkü onların her birini Ayşe ğretmen için yazmıştı. Ayşe ğretmen bunları okurken çok duygulanmıştı. Her gün birkaç yazı okuyup ağlıyordu. Öğretmen Ali’yi artık hiç grşemiyordu. Onu gerçekten çok özlemişti...

Seneler sonra Ayşe ğretmene bir kargo geldi. Kargoda beklemediği ve çok şaşırdığı bir şey ile karşılaştı. Ali’nin düğün davetiyesi ve yanında bir de

mektup. Şöyle yazıyordu: “Değerli öğretmenim izin verirseniz sizi düğünümde bir ay öncesinden görmek isterim lütfen bu ricamı kırmayın. Annemi kaybettim. Yanımda kimsem yok ve sizi kelimelere sığamayacak kadar çok özledim.” Altında bir de adres vardı. Öğretmen hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Birkaç gün içinde hazırlanıp yola çıktı. Ali onu karşıladı. Çokça sarıldılar. Ali’nin doktor olduğunu öğrenen Ayşe öğretmen çok gururlandı. Annesi ve babası da yaşasaydı çok gurur duyarlardı Ali ile.

Düğün günü Ayşe öğretmen onun annesiymiş gibi her anında yanında oldu manevi oğlunun. Ali, anne ve babasını çok özlüyordu ve kimsenin onların yerini tutamayacağından emindi.

Sevgi sadece yanımızdakilerle değil, bazen yanımızda olmayanlarla, uzakta olanlarla da olabiliyor. Belki de en ihtiyaç duyulan sevgi bu sevgidir. Yakınındakini sevmek kolaydır. Peki ya uzağındakini sevmek, Ya da hiç olmayan birisini sevmek de kolay mıdır?

Rumuz: Zöhre

Hayriye Kahrıman

Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Bir cuma günü sabahı saat sabahın beşi. Sabah ezanının okunmasına yarım saat kala ağustosun son günleri. Çise çise atan yağmur ve toprak kokusunun hâkimiyetini üzerine almış şirin Dayran Köyü. “Böyle güzel bir sabahta uyumak çok güzel olurdu” diye yarı uykulu halde düşünürken Zöhre Hanım aniden bir ses duyar:

–“Zöhre Hanım uyan, sabah namazı geldi. Geç kalacaksınız, çocukları uyandır artık.” diye seslenir Hamit Bey.

Zöhre Hanım yarı uykulu halde eşinin sesini duyar. Eşi köyün imamı Hamit Bey’dir. Kalkmak zorundadır Zöhre Hanım. Çocuklarını uyandırıp sabah sıcağı bastırmadan tütünün tarlada kalan son elini kırmak zorundadırlar. Çocuklar için okul vakti yaklaşıyordur. Bir hafta sonra çocuklar okula gidecektir. Tek başına o kadar tütünü kırıp dizmek çok zor olacaktır Zöhre Hanım için. Önce, en büyük çocuğu Şule’yi uyandırır. Şule’yi uyandırayım da diğer kardeşlerini uyandırsın, diye düşünür. Evde anne ve babadan sonra çocuklar en büyüklerinin sözünü dinler.

“Haydi kalkın!” diye seslenir kardeşlerine Şule.

Bugün son gün, son kez gideceğiz tarlaya. Herkes uyansın sıcağa kalma-yalım, der. Bu sırada Zöhre Hanım çocuklar gelene kadar traktörün arkasına tütün sepetlerini yerleştirir. Hamit Bey de sabah namazını kıldırmak için abdestini alır. Zöhre Hanım’ın beş tane birbirinden güzel kızı, bir tane de yakı-

şıklı ve zeki oğlu vardır.

En küçük kızı daha dört yaşına girmemiş, sarışın, mavi gözlü Zeynep'tir. Diğer dört kızı üniversite okumakta, oğlu Ali ise ortaokula gitmektedir. Zöhre Hanım okumayı çok istemişti, fakat babası onu okutmadığı için o, kızlarının okumasını çok istiyordu.

Sabahın soğuşunda Şule kardeşlerini uyandırmış, sadece küçük Zeynep'i uyandırmaya kıyamamıştı. Onu tarlaya götürmezlerdi. Diğer kardeşler kalkmış son tütün gününe dört elle sarılmışlardı. Artık onlar için aylar süren yolculuğun yorgunluğu bitecekti. Kardeşler son kez tarla kıyafetlerini giyme mutluluğu içinde şakalaşırken bir ses yankılanır. Zöhre "Hadi çocuklar geç kalıyoruz, sığağa bırakmayalım" der. Çocuklar heyecan içinde köy evlerinin merdivenlerini hızlı hızlı inerek traktöre binerler. Zöhre Hanım'ın sürdüğü traktör yola koyulur. Bir köy ötedeki bu zeytinlik, oldukça uzaktır. Uzun yolculuğun sonunda nihayet Zeytin Köyü'ne varırlar. Hava yağmurludur. Son tütün günü hızlı hızlı kırarlar bütün tütünleri. Minik Zeynep ise babası ile birlikte annesi ve kardeşlerine kahvaltı hazırlamaktadır. Zöhre Hanım tütün dolan sepetleri oğlu Ali ile eskilerden kalma traktörlerine taşır. Artık yorucu tütün zamanı bitmiştir. Eve dönüş vakti gelmiştir. Kardeşler mutlu şarkılar söyleyerek eve dönmüşlerdir. Küçük Zeynep traktörün sesini duyar duymaz;

-“Geldiler baba” diye bağırması ve onların yanına koşmuştur.

Ablası Şule'ye sorar:

-Kahvaltı hazır mı bakalım? Minik Zeynep sevinçle cevap verir:

-“Domatesleri ben kestim abla” der.

Zöhre Hanım lösemi hastasıdır. Rahatsızlığı ilerlemiş olmasına rağmen çocuklarının mutluluğunu görüp o da mutlu oluyor ve şükrediyordu. Ama hastalığı ilerledikçe ağrıları sıklaştıkça üzülyordu. Yorucu tütün zamanı bitmiş, ev temizlenmişti. Üniversitede okuyan çocukları yavaş yavaş valizlerini hazırlamaya başlamıştı. Çocuklarını gurbete gönderdiği için üzgündü. Aslında ondan mutlusu da yoktu. Yıllardır emek verdiği kızlarının okuması onun için en büyük gurur kaynağıydı.

Zöhre Hanım hastalığının akıbetini öğrenmek için çocuklarını okula gönderir göndermez doktoru Fehime Hanım'ın yanına gider. Doktorun yapacak

bir şeyi kalmadığını söylemesi üzerine perişan olur. Ve çocuklarına bu durumu nasıl izah edeceğini düşünmeye başlar. Bir anda hayatı film şeridi gibi gözünün önünden geçer. Zöhre Hanım eve vardığında eşi Hamit Bey'e durumu anlatır. Hamit Bey ne diyeceğini bilmez ve tepkisiz kalır. Zöhre Hanım büyük kızı Şule'ye de durumu anlatmaya karar verir ve ona gerçeği anlatır. Geri kalan beş kardeşini Şule'ye emanet ettiğini ve ondan sonra babasının başkasıyla evlilik yapmasını istediğini söyler.

Zaman geçer, Zöhre Hanım iyice rahatsızlanır, elini bile kaldıramayacak duruma gelir. Bütün kızlar annelerinin durumunu anlayıp okulu bırakırlar, köye gelirler. Zöhre Hanım kızlarının okula gitmemesine daha çok üzülmemektedir.

Rüzgarlı ve soğuk kasım ayında bir cuma namazı vaktinde Zöhre Hanım vefat etmiştir. O günden sonra ablaları geç de olsa Zeynep'e annelerinin öldüğünü anlatmışlardır.

Şule, annesinin emaneti kardeşlerine bakmak için kendisine söz vermiş, okulu bitirmiş ve kardeşlerini de okutmuştur. Ve yıllar sonra annesinin yakalandığı hastalığa tedavi yöntemleri bulmuştur. Zeynep bir pastane açmış diğer kızlar da avukat ve mali müdür olmuştur. Kardeşler anneleri Zöhre Hanım'ın en büyük hayalini gerçekleştirerek, ona en güzel hediye vermiştir. Hamit Bey ise eşinin vasiyetini yerine getirerek ondan on yıl sonra hayata gözlerini yummuştur.

BİR ÜMİTLE

Rumuz: Gökkuşığı

Büşra Kalaycı

Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi

Soğuk ve ıssız bir sonbahar sabahı...

Gökyüzünün kara bulutlarla dolduğu,

Ağaçların yapraklarını döktüğü,

Çiçeklerin solduğu,

Kuşların gökyüzünde olmadığı bir günde:

Adam; Saçı sakalı birbirine karışmış, üzerinde yamalı bir pantolon, düğmelerinin çoğu kopmuş bir gömlek, kendisinden iki beden büyük bir palto ve eski bir ayakkabı ile yaşamını devam ettiriyordu.

Fikret, hayattan bıkmış bir şekilde sessiz sedasız sokaklarda, nereye gideceğini bilmeden ağır adımlarla ilerliyordu. Açlığın verdiği halsizlik ve soğuk havanın etkisiyle birden başı döndü ve yere yığıldı.

Kendine geldiğinde hava çoktan kararmıştı. Etraf zifiri karanlıktı. Çantadaki su şişesini çıkarıp bir iki yudum su içti. Başına gelenleri yeni yeni hatırlıyordu. Bir iki dakika sonra oturduğu yerden kalktı ve yürümeye devam etti. Önünü zor görüyordu. Fakat bu onun umurunda bile değildi. Kafasına koymuştu gidebileceği yere kadar gidecekti. Elini cebine attı ve küçük bir el feneri çıkardı. Pilleri bitmek üzere olduğu için fazla ışık yaymıyordu. Etraftaki yıkık binaları, kurumuş ağaçları, suyu çekilmiş gölleri az çok görebiliyordu. Biraz dinlenmek için o ağaçlardan birine yaslandı. Çok yorgun olduğu için

uyuyakaldı. Sabaha yakın bir vakitte kalktığında her yeri tutulmuştu. Bir zaman sonra yerinden hareket edemedi; ama o kalkıp yürümekte kararlıydı. Bir müddet daha bekledi. Çantasındaki erzakına baktı, fakat fazla yiyeceği kalmamıştı. Şişesindeki son damlalarla kuru ekmeğini ıslattı ve birkaç zeytinle karnını doyurdu. Artık gitme vakti, yeter bu kadar tembellik, deyip yerinden kalktı. Her ilerleyişinde kendisi gibi terk edilmiş bu yer daha çok hoşuna gidiyordu.

Belli bir süre yürüdükten sonra gözleri doldu ve bir an ağlayacak gibi oldu. Zor dayanıyordu. Silkindi ve hayata karşı daima güçlü duracağına dair kendisine söz verdi. Birden rüzgar esmeye başladı. Saçları bir o yana bir bu yana savruluyordu. O ilerledikçe rüzgar onu geriye itiyordu. Aldırış etmemeye çalışıyordu, fakat bu şekilde daha fazla yürüyemeyeceğinin geç de olsa farkına varmıştı. Bir taşın üzerine oturdu ve geçmişi bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı:

Zengindi. Varlıklıydı. Çok güzel bir eşi ve mutlu bir aile hayatı vardı. Etrafında onu seven, onunla ilgilendiğini gösteren sayısız dostları vardı.

Derken günlerden bir gün işleri kötü gitmeye, ihaleler alamamaya başladı. Elinde avucunda ne varsa hepsini kaybetti. Fakat kaybettiği sadece mal varlığı değildi. Azalan parasıyla birlikte dostları ve sevdikleri de azalıyordu. Karısı da parasızlıktan dolayı terk etmişti onu. Artık tek tutunacağı dal annesiydi. Fakat annesi de oğlunun bu kadar düşmesine dayanamadı ve kahrından öldü.

Çaresiz bir şekilde hayata tutunmaya çalışıyordu. Olanlardan sonra bir daha o sokaklara adımını atmamıştı. Rüzgar esmiyordu artık. Kalktı ve yürümeye devam etti. Gözü uzaktaki tren istasyonuna ilişti. Oraya doğru hareket etmeye başladı. Vardığında trenin uzun süre çalışmadığını hatta demirlerinin pas tuttuğunu fark etti. Birkaç bank, boş bir market ve çeşmeden başka bir şey yoktu çevresinde. Gözleri parlıyordu ve çığlık atarak burası evet burası tam da benim istediğim gibi bir yer dedi. Çantasını ve paltosunu çıkarıp sildiği bankın üzerine koydu. Burada yeni bir hayat kurabileceğini düşündü. Fabrika dumanlarından, şehrin gürültüsünden, pisliğinden, sadece iyi gününde yanında olan kişilerden uzakta olmak ona iyi gelecekti. Her şeyden ve herkesten nefret ediyordu. Annesinden başka sevdiği kimse yoktu. Artık o da olmadığı için yalnız yaşamayı öğrenmeliydi. Her şeyi unutup bulunduğu yeri güzelleştirme peşindeydi. İlk önce bankları temizledi. Sonra markete geçti. Marketin küçük bir camı vardı. İçeride ne var ne yok bakmak için koluyla camdaki tozları sildi.

Markette birkaç sandalye, gaz lambası, piknik tüpü, masa ve çaydanlık vardı.

İçeriye girmek istiyordu, fakat kapı kilitliydi. Birkaç defa açmayı denedikten sonra başarılı olmuştu. İçeriye girdi ve etrafı incelemeye başladı. Vitrindeki tarihi geçmiş yiyecekleri ve yerdeki kola şişelerini bir poşete doldurup kapının önüne koydu. Masanın çekmecesini açtı. İçinde kalemler, kâğıtlar, veresiye defteri ve bir mızıka vardı. Mızıka dikkatini çekmişti. Onun orada ne işi vardı ki? Çalışıyor muydu acaba? Birden çocukluğu aklına geldi. Babası da ona bir mızıka hediye etmişti. Fakat parkta oynarken onu kaybetmişti. Bir bez yardımıyla mızıkeyi silip cebine koydu. Etrafı temizledi ve işe yaramayan her şeyi bir poşete doldurdu. Dışarıya çıktı. Güneş batmak üzereydi.

Karnı zil çalışıyordu. Yemek yemek bile aklına gelmemişti. Çantasındaki kuru ekmeği ve peyniri çıkardı. Kuru ekmeği ıslatmak için çeşmenin yanına gitti. Her tarafı yosun tutmuş olan çeşmenin temizlenmesi gerektiğini fark etti. Görünüşüne bakılırsa bu tarihi bir çeşmeydi ve suyu çok soğuk akıyordu. Ekmeğini ıslatıp peynirle birlikte yemeye başladı. Yedikten sonra etraftan ağaç dalları toplayarak çeşmenin önündeki yosunları temizlemeye başladı. İş bittiğinde hava neredeyse kararmıştı. Kendisine markette yatacak bir yer ayarlaması gerekiyordu. Dışarıdaki banklardan birini markete taşıdı. Bankın üzerine örtü serdi ve paltosunu da üstüne alıp uzandı. Uykuya dalmıştı, fakat bir müddet sonra uyandı. Bir şey onu rahatsız ediyordu. Elini cebine attı. Bu mızıka olmalıydı. Evet mızıkeydi. Onu da masanın üzerine koydu ve tekrardan uyumak için banka uzandı. Bu yer ona huzur vermeye başlamıştı. Kafasında kurduğu hayallerle uyuyakaldı. Sabah kalktığında ilk işi kahvaltısını yapmak oldu. Yılda bir veya iki kez araba geçen bu ıssız terk edilmiş yeri, yeniden cıvıl cıvıl yapmaktı amacı. Marketi, bankları ve çeşmeyi pırıl pırıl yapmıştı. Sıra çevredeki ağaçları sulamaya geldi. Ağaçları suladı ve bir banka oturdu. Kafasında cevaplayamadığı bir sürü soru vardı. Başta böyle güzel bir yeri neden terk etmişlerdi ki? Tren neden çalışmıyordu? Marketin sahibi kimdi?

Günler çok çabuk geçiyordu. İstasyonu güzel hale getirmişti bile. Sadece tren çalışmıyordu. Marketteki sandalyesine oturdu ve çocukluğunda olduğu gibi mızıkeyi eline alıp kuş sesleri eşliğinde çalmaya başladı. Mızıkadaki çıkan sesin hayatını değiştireceğini bilmeden. Tam da bu sırada yıllar önce babası tarafından hastalığı yüzünden terk edilmiş bir kadın sese doğru ilerledi. Çünkü mızıkanın sesi ona babasını hatırlatmıştı. Aslında bulunduğu yer onun çocuk-

luğunu yaşıdığı ve annesini kaybettiği yeri. Babasını bulmuş olma ihtimali ile gözyaşlarıyla koşarak babasının marketine girdi. Markete girdiğinde babasının olmadığını fark etti. Diz çökerek ağlamaya başladı. Ağlama sesi ile mızıka sesi birbirine karışmıştı.

BEŞ YILIN SESSİZLİĞİ

Rumuz: Anka

Fatmanur Karağöz

Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Enis yirmi yedi yaşındaydı. Ani trafik kazası sonucu yoğun bakıma kaldırıldı. Dışarıda onu bekleyen eşi ve bir de bebeği vardı. Yaklaşık beş yıldır yoğun bakımdaydı. Bir sabah gözlerini açtı karşısında gördüğü her şey anlamsızdı. Çünkü hafızasını kaybetmişti. Anlamsız, yitip giden bu bakışlarından eşi daha çok üzülmüyordu. Eşi ne yapacağını bilmiyordu. Hep böyle mi olacaktı? Anlamsız bakışların bir gün son bulacak mı? diye haykırırcasına bakıyordu eşine. Beş yıllık özlemle ona kocaman sarıldı. Bu sarılma acısını dindirememişti. En son bebekken gördüğü çocuğunun bakışları yüreğini acıtmıştı. Çocuğu da ona bir şeyler anlatmaya çalışırcasına bakıyordu. Enis bu durumdan bir şey çıkaramıyordu. Çünkü onların kim olduğunu bilmiyor, onları tanııyordu. Bu anlamsızlıkların sonu geldi ve hastaneden taburcu oldu. Enis'i şimdi nasıl bir hayat bekliyordu. Kimler karşılayacaktı, nereye gidecekti, bilmiyordu. Akşama doğru eve vardılar. Eşi Enis'e fotoğraf albümünü göstererek kendini hatırlatmaya çalışıyordu. Ama bu çabalar anlamsızdı. Doktorlar bu durumun iki ay daha süreceğini belirtmişti. İki ay eşine iki yıl gibi geliyordu. Eşinin bu yabancı bakışları onu derinden yaralıyordu. Nihayet ikinci ayın sonunda Enis'in hafızası yerine gelmiş, her şeyi hatırlamaya başlamıştı. Enis kazayı hatırlamaya çalışıyordu. Onu, ailesinden koparan beş yılını bir hastane odasında geçirten o kazayı... Ama bir türlü hatırlayamıyordu. Eşine sordu.

Zeynep anlattı:

-Sabah saat yedi gibi işe gitmek için yola koyuldun. Seni aradım telefonu

açtın, daha tek kelime etmeden çok gürültülü bir ses duydum. O an kalbimin sızladığını hissettim. Çok geçmeden kaldırıldığı hastaneden bir doktor aradı. Trafik kazası geçirdiğini ve durumunun ağır olduğunu söyledi. Ne yapacağımı bilemedim. Apar topar hastaneye geldim. Geldiğimde doktorlar seni kalp masajı ile hayata döndürmeye çalışıyorlardı. Ve nihayet hayata dönmüştün. İçimi böyle bir umut kaplarken yoğun bakıma kaldırılacağın ve yıllarca uyanamama ihtimalinin olduğu gerçeği üzerime bir hüznün gibi çöktü.

Zeynep'in bu sözleri, bu yaşananlar sanki anbean Enis'in gözünde canlandı.

Enis:

-Artık bu yaşananları unutam. Sessiz ve sızsız geçirdiğim beş yılı telafi edeceğim.

Ve onlar için yeni hayata başlangıç Enis'in ağzından.

SEKSENLERDE BİR MAHALLE

Rumuz: King

Burak Hakkı Koçyiğit

Şehit Sebahattin Bozo Anadolu Lisesi

Mahalle sakinleri, İstanbul'un küçük ve şirin bu mahallesinde Sadettin Abi'nin kahvesinde toplanmış, televizyonun sesini sonuna kadar açmış... Kimilerinde Beşiktaş atkısı, kimilerinde Fenerbahçe forması vardı. Dev derbiyi bekliyordlardı. Bugün kazanan şampiyon olacaktı. Beraberlikte ise Trabzonspor şampiyon olacaktı. Mahalledeki diğer esnaf da dükkanlarını erkenden kapatıp Sadettin Abi'nin kahvesine koşuyorlardı. Berber Muhittin, dükkânı kapatıp Beşiktaş formasını sırtına geçirip kahveye gitti. Manav Salih de dükkânı kapatıp Fenerbahçe atkısını alıp kahveye doğru koştu ve diğerleri; kasap Sedat, Plakçı Yasin, Tatlıcı Selami ve diğer esnaf desteklediği takımın formasını ya da atkısını almış Sadettin Abi'nin kahvesine koşuyorlardı. Artık maç başlamıştı. O sırada başka bir maç daha vardı. Televizyon bir o maça, bir diğer maça bağlanıyordu ve o sırada televizyondan bir ses yükseldi:

- İnönü'de gol haberi var hemen İnönü ye bağlanıyoruz.

Herkesi büyük bir heyecan sardı ve televizyondan gelen ses şuydu:

- Gool! Fenerbahçe Beşiktaş deplasmanında 1-0 öne geçti.

Bazı mahalleliler sevinçten çıldırıyor, bazıları ise üzülüyordu. Bir tarafta da maçın beraberlikle bitmesini bekleyen Trabzonspor taraftarları vardı. Balıkçı İdris Amca bu konuda çok inançlıydı. O da heyecanla bu maçı izliyordu. Dakikalar geçtikçe heyecan artıyordu. O golden 15 dakika sonra Fenerbahçe farkı ikiye çıkarmıştı. Fenerbahçeliler artık şampiyonluğa daha çok inanıyordu. İlk

yarı böyle bitti artık. İkinci yarı başlamıştı. Heyecan giderek artıyordu. Maçın bitmesine on dakika kala Beşiktaş farkı bire indirdi. Artık maçın son dakikalarıydı. Fenerbahçeliler heyecanla maçın bitmesini bekliyordu ve o sırada televizyondan bir ses daha yükseldi:

-İnönü’de gol haberi var hemen İnönü’ye bağlanıyoruz.

İnanılmaz bir ses yükseldi. “Gool! Beşiktaş skoru 2-2 yaptı. İnönü yıkılıyor.”

Bu haberden sonra bir tarafta sevinç diğer tarafta hüznün vardı. Maç böyle bitmişti ve Trabzonspor şampiyon olmuştu. Artık herkes evine döndü. Radyolarını açıp maçla ilgili haberler dinlemek isterken radyolardan bir ses daha yükseldi:

“Asker yönetime el koydu! ”

Bu sözleri duyan halk adeta yıkılmıştı. Ülkede neler oluyordu, bu neyin nesiydi? Halk üzgün ve şaşkıındı. Peşisıra gelen sokağa çıkma yasakları da başlamıştı. Ve o günün sabahında mahalleye gelen askerler kapı kapı gezip kimilerini tutukluyor, kimilerini apar topar alıp hapsediyorlardı. Bazı yasaklar koyulmuştu. Mahalleli kendi içinde tartışmalara ve kavgalara başlamıştı. Bu kavgalar sağ-sol kavgalarıydı. Bu olaylar mahalleyi çok olumsuz etkiliyordu. Beraber büyüyen çocukluklar, çocukluklarını beraber geçiren gençler artık birbirine düşmüştü. O gün manav Salih dükkânı açmış çalışırken Mehmet koşa koşa geldi, soluk soluğa: ediyor.

Bunu duyan manav Salih koşarak oraya gitti ve gördüklerine inanamadı. Kavga ettiği kişiler oğlu Murat’ın çocukluk arkadaşlarıydı. Üstelik bunların içinde Berber Muhittin’in oğlu da vardı. Mahalleli araya girdi ve bu geçleri ayırdı. Kimisinin yüzünde morluk, kimisinin burnunda kan vardı. Sebep neydi, neden birbirlerine düşmancasına zarar vermişlerdi? Sebep: Bir sağ-sol kavga-sıydı. Mahalleli kendi içinde bu durumlara düşmüştü. Mahallede bu kavgalar gitgide artıyordu. Bu olayın üzerine Manav Salih, mahalledeki herkesi bir araya toplayıp konuşmak için onlara haber yolladı. Manav Salih, mahallede değer verilen ve sevilen biri olduğu için kimse onu kırmayıp davetine icabet etti. Herkes Sadettin Abi’nin kahvesine toplandı. Gelenler oturup sessizce bekledi. Hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Sobanın cızırtısı ve dışarıdaki rüzgârın sesinden başka bir ses yoktu. Manav Salih konuşmaya başladı

- Biz bunca zaman birlikte, iç içe yaşarken şimdi gençlerimiz birbirleriyle kavga ediyor. Neden esnaf birbiriyle eskisi gibi konuşmuyor?

Berber Muhittin cevap verdi:

- Darbe yüzünden. Ne olduysa ondan sonra oldu.

Berber Muhittin'in bu sözleri üzerine diğer mahalleliler ona hak verircesine kafalarını salladı. Sonra Kasap Sedat:

- Artık kimse dükkâna gelmiyor. Muhabbet eden yok. Gelip bir kilo kıyma alan bile yok.

Diğer esnaflar da Sedat'a hak verdi. Artık iş bile yapamıyorlardı. Esnaf büyük sıkıntılar yaşamaya başlamıştı. Plakçı Yasin kızgın bir şekilde:

- Arabesk müzik yasaklandı. Filmler kaldırıldı. Ben şimdi ne yapacağım? Nasıl para kazanacağım? dedi.

Birileri kavgalardan, birileri para kazanamamaktan, birileri kimsenin kimseyle konuşmamasından yakınıyordu. Manav Salih bunları dinledikten sonra tekrar konuşmasına başladı:

- Bu sıkıntıları istesek hiçbir zaman yaşamayız; ama biz böyle siyasi mevzulardan kavga eder, birbirimize darılır, birbirimizden alışveriş yapmazsak bu mahalledeki eski dostluklar, kardeşlikler son bulur. Biz hep birlikte yaşamış, birbirini kollamış, birbirimize sahip çıkmışız. Biz de bu zamana kadar böyleydik, şimdi bu darbe yüzünden birbirimize düştük. Şimdi bizim yapacağımız -herkesin siyasi fikri farklı olabilir- mahallemizin içinde siyaseti geride bırakıp yine eskisi gibi birleşip birlik ve beraberlik içinde yaşamaktır. Yine mahallemizin esnafından alışveriş yapıp yine eskisi gibi olmalıyız. Bundan böyle mahalleyle girdikten sonra siyasetle ilgili hiçbir şey konuşmak yok.

Dedikten sonra sert bir şekilde bağırdı:

- Anlaşıldı mı, tamam mı?

Diğer mahalleliler de ona katıldı "tamam" dediler ve oracıkta kavga edenler, birbirlerine dargın olanlar sarılarak barıştı. Sonra herkes dağıldı. Ertesi sabah sürekli Müslüm Gürses, Orhan Gencebay, Ferdi Tayfur dinleyen Sadettin Abi bu sanatçılar yasaklandığı için kasetlerini alamıyordu. Onun yerine sırf Plakçı Yasin bir şeyler kazansın diye yabancı müzikler, pop müzikler almıştı.

Aslında bu tarz şeylerden nefret eden Sadettin Abi sırf Yasin bir şeyler kazansın diye bu müzikleri almıştı. Diğer tarafta ise balıkların kokusu hiç hoşuna gitmeyen kasap Sedat da İdris'ten balık aldı. Sırf o para kazansın diye ve sohbetlerinin eskisi gibi olması içindi bu. Kasap Sedat'ın da işleri yolunda gidiyordu. Tüm mahalleli ondan alışveriş yapmaya başlamıştı. O da elinden geldiğince istediklerini veriyordu. Manav Salih'in de işleri yolunda gidiyordu. Mahallenin eski haline dönüyor gibi olması onu çok mutlu ediyordu. Manav Salih'in bu konuşması mahalleyi gerçekten çok etkilemişti. Artık mahallede bu saçma sapan kavgalar sona ermiş ve sağcı-solcu kavgaları son bulmuştu. Mahalle yine eskiye dönmüştü. Artık sokaklarda topaç ve misket oynayan çocuklar, ip atlayan kızlar, plakçının önünde çekirdek çitleyen gençler, birlikte Yeşilçam Sineması'na giden genç çiftler, Sadettin Abi'nin kahvesinde maç izleyen amcalar... Yani artık mahalle siyaseti bırakmış, eskisi gibi yine iç içe ve çok mutluydu.

Rumuz: Sevda

Betül Memiş

Mustafa Köseoğlu Çok Programlı Anadolu Lisesi

Bizimki umutsuzluktan uzak karanlığa değil, aydınlık bir geleceğe uzanacak ve sonsuza dek sürecek bir ıslık.

Hayat hikayesi yarım kalmış bir kız. Her ne kadar geleceğe dört elle sarılmak istese de buna ne geçmişi ne de gelecekte yaşayacakları izin veriyordu. Daha çok küçük yaşında başlamıştı acılarla tanışmaya. Etrafı; bencil, duygusuz, küstah, işe yaramaz, hayattan hiçbir beklentisi olmayan insanlarla doluydu. Adı Rüya'ydı. Hayatının da ismi gibi olmasını isterdi. İstanbul'un en ileri gelen iş adamlarından birinin kızıydı.

Rüya yüzünün parlaklığıyla, sıcak kanlılığıyla insanları büyülüyor gibiydi. Ne zaman bir arkadaş edinse babası buna hep engel oluyor, sanki onu kimseyle paylaşmak istemiyordu. Bu babası için her ne kadar sahiplenme duygusu içerse de Rüya'nın önüne hep bir engel koyuyordu. Rüya'nın sadece kolejde tanıştığı birkaç arkadaşı vardı. Ama Rüya onlarla ne dışarıda ne de evde istediği gibi vakit geçirebiliyordu. Bu durumun böyle olmasının sebebi babasının annesini çok sevmesi miydi? Ve kendisi yüzünden olan bir kazayla onu kaybetmesi miydi? Kızına olan düşkünlüğü bundan mıydı? Rüya onun tek varlığıydı. Zaten psikolojisi de bozulmuştu. İçine sığdıramadığı bir özlem vardı. Annesi öldüğünde Rüya daha dokuz yaşındaydı. Aradan yıllar geçmesine Rüya çocukluk yaşlarını bitirmesine rağmen hala gözetim altındaydı. Fakat bu durum sanıldığı gibi güzel bir durum değildi. Sıkıcı bir hayatı vardı Rüya'nın. Derdini anlatabileceği ne bir abisi ne de bir ablası vardı. Babasını çok seviyordu. Belki

de bu yüzden bir şey diyemiyordu babasına. Rüya annesini kaybettiğinden beri kendisini toparlamasına bile fırsat vermediler. Evlerine ne giren belliydi ne de çıkan. Adeta ev ev olmaktan çıkmıştı. Babasının iş ihalelerinin kutlamaları bu evde yapılır oldu. Doğum günü kutlamaları, çeşitli faaliyetler...

Annesi olsaydı asla izin vermezdi bu durumlara. Ev bu kadar doluyken annesinin yokluğunu hissettirecek kimse de kalmamıştı. Babası iş yerinden geç saatlerde döner olmuştu. Kızı için yapabildiği tek şey okuldan eve, evden okula götürüp getirmektir. Zaman onun için sıkıcı ilerliyordu. Kafaya koymuştu. Artık babasından bir şey beklemeyecekti. Kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Para pul onu için hiçbir şeydi. Kararını verdi, cesaretini topladı ve babasının boş bir anını yakaladı. Küçük adımlarla yanına ilerledi. Babasının otur demesini bekledi. İsteddiği cevabı aldı. Yanına yavaşça oturdu. Bir yandan cümleleri toparlamaya çalışıyor, bir yandan da korkusunu yenmek için çabalıyordu. Bu durumun en büyük sebebi ,Rüya şimdiye kadar babasıyla hiç baba kız gibi olamamıştı. Sonunda boğazındaki düğümler çözöldü. Babasına:

-Annemsiz geçirdiğim şu dokuz yıl boyunca hep yanımda olmaya çalıştın. Etrafımda hiç kimseyi istemedim. Benim ne düşündüğüm çok da umurunda olmadı. İnsanlarla olan münasebetim bir iğne gibi batıyordu. Sen ise sabah erkenden çıkıp gece yarısı eve geliyordun. Yüzünü bile göremez oldum. Annemden ne farkın kaldı. Sen böyle yaptıkça bir gün en kısa zamanda annemin yanına gitmenin umuduyla bekledim. Ben artık çocuk değilim. Dokuz yıldır bekliyorum. Artık istiyorum ki aydınlık bir geleceğim olsun. Bu geleceğim seninle sonsuza dek sürsün. Şu hayatta sadece sen yanımdasın. Bana biraz izin ver kendi ayaklarım üzerinde durabileyim. Kader bir gün bizi ayıracak. Bana olan bu düşkünlüğün anneme olan sevginden biliyorum.

Babası kızının yıllarca içinde biriktirdiklerini dinleyince farkına vardı ve ona hak verdi. Rüya bu konuşmadan sonra her ne kadar geçmişle alakalı umutsuz olsa da geleceğinin değişeceğine inanmıştı.

Lise hayatı artık bitmiş, üniversite hayatına atılmak için her gün dershanelerde, kütüphanelerde, özel hocalarla harıl harıl ders çalışıyordu Rüya. Sınav günü gelip çatmıştı. Rüya kendini hiç olmadığı kadar hazır hissediyordu. Rüya sınavdan çıkmıştı. Babası onu dışarıda bekliyordu. Rüya'nın sınavı çok güzel geçmişti. Bir müddet sonra sınav sonuçları açıklanmıştı. Sonucunu yine babasıyla öğrenmek istiyordu. Puanına baktı. İsteddiği üniversiteye gidebiliyordu.

Tercihini yaptı. Sonuçlar açıklandı. Ekranda kocaman yazıyı gördü. Her şey hayal ettiği gibi oldu. Ekranda “Ankara Hukuk Fakültesi” yazıyordu. Annesinin en büyük hayalini gerçekleştirmişti. Gün gelip çattı, Rüya’yı Ankara’ya babası götürdü. Rüya özellikle devlet yurdunda kalmak istedi. Aradan yıllar geçti. Rüya son olarak atama sınavına girdi. Görev yeri Doğuya çıktı. Onun gibi birçok avukat vardı. Ama görünen oydu ki hiç kimse gitme taraftarı değildi. Kendi kendine düşündü. O gitmezse, bu gitmezse Doğunun hakkını kim savunacaktı? Başka bir çaresi de yoktu. Yıllarca orada görev yaptı. Yeri geldi hiç olmayacak kişilerle bile münakaşaya girdi. Ama meslek hayatı boyunca ne hak yedi ne de başkasına başkasının hakkını yedirdi. Geleceğe her gün yeni bir heyecan ve umutla yürüdü. Rüya şunu anladı ki kader insanın yürümek zorunda olduğu en uzun yolmuş. Tıpkı onun hayat hikâyesi gibi...

Rumuz: Mor ve Ötesi

Edanur Okumuş

Bayburt Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yine güzel bir sabaha daha uyandım; fakat bugün daha farklı daha güzel bir gün gibi geliyor, diye düşünürken eşim “Cemal hadi kahvaltı hazır!” deyişini duydum ve aşağı indim. Eşim her zamankinden daha neşeli ve daha mutluydu. Ona daha bir şey sormadan hemen kahvaltı masasına geçtim, ben yemeye başlamıştım; çünkü çok acelem vardı. Eşim Meryem sürekli yüzüme bakıyor; sanki bir şey demek istercesine gülümseyip duruyordu, nedenini bilmediğim bir sebepten bir şey sormuyordum, artık kahvaltımı bitirmiştım; ama içimde bir an merak duygusu kabarak eşime:

- Ey sırma saçlım, ela gözlüm, yüzündeki gülücükler hiç solmasın; mutluluğun daim kalsın. Mutluluğunun sebebini bana da söyler misin?

Meryem:

- Kara gözlüm selvi boylum, baba olacaksın.

Sanki tüm dünyanın sahibi benmişim gibi mutlu olmuştum. Eşimin mutluluktan gözlerinden yaş gelmeye başlamış ben ise yerimde duramıyor, çocuğumuz için durmaksızın art arda hayallerimi sıralıyordum. Meryem:

- Dur dur, daha çocuğun cinsiyeti bile belli değil.

Gerçekten öyleydi; ama mutluluktan ne yapacağımı bilmiyordum. İşte, evde zamanın nasıl geçtiğini bile anlamamıştım. Saatin geç olduğunu fark edip eşime sarılıp evden çıktım.

Tohumları almak için yola koyuldum yolda hayal kurarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş, tohum alacağım yere gelmişim. Tohumları tam alırken Kemal Beyi gördüm. Tanımadığım birisine hibrit tohumlarının verimi ile ilgili bir şeyler anlatıyordu ki söylediklerine kulak misafiri olmuştum. İçimden ne zarar ederim ki daha çok verim daha çok para diye düşünürken Kemal Bey beni gördü ve nasıl olduğumu falan sordu. Bir süre sohbet etikten sonra tohumları hibrit tohumla değiştirerek ekmeye karar verip tarlaya doğru yöneldim. Tarlada Ahmet Amca'nın oğlu Bekir de bana yardım etmek için gelmişti, onun yardımı ile geç de olsa işim bitmişti. Saat epey geç olduğu için Ahmet'i evine bıraktım, eve geldiğimde yemek hazır bir vaziyete beni bekliyordu. Yemeği yiyip yukarı, yatağıma, çıktım. Facebookta biraz takılırken önüme hibrit tohumlarla alakalı bir makale geldi. Makalenin birazını okudum; ama gereksiz olduğunu düşünüp geçtim, biraz daha takıldıktan sonra uyuyakalmışım.

5-6 ay kadar geçtikten sonra eve yine geç gelmişim, yemek yemeden yukarı çıktım, yatağa uzandım, ne kadar yorulduğumu daha iyi anlamışım ve o şekilde kendimi uykunun ellerine teslim etim.

Çimlerin üzerinde dolanıyordum, iki tarla gördüm çok özenli bir şekilde ekilmiş, derken; etraftan bir ses geldi, sesin ne taraftan geldiğini anlamak için etrafa bakınıyordum ki tarlaların konuştuklarını fark ettim ve dinlemeye başladım.

- Hey Çayırılı!

- Buyur Ekin.

- Nasılsın, iyi misin?

- Çok kötüyüm Ekin!

- Hayırdır niçin kötüsün?

- Yeni sahibim bana hiç iyi davranmıyor. Ektiği tohumlar ve yabani otlar için sıkıdığı ilaçlar içimde benimle yaşayan, beni havalandıran böcek ve mikro organizmalara zarar veriyor.

- Ne güzel işte kötü otlar çıkmaz ve ektikleri meyve sebzelerin köklerine zarar vermez, bu şekilde daha çok verimli olursun.

- Evet, doğru söylüyorsun; ama artık eskisi gibi sağlıklı meyve sebze vere-

meyecek ve hızla ölüme yaklaşacağım. Baksana sen benden daha çok içlendin, fakat ben senden daha çok yıprandım ve yoruldum.

- Ama sen benden daha fazla ürün veriyorsun.

- Fakat sen benden daha sağlıklı ve insan metabolizmasına zarar vermeyen mahsul vereceksin.

- Ama buna sebep olan sen değil, senin sahibin, senin suçun yok ki!

- Bin yıldır buradayız, bizim için savaş yapıldığı yılları hatırlıyorum, şimdi de bizlere zarar verdiklerini gördükçe içim kanıyor, korkuyorum, yavaş yavaş ölüyorum, işlenmez hale geliyorum.

Bir anda içim sıkılarak uyandım, ama hepsinin bir rüya olduğunu anlayınca derin bir oh çektim. Sabah 6.30, “erken kalkan yol alır” diyerek hızlıca yataktan kalktım, işlerimin başına -yani bu seneki hâsılatı toplamaya- tarlaya doğru yola koyuldum. Giderken etrafı inceleyerek gidiyordum ki engin bir denize benzeyen arazinin içinde tek bir ağaç görebildim. Tek bir ağacın kocaman araziye kattığı güzelliği o anda idrak edebildim. Ağaca takılı kalan gözlerimi yeniden önüme çevirince Bekir’in seslendiğini duydum:

- Cemal Ağabey! Nereye? Traktörü durdurup:

- Tarlaya gidiyorum.

- Peki, kolay gelsin. Yardıma ihtiyacın olursa ara olur mu?

- Aslında iyi olur.

- Tamam, geleyim o zaman.

Traktöre bindi, kısa bir süre sonra tarladaydık, mahsulü toplamaya başlamıştık, Mehmet Bey’de ordaydı. Mehmet Bey’i sinirlendirmek için:

- Bu sene beni dinlemedin, hâsılatı az çıkardın.

- Ne yapalım, nasipte bu kadar varmış, Allah bereket versin. Senin maşallahın var, çok güzel ürün aldın, Rabbim kazancının bereketini artırsın.

Bekir sayesinde işimi bitirmiştim, ertesi gün hâsılatın büyük bir kısmını satış için ofise götürdüm, bir kısmını da eve getirdim. Evde sofraya çilekleri getiren eşim çileklerin geçen senekilerden daha iri ve parlak olduğunu, ancak onlar kadar lezzetli olmadığını söyledi. Neredeyse küçük bir domates büyük-

lüğünde olan bir çilek aldım tabaktan, ısırınca eşime hak verdim, gerçekten de tatsız, kuru ve içi çok gevşekti.

Sabah erkenden uyandım bugün domateslerin toplanması, mısırın sökülmesi gerekiyordu. Çok yorucu bir çalışmanın ardından işim bitmişti, akşam bütün bir yılın işini bitirmiş olmanın rahatlığıyla evime dönüyordum. Benim için oldukça karlı bir yıldır. Yemeği yiyip eşimin yanına oturdum, hem ona hem de yakında doğacak olan çocuğumuza karşı içimde sonsuz bir sevgi ve merhamet olduğunu yeniden hissettim. Çocuğumu kucağıma alacağım günün hayalini kurarken uykuya daldım.

- Eee Çayırılı, nasıl gitti bu seneki hâsılat?

- Ürün çok fazla oldu; ama ben çok kötüyüm, bu yılki tohumlar ve kullanılan tarım ilaçları beni çok olumsuz etkiledi, hala etkisi geçmedi.

Nefes nefese uyandım artık; bu rüyalar kâbus gibi, diye düşünürken tam o sırada eşimin ağrılarla cebelleştğini fark ettim, hemen eşimi acile götürdüm, oradan da hemen doğumhaneye nakli yapıldı.

- Hayırlı olsun, artık kız babası oldunuz, annenin genel sağlık durumları iyi ancak bebeğimizde ciddi sayılabilecek bir problemimiz var.

- Ne problemi Doktor Bey?

- Çocuğunuzun karaciğer yetmezliği var. Maalesef gebelik döneminde anelerin yanlış beslenmesi neticesinde bu hastalıklar çocuklarda görülebiliyor, marketlerde satılan işlenmiş ürünler, abur cuburlar, en önemlisi de organik olmayan kimyasal ilaçlarla yetiştirilen ürünler bu hastalıkları anne karnındayken tetiklemektedir. Bebeğin biraz hastanede kalması gerekiyor, geniş çaplı tetkiklerden sonra kesin olarak bilgi verebilirim, durum ciddi olmakla beraber lütfen çok panik yapmayalım. En yakın zamanda size detaylı...

- Cemal Bey! Dinliyor musunuz?

- Kusura bakmayın, evet, dinliyorum.

Doktor konuşmasına devam ederken aklıma gelen tek şey kullandığım yeni nesil tohumlardı, acaba her yıl ne kadar çocuk benzer sıkıntılarla dünyaya gözlerini açıp hiç hak etmediği bir hastalıkla mücadele ediyordu, acaba kaç çocuğun canı daha yanmıştı, kazandığım para ile kaybettiklerimi geri alabilir miydim?

ÂŞIK ÇOBAN VE AĞA KIZI

Rumuz: Çoban

Canpolat Okunmuş

Bayburt Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Ali altı yaşında babasını kaybetmişti. Annesi ve iki kardeşi ile Ali çobanlık yapmaya karar vermişti. Ali babasının ölümünden üç yıl sonra annesinin fazla yorulmasını istemediği için tek başına çobanlık yapmaya başlamıştı. Sonra aradan beş yıl geçmiş ve Ali on dört yaşına gelmiş, epeyce büyümüştü. Annesi, Alinin tek çalışmasına dayanamıyormuş. Ama Ali annesine ve diğer kardeşlerine bakmak için hiç usanmadan çalışıyordu. Ali ayrıca okumayı çok seven biri olduğu için kendisinin küçük yaşta babasını kaybettikten sonra okumayıp çobanlık yapmaya başladı ve bu yüzden okuyamadı. Ama o kardeşlerini okutmaya başladı. Her zaman kardeşlerinin okul ihtiyaçlarını karşılıyor, onların okumaları için ağabey nasihati veriyordu. Sonra Ali okumayı sevdiği için kardeşlerinden okuma yazmayı öğrendi. Alinin ailesini gören bir kişi oldukça acımış ve onlara iyi bir tanıdığın yerinde, bir çiftlikte iş bulmuştu. Ali, annesi ve kardeşleri bu çiftliği çok sevmişlerdi. Kardeşlerini okutmaya devam eden Ali çiftlik de ki koyun sürülerinin çobanı olmuştu. Ali daha çok paraya sevdiği işi yapmaya başlamıştı. Çünkü koyunları, kuzuları ve kardeşlerini çok sevmişti. Annesi Alinin tek çalışmasını ve kendisini helak etmesine dayanamamıştı. O da kendisine çiftlikte bir iş bularak çalışmaya başlamıştı. Peynir vb. süt ürünleri yapmaya başladı. Ali annesinin çalışmasını istemiyordu. Ama annesini çok sevdiği için çalışmasına izin verdi. Ali kardeşlerini yatılı okulda okutmaya başladı. Annesi ile kendisi de çalışıyordu. Ali çok mutluydu. Çiftlikte herkesin güvenini kazanmış ve herkes tarafından övülen bir çocuk olmuştu.

Çiftlik ağasında sinirli bir görünüş ve kibirli bir hava olsa da azda olsa merhamet vardı. Ağada Alının bu kadar çok sevildiğine, bu kadar çok övüldüğüne şaşırmıştı. Alının dürüstlüğüne o da inanmaya başlamıştı. Ama bunu kimsele bell etmezdi. Çünkü kendinden hiç kimseye taviz vermezdi. Şımarıklıktan ve laubalilikten hiç hoşlanmaz ve kimseye sevdiğini belli etmezdi. Disipline düşkün bir insandı. Ama Alının dürüstlüğüne inanmaya başlamış ve Aliyi azda olsa sevmeye başlamıştı. Ağ her zaman bir erkek çocuğu olsun istemişti. Ağ Aliyi görünce ve tanıdıktan sonra böyle bir evlada sahip olmak istemişti. Erkek çocuğu olmayan ağanın tek bir kız evladı vardı. Adı Leyla idi. Leyla özel okullarda okuyordu. Ardından iki yıl geçti. Ali on altı yaşına geldi. Annesinin daha fazla çalışmasını istemedi. Annesinin artık çalışmamasını ve rahat olmasını istemişti. Annesi oğlunu çok sevdiği için onu kıramamış ve çalışmaktan vazgeçmişti. Ayrıca annesinin yaşının ilerlemesi ve bel ağrıları da vardı. Alının yatılı okulda okuyan kardeşlerinden biri sekizinci öteki ise yedinci sınıfa gidiyordu. İkisi de çok çalışkan ve öğretmenleri tarafından çok sevilen öğrencilerdi. Ali kardeşlerinin başarısıyla gururlanıp okumaları için ne lazımsa gönderiyordu. Kardeşlerinin de kendisi gibi çobanlık yapmalarını istemiyordu. El kapısında çalışmalarını istemeyen Ali bunun için kardeşlerine hep destekte bulunup onları okutmaya devam etmişti. Sonra ağa Alının dürüstlüğü ve çalışkanlığından dolayı parasını arttırarak Aliyi sevindirmişti. Sonra bir gün ağanın kızı yaz tatili için babasının yanına çiftliğe geldi. Babası erkek evladı olmadığı ve karısını kaybettiği için kızını çok sever ve üstüne titrerdi. Leylada babasını çok seven biriydi. Hayattaki tek varlığı babası idi. Ayrıca Leyla okulunun birincisi ve çok çalışkan bir kızdı. Tatili babasıyla birlikte geçirmek istiyordu. Bunun için çiftliğe gelmişti. Çiftlikte gezinen Leyla bir gün kuzuları sevmek istedi. Babasına kuzuların nerede olduğunu sordu babası da otlakta olduğunu söyledi. Leyla kuzuları görmek ve onları sevmek istediğini babasına söyledi. Babası da onu arkadaşlarından biriyle Alının otlattığı sürülerin yanına götürür. Leyla kuzuları görünce onları sevmeye başladı. Leyla Aliyi görünce durdu ve biraz baktı. Ali'de Leyla'nın kendisine baktığını fark edince o da bakmaya başladı. Ama Leyla'nın ağanın kızı olduğunu anlayınca gözlerini Leyla'dan alıvermiş. Leyla bu durum karşısında ne yapacağını anlamamış. Yanındaki kişiye sormuş bu kimdir diye. Yanındaki görevli bunun Çoban Ali olduğunu söylemiş. Leyla daha önce ismini duyduğu Ali ile tanışmak istemiş yanındaki kişi ağa kızının çobanla tanışmasının doğru olmadığını babasının

buna izin vermeyeceğini ve buna sinirleneceğini söylemiş. Leyla söylenenlere hiç aldırmadan Ali'nin yanına gitmiş ve Ali ile tanışmış. Ali ile konuşmaya başlamış. Ali'de Leyla'nın ağanın kızı olduğunu bildiği için onunla hep efendisi konumunda konuşmuş. Leyla ile arasında büyük farklar olduğunu bilmiyormuş. Leyla'nın Ali'ye kanı ısınmış ve her gün Ali ile konuşmaya başlamış. Gel zaman git zaman Ali'den hoşlanmaya başlamış. Ama çiftlikteki görevliler bu olayların ağanın kulağına gitmesinden korkuyormuş ve Leyla'da ağanın kızı olduğu için bir şey diyemiyormuşlar. Bu olayı Ali'ye anlatmışlar ağanın ikisi arasında olan konuşmaların kulağına giderse ağanın hepimizi çiftlikten atabileceğini söylemiştir. Ali'de ailesini geçindirmesi ve paraya ihtiyacı olduğu için Leyla'dan kaçmaya başlamış. Leyla, Ali'nin kendinden kaçtığını görünce ne olduğunu merak etmiş. Leyla her gün Ali'yi düşünür olmuş. Ali, sürüleri her gün başka yerlerde otlatmaya başlamış. Ali de Leyla'nın yokluğunu hissetmiş. Leyla ile konuştuğundan sonra her gün Leyla'yı düşünür olmuş. Ali, Leyla'ya aşık olmuş. Aşkını kimseye belli etmemeye çalışmış. Kavalını alıp her gün koyunlarına kaval çalmaya başlamış. Leyla da Ali'nin böyle yapmasını bir mânâ vermemiş. Çünkü; Ali sormaya başladığı zaman böyle bir şey karşısında şaşırmış. Ali'ye zamanla aşık olan Leyla, Ali ile her ne pahasına olursa olsun konuşmaya karar vermiş. Leyla, Ali ile karşılaşmış ve bir yerde konuşmaya ikna etmiş ve olup biteni anlatmış. Ali'yi sevdiğini söylemiş. Ali'ye neden böyle bir şey yaptığını, neden kendisiyle konuşmak istemediğini sormuş. Ali de; “Sen ağa kızı-sın, ben bir çobanım. Sen zenginsin, ben fakir, ayrıca yetimim.” Leyla bunun karşısında; “Ben seni bu halinle sevdim.” Leyla da ona ağa kızı olmasının ayrıcalığını sormuş, Ali de bir âh çekmiş ve; “Ağamız sayesinde para kazanıp ailemi geçindiriyor, kardeşlerimi okutuyorum. Ve ağa bu olayı öğrenirse beni ve bir sürü kişiyi işten atar, ben de seni seviyorum ama kavuşmamız imkansız” demiş. Daha görüşmeyelim diyen Ali karşısında Leyla, zor da olsa buna katlanmaya başlar. Ali'den ayrıldıktan sonra ağlar ve çiftliğe gider. Babasıyla durgun bir şekilde konuşarak çiftlikten gitmek istediğini söyler. Babası çok sevdiği kızı karşısında ne yapacağını bilemez, bu kadar çiftliği sevdikten sonra aniden çiftlikten ayrılacağını söyleyen kızı karşısında şaşırır ve neden gitmek istediğini sorar. Leyla, üzgün ve durgun bir vaziyette arkadaşını özlediğini ve biraz da orada tatil yapmak istediğini söyler. Babası da kızını çok sevdiği için onun biraz daha kalmasını söyler. Leyla, biraz daha kalır. Ama her gün perişan olur. Ali de Leyla ile son konuşmasından sonra kavalından ayrılamaz. Her gün

kavali ile koyunları otlatır. Kavali ile koyunlara su içirir. Koyunları kaval sayesinde alıştırır Ali ,koyunları otlatamaz. Ali'nin son durumunu annesi hiç sormaz. Annesi, Ali'ye ne olduğunu sorar. Ali, hiçbir şey olmadığını söyler. Annesi merak eder ve bir gün Ali'nin arkasından sürüye doğru gider. Kulağına bir kaval sesi gelir çok güzel gelen kaval sesinin geldiği yere gider. Görür ki Ali bir ağaç dibinde dertli dertli ağlayarak kaval çalar. Ana yüreği, oğlunun birine aşık olduğunu anlar ve geri döner. Çiftlikte Leyla'nın durumu hiç iyi olmaz. Günden güne sanki eriyormuş gibi olur. Ağa, kızının gözü önünde gittiğini görünce dayanamamış. Sormuş soruşturmuş kızının neden böyle olduğunu anlamak istemiş. Bir gün bir kişi olan biteni anlatmış ağa önce sinirlenmiş ve herkese kızmış. Ama sonra ,kızını göz önünde bulundurarak onu çok sevdiği için kızmaktan vazgeçmiş. Biraz düşünmüş, kızı ancak sevdiği ile bir olacak ki iyileşsin. Ayrıca ağa, annesine Ali'yi sorar. Ve olup biteni annesine anlatır annesi de Ali'nin durumunun da böyle olduğunu söyler. Ali'nin de günden güne gözünün önünde eridiğini söyler ve ağadan kızı ile oğlunun bir araya getirerek sevenleri birleştirerek onların kurtulacağını söyler. Ağa, sinirlenir; “Ben ağayım siz ise köylüsünüz. Hiç ağa kızı ile köylü çocuğu evlenir mi?” Annesi ağanın bu lafı karşısında; “Sen kızına nasıl dayanamıyorsan ben de oğluma dayanamıyorum, eğer evladını seviyorsan onları bir araya getir.” Sonra, annesi gider. Ağa, ne kadar sinirlense bile içi kan ağlar. Ağa, kızının fenalaştığını söyler ve hastaneye kaldırır kızını. Tedavilerinden sonra doktor, ağaya kızının verem olduğunu söyler. Ağa, doktora kızının kurtulması için ne gerektiğini, nerede iyileşeceğini söyler. Doktor tubben yapılacak bir şeyin olmadığını söyler. Kızının eğer bir mucize olmaz ise öleceğini söyler. Son günlerini mutlu olacak bir şekilde geçirmesini ister. Ama Allah'tan ümit kesilmeyeceğini söyler. Ağa bunun üzerine kızını çiftliğe götürür. Ona iyi davranır, istediğini yaptırır. Sonra Ali'nin annesi Ali'nin son durumuna dayanamaz. Ümitsizce ağa kızını istemeye gider. Ağa kızını Ali'ye vereceğini söyler. Leyla bunu duyunca çok sevinir. Ali'nin kardeşi bu olay karşısında şaşırır ve çok sevinir. Leyla da hızlıca iyileşmeye başlar. Ağa, kızını böyle görünce sevinir, ama biraz düşünceli olur. Çünkü; kızını bir çobana vermeyeceğim diye konuşmuştu. Ağa, çobana verecek kızı olmadığını söyler. O zaman kızının hasta halinde öyle söylemişti. Ağa bunu derin derin düşünür. Ali de hızla eski aşk ateşinden çıkan Leyla ile uzun zamandan sonra bir araya gelip konuşurlar. Birbirlerine delice aşık olan Leyla ile Ali'nin sevdası herkesi etkiler. Ağa, kızının iyileşmesi sonu-

cu onu hastaneye götürür. Doktor şaşkınlıkla böyle bir şeyin olamayacağını söyler. Ağa, doktora ne olduğunu söyler. Doktor da kızının hiçbir hastalığının kalmadığını söyler. Ağa sevinçten dört köşe olur ve kızını çiftliğe götürür. Ağanın verdiği sözü tutma zamanı gelir. Ama kızını çobana vermek istemez. Ama verdiği bir sözünün olduğunu unutmaz. Sonuçta ağa, sözünde durmalıdır. Ağa bir plan düşünür. Ali'ye kızı vermemek için direnir. Ağa kızını kaç ağa istemişti. Ağa da kendi gibi ağa olan birinin oğluyla kızını evlendirmek isterdi. Ali'ye bir şartla kızını vereceğini ve düğünlerini istediği gibi yapacağını söyler. Ali de ağanın şartını öğrenmek ister. Ağa, Ali'den bir şey yapmasını ister Ali, ne yapacağını sorar. Ağa, tuz yalamış koyunları sudan su içirmeden geçirmesini söyler. Eğer bunu yaparsa kızını ona vereceğini söyler. Ama, herkes ağaya tepki gösterir. Ağaya sözünde durmasını söylerler, ağa, şart koşmadığını söyler. “Benim kızım ağa kızı o da çoban hiç vermezdim ama söz verdiğim için bunu yapıyorum. Ali bu teklifi kabul eder. Ama; nasıl yapacağını hiç kimse bilemez. İmkânsızdır herkese göre ama Ali, Leyla için her şeyi yapacağını söyler ve o gün gelir. Ağa, bütün koyunlara iyice tuz yalatır, koyunlar tuz yaladıktan sonra o sıcakta su ararlar. Ve en önemli an gelir ve koyunlar suya yaklaşır. On kişi koyunları zorla su kıyısında tutarlar, o esnada Ali'nin bu işi nasıl yapacağını anlamazlar. Kimi hızla vurarak kimisi koyunları ürküterek belki şans eseri geçeceğini söylerler ama hiç kimse koyunların su içmeden geçeceğine inanmaz. Ali, suyun karşısına geçer ve eline kavalını alıp çalmaya başlar. Öyle bir kaval çalar ki hiç kimse dayanamaz ve kaval karşısında ağlamaya başlarlar ve öyle bir şey olur ki bütün koyunlar kaval sesine doğru sanki hiç susamamış gibi, hiç tuz yalamamış gibi sudan karşıya geçerler. Bunun karşısında ağa dayanamaz ve ağlamaya başlar. Kızını Çoban Ali ile evlendirmeye karar verir.

MELEK'İN TÂCI

Rumuz: Kartanesi

Berfim Önül

Korkut Ata Anadolu Lisesi

O n beş yaşında başladı benim hayal kırıklıklarım. Mutluyduk aslında biz. Annem, babam ben. Her zaman koşarak giderdim okuldan eve. Evimiz küçüktü, karanlıktı ama bizim mutluluğumuzla büyüyor, aydınlanıyordu. Sonra annemin şikâyetleri gölge düşürdü mutluluğumuza. “Bıktım artık soba yakmaktan.”, “Nem kokusu beni delirtiyor.”, “Bu evi her sene boyatmak zorunda mıyız?” cümlelerini durmadan tekrarlıyordu. Değişmişti annem. Ne olduğunu bir türlü anlamıyorduk. O mutlu, iyimser kadın gitmiş; yerine her şeyden şikâyet eden bambaşka bir kadın gelmişti. Babam, o dev gibi adam, annemin sözleri karşısında eziliyor; ufaldıkça ufalıyor, küçücük kalıyordu. Günler böyle geçerken bir cuma günü –sonraki günün tatil olmasının verdiği mutlulukla- okuldan çıkıp eve gittim. “Anneee!” diye seslendim. Cevap yok. “Anneee!” Ses yok. Annem evde yoktu. Üzerinde çok durmadım. Salona geçtim. Babam salondaydı. Şaşırdım. Bu saatte babamın evde ne işi vardı? “Annen gitmiş kızım.” dedi. Algılayamadım. “Annen evi terk etmiş. Bu notu da sana bırakmış. “dedi. Annemin evden gitmesinin sorumlusu kendisiymiş gibi yüzüme bakamıyor, her zaman sevgiyle bakan o zeytin gözlerini benden kaçırıyordu. Notu aldım. “Özür dilerim Cemre, ama bir gün beni anlayacaksın.” yazıyordu. Nasıl anlayabilirdim ki onu. Bir annenin evladını terk etmesinin nasıl bir açıklaması, anlayışı olabilirdi? Annemin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Annemin gidişinden sonra evlenmemişti babam. Korkmuştu belki de. Belli etmemeye çalışıyordu bana üzüntüsünü ama; ben her gece

onun hıçkırıklarını duyabiliyordum. “Erkekler ağlamaz” derlerdi oysaki. Ben babamı ilk kez böyle görüyordum. Annemin gidişi onu derinden sarsmıştı. Zamanla birbirimizin ilacı olduk. Yaralarımızı sardık. Birbirimize tutunduk.

Zamanı tutamıyorsunuz, zaman akıp gidiyor. Akarken de oyunlarını oynamaktan vazgeçmiyor. Zaman saçlarıma düşen yıldızların parlaklığını artırırken yüzümdeki renkleri soldurmuştu. 28 yaşında evlendik Selim’le. Çok mutluyduk. Selim babama çok benziyordu. Onun gibi zeytin gözlü, esmer, uzun boyluydu. Gülüşü bir çocuğunki kadar içten ve masumdu. Babamla da çok iyi anlaşıyorlardı. Bu mutluluğumuz Melek’in dünyaya gelmesiyle taçlanmıştı. O kadar güzel bir bebektir ki “Başka bebekler de bu kadar güzel mi?” diye düşünmeden edemezdik. Kızım o kadar yoğun geçiyordu ki günler Selim’deki değişimi fark edememiştik. Melek beş yaşına girmişti. Çok güzel olmuştu doğum günü. Canım babam, yalnız bırakmamıştı yine bizi. Selim biraz geç kalmıştı. (Son zamanlarda çok sık geç kalırdı.) Üzerinde çok durmadım. Melek mutluydu ya bu yeterdi bana. Ertesi gün kahvaltı masasında Selim’le hiç konuşmadık. Ne ben sordum neden geç kaldığını ne de o bir şey söyledi. Soğuk havayı dağıttı Melek’in sesi. “Papatyalardan taç yapacaktık anne. Unutmadın değil mi?” diyordu. “Unutmadım güzel kızım.” diye cevap verdim. Biz Melek’le konuşurken Selim kalktı masadan. Kapı sesi... Selim çıkmıştı evden. Kızım baş başa kalmıştık. Kahvaltı masasını topladım. Hazırlanmaya başladık. Papatya almak için çiçekçiye gidecektik. Kapı hızlı hızlı vuruluyordu. Hemen aşağıya indim, kapıyı açtım. Gelen Selim’di. Saçları dağılmış, beti benzi atmıştı. Zeytin gözleri bir şey söylemek istiyormuşçasına bana bakıyordu. İçeri girdi. “Ben evi ipotek ettirdim.” dedi ve bir zamanlar çok mutlu olduğumuz odamıza çıktı. Arkasından odaya çıktım. “Neden?” diye sordum. “Kumarda kaybettim.” dedi. Cevabın üzerine hiçbir şey diyemedim Selim’e. Fırsatım mı olmadı yoksa buna ihtiyaç mı duymadım bilmiyorum ama; biz bu değildik. Biz, “biz” olmaktan çıkmıştık. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bu evde kalamazdım artık. Annem geldi aklıma. Beni bırakıp giderken “Bir gün beni anlayacaksın.” demişti. Anlamamıştım ve anlamayacaktım. Ben onun gibi kızımı geride bir notla bırakmayacak ve o küçük bedenine bir gün beni anlama sorumluluğunu yüklemeyecektim. Ben bunları düşünürken Melek geldi yanıma. “Gidiyoruz kızım.” dedim.” Papatya almaya değil mi anne?” diye sordu. “Evet.” diyebildim. Başka ne söyleyebilirdim ki. Yaşanmışlıkları geride bırakarak kapattım kapıyı. O ara kapının tekrar açıldığını duydum.

Dönüp baktığımda Selim, tüm pişmanlığıyla gözlerimin içine bakıyordu. Ben ona bakarken Melek “Aaaaa! anne bak papat..” Bir fren sesi... Cümlesini tamamlamamıştı Melek. Döndüğümde küçük pamuk bedeni ala boyanmıştı. Her yerinden kanlar akıyordu. Hayırrrr! Olamazdı. Olmamalıydı. Ben onun küçük bedenine sarılmıştım. Melek uyuyordu. Her zamanki gibi çok masumdu. Bu uyku farklıydı ama. Etraftakiler “Vah, vah!” ,“Pek de küçükmüş.”, “Çok da güzelmış yavrucak.”, “Ecel işte.” gibi cümleler kuruyorlardı. Ölmüş gibi konuşuyorlardı. Ölümün soğukluğu yakışmaz ki onun bedenine. O ölemezdi. Ölüm olmazdı. O daha çok küçüktü. Hem daha papatyalardan taç yapacaktık. Ben kızıma sımsıkı sarılmış hiç kıpırdamadan duruyordum. Ambulansın sesi daha bir acı gelmişti bu sefer bana. Görevliler onu benden almaya çalışıyor; ben ise Melek’e kenetlenmiş, onu bırakmıyordum. Eğer onu şimdi bırakırsam, bir daha hiç kucaklayamayacağım gibi geliyordu. Hastaneye gelmemiz bir ömür gibi geldi bana. Melek’i hemen ameliyata aldılar. Ben ne yapacağımı bilemeden öylece duruyordum. Selim yanıma geldi. Bir şeyler anlatmaya çalışıyor, özür diliyordu. Ben onun sesini duymak, bahanelerini dinlemek istemiyordum. Gözlerim hastanenin geniş koridorlarına takıldı. Hastaneler hem umudun hem çaresizliğin adresi değil miydi? Günde kaç kişi bekliyordu acaba burada sevdiklerinden iyi bir haber gelecek diye? Bu koridorlar kaç ailenin çaresizliğine tanık olmuştu? Saatler geçiyor ama bizim bekleyişimiz son bulmuyor, ameliyathane kapısı açılmıyordu. Sonra açıldı kapı. Melek geçti sedyeyle önümüzden. Son kez görebildim kızımın o minik bedenini. Son kez dokunabildim saçlarına. Son kez öpebildim gözlerini. Sonra kapattılar yüzünü ve aldılar yavrumu benden. Engel olamadım onu benden götürmelerine. Ağlamak, kızmak, bağırmak istedim. Yapamadım. Sedyenin sesi uzaklaşırken olduğum yerde yığılıp kaldım. Ben kızımı terk etmemiştim ama o bütün çirkinlerin olduğu şu hayatta beni yalnız, onsuz, çaresiz bırakmıştı.

“Cemre Hanım babanız geldi.” diyen hasta bakıcının sesiyle sıyrıldım düşüncelerimden. Kaç aydır burada olduğumu bilmiyorum. Kaç mevsimi burada geçirdiğimi. Meleksiz kaç sabaha gözlerimi açtığımı. Melek’in ölümünden sonra zaman kavramı silinmişti belleğimden. Kapıya baktım. “Getirdin mi baba?” diye sordum. “Evet, kızım.” diye cevap verdi babam. Elinden aldım papatyaları ve taç yapmaya başladım. “Sence bu sefer beğenir mi baba?” diye sormak için başımı kaldırdığımda babam çaresiz gözlerle bana bakıyordu. “Bu sefer başaramadım kızım. Saramadım yaralarını.” der gibiydi.

OLUMSUZLUĞUN MUCİZESİ

Rumuz: Hüma

Rabia Palit

Çoruh Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Dışarıda koşuşan çocuk sesleri, gökyüzünde sapsarı güneşin parlaklığı, sanki hepsinin varlığı Hasan'ın bir bacağına olmayışını adeta tokat gibi yüzüne vuruyordu. Hayatın böylesi güzelliğini; örtüsü yırtık sandalyenin, boyası sökülmiş duvarların, yarısı kırık bir camın ve küf kokusuyla nefes almayı zorlaştıran bir odanın içerisinde izlemek, Hasan'a oldukça acı veriyordu.

Hasan, daha beş yaşında parka oynamaya giderken ona çarpan arabanın ondan aldığı bacağına acısını hissettiği gün anlamıştı, anlamıştı ki hayat ona yaşatlarından daha zor olacaktı. Ve o, bu hayatı kazanmak için tüm eksikleriyle daha çok çabalamalıydı. Ve ne yazık ki yaşam bu acı rüzgârını o daha beş yaşındayken esmişti. Ama buna rağmen onun küçücük vücudu çalışma azmiyle doluydu. Ve bu azmi, Hasan'a zamanında çok iyi bir lise kazandırmıştı. O şimdi 17 yaşındaydı, üniversiteye hazırlanıyordu. Hayatın ona bu kadar acımasız davranmasının yanı sıra çevresi onun düşüşünü bekleyen bir sürü arkadaşı ile doluydu. Ali de bu kişilerden biriydi, Hasan'ı hiç sevmezdi. Belki de bu olumsuz yaşantıya rağmen bu kadar başarı elde etmesi onu rahatsız ediyordu.

Hasan yine bir gün başına geleceklerden habersiz sabah erkenden kalktı. Hazırlandı ve okulun yolunu tuttu. Okulu evine oldukça uzaktı. O yolu her gün bir bacağına eşlik eden koltuk değnekleri ile gitmek zorundaydı. Hasan, başarmaya o kadar odaklanmıştı ki her gün, o yolu yürümek ona zor gelmiyordu. Çünkü başarmaya mecburdu. Onun bir hayali vardı mühendis olacaktı. O, kırık camın ardından baktı, güzel gördüğü o binaları kendisi inşa edecekti.

Nihayet okula çok yaklaşmıştı. Derken, Ali çıktı karşısında. Yine her zamanki gibi küçümsedi, aşağıladı, alay etti onunla. Ancak bu kez Hasan'ın susmayı ve ona karşılık verişini Ali'yi daha da sinirlendirdi. Hasan susmuyordu. Bu güne kadar içinde biriktirdiği her şeyi Ali'ye kustı. Ali konuşamadı, ne yapacağını bilemedi. Öfkesi giderek arttı. Hasan'ı yere itti. Hasan önce öylece kalıverdi. İşte ilk defa o an yorulduğunu hissetti. Tüm sıkıntılarını haykırmak istedi. Ama bunu yapmadı ve her zaman olduğu gibi yine ayağa kalktı. Hem kalkmayıp da ne yapacaktı, ya da haykırsa kendinin canını yakmaktan başka ne işe yarayacaktı. Hayattan aldığı en hafif darbeydi belki de. O yüzden susarak kalkmayı tercih etti. Hasan yılmak nedir bilmiyordu. Tüm bu olanlar onun daha da hırslanmasına sebep oldu. Hasan durmadan çalışıyordu. Çalıştı, çalıştı ve nihayet o gün geldi sınava girdi ve üniversiteyi kazandı. Zaman su gibi akıp gidiyordu. Gün gelmiş okulu bitmişti. Hasan hedeflerine ulaşmıştı. Mühendisti artık o. İşinde de oldukça başarılıydı. Yine bir gün işe giderken yolda yüzünü, kaşlarını çatışını, kıvrıkcık saçlarını lise hayatından beri hiç unutmadığı Ali'yi gördü evet emindi onunla her fırsatta dalga geçen Ali'yi bu.

Üstü başı yırtık, çok zayıflamış bir şekilde Ali'yi görünce içi sızlamıştı. Onun yanına gitmeyi düşündü sonra bir an duraksadı. Onu yere ittiği gün geldi aklına. Ve tam o anda gözyaşının yüzüne verdiği ıslaklık ile ürperdi. Tüm cesaretini topladı ve onun yanına gitti. Ali'de hemen tanıdı onu üzerindeki takım elbiseyi, elindeki iş çantasını görünce utanmıştı, mahcup olmuştu. Ve bu mahcupluğu da yüzünden gizleyememişti. Hasan anlamıştı.

Hasan:

- Nasılsın Ali?

Ali:

- İyiyim siz nasılsınız?

Hasan:

- Ben de iyiyim.

Uzun bir süre sessizlik oldu ve bu sessizliği bozan yine Hasan oldu.

- Seninle bir şeyler içip konuşmak istiyorum. Teklifimi kabul eder misin?

- Ne desem bilemedim. Siz böyle bir şeyi ister misiniz ki?

- Bilemeyecek ne var canım eskilerden konuşuruz.

- Siz nasıl uygun görürseniz.

Ve bir yerlere gidip konuşmaya başladılar.

Hasan, liseden sonra yaptığı her şeyi anlattı. Sıra Ali'ye gelmişti. Bir an duraksadı. Anlatacak neyi vardı bilemedi. Liseden sonra ailesini kaybettiğini okulu bıraktığını ve sokaklara düştüğünü dile getirdi. Hasan bir anda hiç düşünmeden:

- Benimle yaşamak ister misin? Dedi.

Ali, şaşkıncı ve aynı hızla:

- İsterim dedi.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki bir anda beraber yaşamaya başladılar. Hasan, Ali'yi yanında işe aldı derken yıllar yılları kovaladı. Çok iyi arkadaş oldular. Ve zamanı geldi evlendiler. Ama hiçbir zaman arkadaşlıklarını koparmadılar. Sürekli birbirlerini ziyaret ettiler. Hasan'ın hiç çocuğu olmadı. Ali'nin ise evliliğinden üç yıl sonra Ahmet adında bir oğlu oldu. Mutlu bir hayat sürüyorlardı.

Bir gün yine Ali, Hasanlara gitmek için karısı ve çocuğuyla arabaya bindi. Hasanlara gitmeye az kalmıştı ki kontrolünü kaybetmiş bir kamyon ile çarpıştılar. Ali olay yerinde hayatını kaybetti. Bu durum iki aileyi de derinden etkiledi. Hasan elinden geldiğince arkadaşının ailesine sahip çıktı, onlara destek oldu. Ama Ali'nin eşi bu duruma hiç alışamadı. Ali'nin yokluğu her zaman bir düşünüm gibi onun boğazındaydı. Günlerce konuşmadı, yiyip, içmedi. Bu durum pek uzun sürmedi. Ali'nin yokluğuna daha fazla tahammül edemeyen kadın bir inşaatın en üst katından kendini boşluğa bıraktı. Hasan Ali'nin emanetine sahip çıkamadığı, onu engelleyemediği için kendini suçlamaktan hiçbir zaman vazgeçmedi. Aileden geriye kalan Ali'nin emaneti Ahmet'ti. Hasan, Ahmet'i kendi çocuğu yerine koydu. Ona her zaman iyi bir baba olmaya çalıştı. Ahmet de çok geçmeden kabullendi durumu, Hasan'ı baba bildi. Ve hayatlarını böyle sürdürmeye başladılar.

Ali'nin Hasan'ın hayatına girişi başlangıçta her ne kadar olumsuz görünse de Ali belki de Hasan'a en büyük mucizesini, evladını, Ahmet'i vermişti.

DÜNYANIN SONU

Rumuz: Garip

Enes Sayan

Kop Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Birden yüksek bir sesle uyandım. Çok ürkütücü, yüksek ve korkutucu o ses. Ne oluyordu acaba deyip üstümden yorganı attım. Kafamı sallayıp saate baktım 10.25 civarlarıydı. Saate baktıktan sonra düşünmeye başladım. Sabah olmasına rağmen neden hava karanlıktı? Cama doğru yavaşça yaklaşıp, perdeyi aralayıp baktığımda gözlerime inanamadım. Bir an hala rüyada mıyım diye düşündüm, ama değildim. Etrafı biraz seyrettiğimde dünyada büyük olaylar olduğunu hemen anladım. Evler yıkılmış, arabalar patlamış, bazı köşelerde ateşler yanıyor ve sokak lambaları bir yanıp bir sönüyordu. Camı açıp dışarıyı dinlemeye başladım. Çok değişik sesler geliyor, patlamamış bazı arabaların alarmları ötüyor ve bazı evlerden bağırışma sesleri geliyordu. Büyük bir korku içerisindeydim. O anda pencereyi biraz daha açtığımda çok değişik, serin ve ürkütücü hava vurdu yüzüme. O anda birden binanın altından sesler geldi. Yıkılma sırası benim binaya gelmişti. Hemen yanıma gerekli şeyleri alıp, pijamalarla dışarı fırladım. Merdivenlerden atlaya zıplaya inip karşıda duran çöp konteynırının arkasına çöktüm. Çok korkuyordum. Korkudan titremeye bile başlamıştım. Yakında ağlayacaktım. Sonra helikopter sesi duydum. Hala yaşayan birileri vardı. Ama, eğer bağırırsam çok kötü şeyler olacağını düşünüp sustum. Merakıma yenilip etrafıma bakmaya karar verdim. Önce kafamı hafiften kaldırıp evlerin arasından boş arsaya baktım. Bir şeyler göremedim ama bakmaya devam ettim. Kafamı biraz daha sola kırarken boş arsaya polis eşliğinde atlayan üç kişi görünce kafamı hemen oraya çevirdim. Orda kapak

gibi bir şey vardı yerin altına giden. Ama oraya ulaşmak çok zordu. Hemen çöküp plan yaptım. Bir sonraki insanların gelme zamanı ben de ellerimi kaldırıp sallaya sallaya oraya koşup beni fark etmelerini sağlayacaktım. Beklemeye başladım. Beş dakika bekledim gelen yok, on dakika yok, on beş dakikada yok derken ve sonunda dört kişi geldi. Bende hazırlanıp birden koşturaya başladım ama korkudan bağırmadım.

Dört kişiden hepsi atladı; ama polis beni fark edip “Hızlı ,ol hızlı ol” diye bağırdı. Ben de koştum koştum birden içeriye atladım ve polis de atlayıp kapıyı kapattı. Yaklaşık on beş, yirmi kadar merdiven vardı. Hepsini indik. İçimdeki korku yavaş yavaş geçiyordu. Merdivenler bittikten sonra biraz uzun bir yol vardı. Polis “Buradan, buradan!” dedi. Beş kişi yürümeye başladık. O yolu yürüdük. Yaklaşık üç yüz metre falan yürüdükten sonra hangara geldik. Buraya nasıl geldik, ne zaman burayı yaptılar hiç bir fikrim yoktu. Sonra orada durup beklemeye başladık. Bende polisin yanına yaklaşıp “Ne oldu bu dünyada” diye sordum. Bana biraz ters ters baktı. O sırada tren geldi ve “Soru sorma canını kurtarmaya bak ve trene bin” dedi. Ben de hemen bindim. Trende yaklaşık on iki, on üç kişi daha vardı ve yüzlerinden belliydi bayağı korkmuşlar. Trenle biraz ilerledikten sonra durdu. Herkes indi. Ben tekrar polise yaklaşıp “Nereye geldik” dedim. O da “Asıl olay burada başlıyor” dedi. Belliydi, bu polis baya sinirliydi. Trenden indikten sonra yaklaşık on yedi, on sekiz kişi olduk. İki dakika bekledikten sonra başka bir adam bizi alıp götürmeye başladı. Yürüdükten sonra kale kapısı gibi büyük bir kapı çıktı karşımıza. Bizim yanımıza gelen polis, kapıya vurup açtırdı kapıyı ve hepimiz girdik içeriye. Çok büyük bir yerdi. Çok esrarengiz yerler vardı ve ben de hemen merak ettim. Eskiden izlediğim Labirent filmine çok benziyordu. Hepimizi bir odaya soktular ve bir tane adam konuşmaya başladı. “Şu an biliyorum hepiniz korku ve merak içindesiniz. Ama fazla merak etmeyin. Çözemediğimiz bazı yaratıklar bütün dünyayı ele geçiriyor. Son sığınma noktası burası kaldı. Buraya da yakında gelirler. Ama büyük bir ihtimalle burada açlıktan birbirimizi yiyip öleceğiz. Çünkü erzak çok hızlı bir şekilde azalıyor. Neyse siz yeni geldiniz, gidin etrafı gezin ama sakın ormana yaklaşmayın” dedi. Herkes şaşkınlıkla dışarıya çıkıp dağıldı. Bende gezmeye başladım. Burası aynı kale gibiydi. Etrafı çevrili kuleler vardı ve müthiş bir şekilde korunuyordu burası. Yürüyüp geziyordum ki etrafta ağaçlar gördüm. Ağaçların arasına girmek istedim. Ama aklıma adamın sakın girmeyin dediği geldi. Çok düşündüm. Girsem mi, girmesem mi diye.

Ama her zamanki gibi girmeye karar verdim. Yavaşça yaklaşp girdim ormana. Birden çok fazla ses geliyordu. Etraf biraz karanlık ve sisliydi. Yine korkmaya başladım. Dereden küçük, çok ufak bir su yatağı vardı. Oraya oturdum. Elim ağaç dalı alıp bir şeyler çiziyordum ki arkamdan bir şey bana saldırdı. Bir yandan bağırıp bir yandan onunla savaşıyordum ki bir silah sesi duydum. Üstümdeki yaratık üstümden düştü. Silahı sıkan kişi yanıma yaklaşarak “Buraya girmen yasaktı ve görüyorum ki yüzünden ısırılmışsın. Herkesin canı için seni öldüreğim dedi. Tek kelime bile edemeden kafama kurşunu yemiştim.

MUTLULUĞUN KOKUSU

Rumuz: Lavanta

Fadime Şeker

Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi

Hayat en çok onu zorluyordu. Küçüklüğünden beri anne ve babaya hasret yaşamış biriydi. Babaannesi Lale Hanım ile hayata tutunan, onun şefkati ve merhametiyle büyümüş birisiydi. Geçimlerini Lale Hanım'ın bahçesindeki çiçeklerini satarak sağlıyorlardı. Lale Hanım, yaşlı bir kadındı ve ilaçları çok pahalı olduğu için torunu Gülperi, okulu bırakmış ve kendine küçüklüğünden beri bir anne gibi bakan babaannesine hizmet ederdi. Her şeyini kusursuz bir şekilde yerine getirirdi. Hayallerinden bile vazgeçen Gülperi, sokaklarda koca çiçek sepetiyle çiçek satardı. Sadece çiçek değil babaannesinin küçüklükten beri yaptığı parfümleri satarak geçimlerine az da olsa fayda sağlıyordu. On dokuz yaşında bir genç kızdı. Gezmez, kafelere, konserlere adımını bile atmazdı. Elbiselerini kendi diker, evin bütün işlerini çok hızlı bir şekilde bitirirdi. On parmağında on marifet olduğu halde hala elinden geleni yapmadığını düşünüp üzülürdü. Babaannesi Lale Hanım'ın durumu gittikçe kötüleşiyordu. Öleceğinden çok korkuyordu. Çünkü o da ölürse hayatında hiç kimsesi kalmayacaktı. Sabah kalktı. Gülperi, Lale Hanım'ın koltukta uyuyakaldığını düşünerek yanına doğru yaklaştı. Elleri buz kesmişti. Gülperi birden ürperdi. Yüzü kar gibi soğuk ve beyazdı. Bedeni kaskatı kesilmiş bir ölü gibiydi. Nefesini kontrol etti fakat nefes almıyordu. Öldüğünü anlamıştı. Kendini tutamadı ve ağlamaya başladı. Onun ölümüne nasıl dayanacaktı. Hayatındaki en değerli, en sevimli, en tatlı insandı. Fakat ölüm onu, ansızın Gülperi'den koparmıştı.

Arkadaşı olmayan Gülperi kendini sokaklara atar. Akşama kadar çiçek

satardı. İçinde koca bir kimsesizlik yatıyordu. Ninesinin mezarını her hafta ziyaret eder, topladığı çiçekleri de yanına alırdı. Günler birbirini kovalıyordu. Eski mahallesinden taşındı. Yeni taşındığı ev eskiydi fakat idare ediyordu. Bütün gününü bahçede geçirirdi. Daha fazla para kazanmak için zengin insanların semtlerine uğrardı. Artık parfüm satmıyordu. Parfümler ne kadar doğal ve güzel koksa da insanlar hiç satın almazdı. O da sadece ninesinin kendisine öğrettiği parfümü hazırlar, bu güzel kokuyu sürmeden asla dışarı çıkmazdı. Çoğu kişi “Parfümü nerden aldın? ya da markası ne acaba?” diye sorular sorarlardı. Kendine özel olduğunu söyler ve kimselere de sırrını vermezdi. Zaten bu koku, Lale Hanım’ın torunu Gülperi’ye hediyesiydi. Gülperi isimli bir çiçekten yapılan bir parfümdü. Zaten adını bu güzel kokulu bitkiden alıyordu. Çiçek yetiştirmek ninesi için ayrı bir zevkti. Lale Hanım’ın çiçekleri öyle herkes de kolay kolay bulunmazdı. Yine zenginlerin bulunduğu semte gitmiş, elinde kalmış çiçeklerle eve geri dönüyordu. Mutsuzdu. Çünkü bu ay da kirayı ödeyemeyecekti. Kapı dışarı atılması an meselesiydi. Restoranın önünden geçerken nefis yemek kokuları ona ne kadar açılmış olduğunu hatırlattı. Dayanamadı ve içeri girdi. Gözünün ilk kestirdiği masaya oturdu. İnsanların meraklı bakışları onu rahatsız ediyordu. Menü geldiğinde en ucuz yemeğin çorba olduğunu gördü. Onun için pek ucuz sayılmazdı. Sadece bir tabak çorbanın fiyatı yüz civarındaydı. Cüzdanı açtığında elli kâğıt ve bozuk paralarla karşılaştı. Tam o sırada restorana zengin, yakışıklı bir adam girmişti. Ünlü olduğunu anlayan Gülperi bunu fırsat bilerek hızlı adımlarla yürümeye başladı. Islak zeminde dengesini kaybederek masadaki bütün eşyaları düşürüp kırdı. Masa örtüsü Gülperi’nin elinde kalmıştı. Ayağa kalktığında herkesin ona bakıp güldüğünü görünce utancından yerin dibine girdi. Koşar adımlarla kapıya doğru yöneldi. Tam kapıdan çıkacakken, daha içeriye beş dakika önce giren yakışıklı adama çarptı. O an sadece bulunduğu yerden çıkmak istiyordu. Koşar adımlarla ilerliyordu. Birinin arkasından bağırıp ona doğru geldiğini fark etti. Daha hızlı koşmaya başlayan Gülperi sonunda izini kaybettirdi. Evine varır varmaz uykuya daldı. Çünkü bugünün bitmesini çok istiyordu. Sabah kalktı. İşe gidecekti fakat sepetinin ve cüzdanının olmadığını fark etti. Cüzdanında anne ve babasının fotoğrafları vardı. Restorana gitmeyi düşündü ve yola koyuldu. Derin bir nefes alıp restorandan içeri girdi. Karşısındaünkü garsonu gördü. Tek yapacağı şey özür dilemekti. Özrünü diledi. Kırılan ne var ne yoksa ödemeye hazırdı. Sonra o karmaşada kaybettiği cüzdanı sordu. Garson gü-

lümseyerek cevap verdi:

- Hanımefendi borcunuz falan yok. Dün Kahraman Bey ödedi. Gülperi şaşırmıştı. Çünkü kahraman adında tanıdığı kimsesi yoktu. Merakla sordu:

- Pardon bu dediğiniz kişi de kim? Ben böyle birini tanımıyorum. Gülperi hayatında ilk defa bu ismi duyuyordu. Garson sözlerine devam etti:

- Kahraman Bey çok ünlü bir iş adamıdır. Dünkü olayda sizin suçunuz yoktu. Suç bizdeydi Hanımefendi ama Kahraman Bey bütün masrafları ödedi. Fakat onun akli hala cüzdanındaydı. Tekrar cüzdanı sordu:

- Beyefendi, o karmaşada cüzdanımı düşürmüşüm. Siz de ise alabilir miyim?

Garson cüzdanının Kahraman Beyde olduğunu söyledi. Adresini alır almaz yola koyuldu. Evi bulmuştu. Kapıyı hiç tereddüt etmeden çaldı. Fakat cevap alamadı. Saatlerce kapının basamağında oturup Kahraman Bey'in gelmesini bekledi. Vazgeçti. Evine gidiyordu ki lüks bir araba evin bahçesinde durdu. Kahraman Bey'in geldiğini anlayınca arabadan iner inmez seslendi.

Kahraman Bey ürperdi. Arkasını döndüğünde Gülperi'yi görünce şaşırdı. Kahraman Bey'in yüzünde koca bir tebessüm belirdi. Bu soğukta Gülperi'nin üşüdüğünü anlayan Kahraman Bey onu içeriye aldı. İçerideki sıcak hava Gülperi'nin yüzüne esiyordu. Hemen koltuğa oturup Kahraman Bey'e:

- Size öncelikle çok ama çok teşekkür ederim. Beni çok mutlu ettiniz. Size borcumu nasıl ödesem bilmiyorum. Borcumu size kısa sürede ödeyeceğim. Şuan işlerim pekiyi gitmedi ama paramı denkleştirdiğimde ilk işim ödemek olacak. Kahraman Bey sözünü keserek:

- Hayır! Bana borcunuz falan yok. Lütfen çok ısrar etmeyin Gülperi Hanım.

Gülperi ismini Kahraman Bey'e söylememişti. Nereden öğrendiğini merak etti ve sordu. Kahraman Bey'de cüzdanındaki adrese baktığını evine kadar gittiğini fakat evde olmadığını söyledi.

Kahraman Bey cüzdanını getirdi. Gülperi çok sevinmişti. Cüzdanını alır almaz içindeki fotoğrafların olup olmadığına baktı. Her şey yerli yerindeydi. Saatin çok geç olduğunu fark eden Gülperi müsaade istedi. Kahraman Bey:

“Sizi gideceğiniz yere ben bırakayım. Saat geç oldu. Hem bu saatte kadın başınıza gitmeniz beni rahat ettirmez.” dedi.

Gülperi bu ısrarına hayır diyemedi ve kabul etti. Kahraman Bey, Gülperi’yi evine götürdü. Fakat Kahraman Bey ağzında bir şeyler geveleyip duruyordu.

Gülperi, Bana bir şey söyleyeceksiniz galiba? Yoksa müsaadenizi isteyeceğim. Kahraman Bey’den çıt çıkmadı. Gülperi’de size iyi geceler deyip arabadan indi. Kahraman Bey arabadan inip Gülperi’nin kolunu tuttu ve:

- Parfüm! Çok güzel kokuyor. Markası ne acaba? Gülperi şaşırmıştı. Gülererek:

- Bu bana özel bir koku, dedi. Kahraman Bey hayranlığını gizleyemedi.

- Bu ne kadar güzel bir koku. Bir parfüm üreticisiyim fakat böyle bir koku hayatımda koklamadım. Arkanızdan sırf bu kokunun markasını öğrenmek için koştum. O kadar hızlı koşuyordunuz ki yetişemedim. Gülperi gülmeye başladı:

- Demek o yüzden arkamdan koşuyordunuz. Ben de, beni yakalayıp polise vereceksiniz diye çok korktum. Gülperi etrafına bakıp:

- En iyisi ben eve gideyim. Size tekrar iyi akşamlar, her şey için sağ olun.

Kahraman Bey ise bu parfümün sırrını öğrenmeye geleceğini, şirketinde böyle bir kokuya ihtiyaç duyduğunu söyledi. Sonra eve gelip yatağına uzandı. Ne o koku ne de Gülperi’nin melek kadar güzel yüzü aklından çıkmıyordu.

Sabah erken saatlerde kapısının çalındığını fark etti. Uykulu gözlerle kapıyı açtı. Karşısında ev sahibi Hanife Hanım’ı görünce kirayı almaya geldiğini anladı. Gülperi mahcup bir şekilde ve kısık ses tonuyla söze başladı. Fakat Hanife Hanım sinirli bir yüz ifadesiyle sözünü kesti:

- Hayır, bahanelerini dinlemeye gelmedim. Son şansındı. Derhal evi boşalt. Geldiğimde seni görmek istemiyorum diyerek ayrıldı. Yapacak bir şey kalmamıştı. Evinden sadece özel eşyalarını alıp yeni ev arayışına çıktı. Ağlamaya başladı. Derin bir nefes çekerek az ilerideki banka oturdu. O esnada yanına birinin oturduğunu fark etti. Yanına oturan Kahraman Bey’di. Ağladığını görmüştü. Kahraman Bey:

- Bana içini dökebilirsin. Derdin nedir? Sana nasıl yardım edebilirim?

- Sana annemi babamı getir desem getirebilir misin? Yapamazsın işte. Eğer yapılacak bir şey olsaydı merak etme senden önce ben yapardım.

- Peki, sana iş teklifi sunsam kabul eder misin?

Şaşırmıştı. Kabul etmek istemiyordu. Gülperi birden:

- Yok, Kahraman Bey! bana acımanıza gerek yok. Ben başımın çaresine bakarım. Zaten sizi de işinizden ediyorum. Kahraman Bey:

- Gülperi şirkette sana acil işim düştü. Artık insanlar daha güzel kokular istiyor. Lütfen benim bu teklifimi geri çevirme. Bir kere daha düşün.

Gülperi bu ısrara hayır diyemedi. Zaten Kahraman Bey'e karşı borçlu hissediyordu. Kabul etti. Bu duruma Kahraman Bey çok sevindi. Kahraman bey odasının bir köşesini onun için hazırlatmıştı. Bana bu kadar şey yapmanıza gerek yoktu. Ben başımın çaresine bakarım. Hem bana iş verdiniz. Size yük olmak istemem. Kahraman Bey:

- Siz benim için bir yük değilsiniz? Artık bunu anlamalısınız. Sadece size yardım ediyorum. Daha fazla ısrarlarına dayanamayan Gülperi, Kahraman Bey ile evin yolunu tuttular. Kahraman Bey'in evi saray gibiydi. Sadece ikisine hazırlanmış masayı gören Gülperi, "Ailen nerede?" diye sorunca, Kahraman Bey ailesini uçak kazasında kaybettiğini söyledi. Gülperi ona dönerek:

- Hayat devam ediyor. Onlar tam bizim buramızda, dedi.

Böyle bir günün kötü bitmesini istemeyen Kahraman Bey, Gülperi'yi dansa kaldırdı. Gülperi tereddütle kalktı. Ama karşısındaki Kahraman Bey olunca gözü kapalı güveniyordu. O akşam Kahraman Bey, Gülperi 'ye evlilik teklifi yapmıştı. Gülperi, Kahraman Bey'e hiç düşünmeden evet dedi ve hayatlarını mutlu bir şekilde sürdürdüler.

MUTLULUĞU ARAMAK

Rumuz: Masiva

Nurten Şener

Gökçedere Çok Programlı Anadolu Lisesi

Yaşamak; heyecan, macera, sevgi ve bir tutku ister. Hayatı sevmek, insanları sevmek onlara sınırsız sarılmak bir yana şefkat ister, cesaret ister. Doğarız, büyürüz ve ölürüz. Fakat, bu süreçte insan hep mutluluk ister; ama öyle insanlar vardır ki hayattan hiç zevk alamayan doğadan, dünyadan sıkılan sevmek veya sevilmek istemeyen...

Bu insanlardan biri de Mert'ti. Yaşadığı şehrin kargaşasından gürültüsünden artık bıkmış her gün aynı şeyleri yaşamaktan artık çok sıkılmıştı. Yaşamak ona anlamsız geliyordu. Çünkü, mutlu değildi ve mutlu olamıyordu, o, sevemiyordu hayatı. Mert ,varlıklı bir ailenin tek çocuğuydu. Özel bir okulda okuyor ailesi ile birlikte güzel bir evde yaşıyordu. En pahalı telefonları kullanıyor, en iyi markaları giyiniyordu. Anne ve babası onun bütün isteklerini fırsat buldukça yerine getirmeye çalışıyordu. Ama her şeye rağmen Mert, mutlu olamıyordu, sürekli bir şeylerden şikâyetçiydi. Mert çok yalnızdı; kardeşi, ağabeyi veya ablası yoktu. İşlerinden dolayı anne ve babası onunla fazla ilgilenemiyordu. O da bu durumdan huzursuzdu. Evde özel eğitim alıyor, böylece piyano ve keman çalmayı öğreniyordu. Keman çalmayı çok seviyordu. Onun da hayattaki tek tutkusu buydu fakat yine de anne ve babasının ondan esirgediği sevginin yerini dolduramıyordu. Zaman su gibi akıp gidiyordu. Mert artık çok bunalıyordu, buralardan uzaklaşmak istiyordu. Anne ve babasına bu arzusunu söylemiş olsa da ailesi bu arzusunu kabul etmemişti.

Birkaç gün sonra Mert'in doğum günüydü. Haziran ayının sonlarında on

sekiz yaşına girecekti. Mert buna rağmen hiç heyecanlı değildi. Çünkü ailesinin sevgi ve ilgisi daha önemliydi. Ama anne ve babası bitmeyen işleriyle meşguldüler. Aradan zaman geçtikten sonra beklenen an gelmişti. Mert okul çıkışı eve döndüğünde, evde onu bir sürpriz bekliyordu. İçeri girdiğinde sınıf arkadaşlarını ve evin güzel bir şekilde süslendiğini gördü ve ardından herkes bir ağızdan “İyi ki doğdun Mert” diye bağırmaya başladılar. Mert şaşırmış yüzünde de bir tebessüm belirmişti. Gözleri anne ve babasını arıyordu. Onların bu önemli günde yanında olacaklarını düşündü bir anlığına. Fakat hizmetlinin bir not getirmesiyle bir anda hayalleri suya düşmüştü. Not anne ve babasındandı. İçinde “Bizim bir tanecik oğlumuz doğum günün kutlu olsun. Bu yaş gününde de yanında olamadık özür dileriz. Seni çok seviyoruz. Nice mutlu yıllara.” yazıyordu. Mert notu okuduktan sonra yüzündeki tebessüm kaybolmuş kırk yılda bir yaşadığı mutluluk ise bir anda yok olmuştu. Ertesi gün, anne ve babası kendilerini affettirmek için onu yanına çağırıp doğum günü hediyesi olarak Rize’ye birkaç günlüğüne tatile gideceklerini açıkladılar. Rize onların asıl memleketiydi. Anne ve babası işlerinin bir süreliğine oradan idare edeceklerdi. Ama Mert daha önce Rize’ye hiç gitmemişti. Ailesinin işlerinden dolayı yurtdışına giderlerdi. Rize’ye gittiğinde aynı şeyleri yaşamak istemiyordu, ilk başta kararsız kaldı sonra biraz düşündü gitmeye karar verdi.

Mert’in okulunun tatil olmasına birkaç gün kalmıştı. Bu birkaç günde de hazırlıklarını tamamladılar ve yola koyulma vakti gelmişti. Yola koyuldular, uzun bir yolculuğun sonunda Rize’ye vardılar. Mert bu şehrin büyümesine kapılarak anne ve babasına buranın ne kadar güzel bir şehir olduğunu söyledi. Yayladaki yazlık evlerine doğru hareket ettiler. Yazlığa vardıklarında eşyalarını yerleştirmek için içeri girdiler. Mert eşyalarını odasına yerleştirdikten sonra büyük bir heyecanla dışarıya doğru koştu. Çünkü; Rize Mert’in çok hoşuna gitmişti. Dışarı çıktıktan sonra yayladaki çimenlerin üzerine oturdu ve düşünmeye başladı. Yüksek dağ etekleriyle, rengarenk kırk çiçekleriyle, güzelliğiyle insanı alıp götüren tertemiz havasıyla büyülenmiş durumdaydı. Sanki bu güzellikler, ovalar, kırlar, çayırklar, çimenler onun bu sıkıntılarını alıp götürmüştü. Gözlerini kapadı, derin derin nefes aldı. Birkaç dakika sonra gözlerini açtı ve birkaç metre uzakta bir kıızı fark etti. Kız çok mutlu görünüyordu. Kızın yanında onun mutluluğuna ortak olan küçük bir köpek vardı. Köpeğin bir ayağının sakat olduğunu fark etti ve kızın tekerlekli sandalyede oturduğunu da gördü. Öylece kalakaldı. Peki onu bu kadar şaşırtan neydi? Mert’in maddi

ve sağlık açısından hiçbir eksiği yokken, o engelli kızı kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Birden ayağa kalktı ve engelli kızın yanına doğru ilerledi. Senin adın ne diye sordu. “Benim adım Eylül” diye cevap verdi. “Sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Mert. Eylül: “Evet sorabilirsin.” dedi. Ne oldu sana neyin var dedi. Eylül’ün yüzü biraz düştü ve cevap verdi ben yıllar öncesinde bir trafik kazası geçirdim ve sonucunda iki ayağımı da kullanmaz hale geldim bir zaman sonra yürümem için elime bir fırsat geçti. Ameliyat olacaktım ama maddi durumumuz benim ameliyat olmam için yeterli değildi ben de artık umudumu kestim. Ama olsun bir şekilde okuluma devam ettim ve okulumu bitirdim seneye üniversiteye başlayacağım. Bir şeyler yapmaya çalışacağım ve her şey yolunda giderse çocukluk hayalim olan bir barınak açmak istiyorum diyerek sözlerine son verdi. Mert “Ama bunca şeye rağmen nasıl oluyor da bu kadar mutlu olabiliyorsun. Benim sağlığımda, maddi durumumda gayet yerinde ama ben senin kadar mutlu olamıyorum.” dedi. Eylül “Gel şöyle otur. İnan mutluluk senin sandığın kadar uzak değil sana. Belli bir şeylerden mahrum kalmışsın seni anlayabiliyorum. Bak bir insanı mutluluk, sevinç, neşe ve şefkat tamamlar. Emin ol sen de bir gün bu duyguyu tadacaksın. Mutluluk olmadıktan sonra paranın bu dünyada hiçbir anlamı olmaz. Benim maddi durumum seninki kadar iyi olmayabilir ama içimde dünyalara sığmayacak mutluluğum var. Benim mutluluğum para ile satın alınamaz. Peki Mert sen neden mutsuzsun?”

Mert cevap verir:

- Annem ve babamın ilgisi bana yetmiyor. Küçüklüğümden beri anne ve babamın benden esirgediği sevgi ile büyüdü. İşleri yüzünden onların sevgi ve ilgisi bana yetmedi. Burası bizim memleketimiz ama ben buraya ilk defa geliyorum. Birkaç günlüğüne tatile geldik. Anne ve babam bitmeyen işleriyle uğraşıyorlar, oturup doğru dürüst ne konuşabiliyoruz ne de sohbet edebiliyoruz.

- Eylül: Tamam ne olur üzölme. Hadi seninle buraları biraz gezelim.

- Mert: Tamam

Mert Eylül’ün sandalyesini itmeye başladı ve etrafı gezintiye koyuldu. Gezerken hiç görmediklerini görmüş çok eğlenmişti, çok sevinmişti ve çok mutlu olmuştu. Sonra gün bitimi yaklaştı, ayrılma vakti geldi. Mert, Eylül’ü evlerine kadar götürdü.

- Mert: Teşekkür ederim, ben uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Çok sağ ol, ne olur yarın yine görüşelim. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Benim daha önce senin gibi iyi bir arkadaşım olmamıştı. Bu mutluluğumu sana borçluyum arkadaşım.

- Eylül: Hayır; teşekkür etmene gerek yok, sen mutlu olmayı çok hak ediyorsun, hep böyle mutlu ol. Sen de benim en iyi arkadaşımsın.

Ayrıldılar. Mert yazlığın yolunu tuttu. Biraz geç olmuştu. Mert zamanın bu kadar hızlı geçtiğinin farkında değildi. Yazlığa geldi. İçeri girer girmez annesi koşarak oğluna sarıldı, Mert şaşırıldı. Ne oldu anne, dedi. Annesi ağlıyordu. Sen neredesin seni çok merak ettik, ne yapıyorsun sen yüreğime mi indireceksin? Sen buraları tanımıyorsun bile bu saate kadar nerelerdeydin sen hiç bu kadar geç kalmazdın, dedi.

- Mert: Anne tamam sakın ol, bizim yazlığın yakınlarında bir kız ile tanıştım. Onunla buraları gezdik, dolaştık; o artık benim en iyi arkadaşım. Onunlayken o kadar mutluydum ki ilk defa bu kadar mutlu olduğumu hissediyorum. Eylül, çok iyi biri. Peki sen gerçekten beni bu kadar seviyor musun anne?

Annesi “Mert, sen bu soruyu bana nasıl sorarsın tabi ki de seni çok seviyorum, ne olur bu soruyu bana bir daha sorma tamam mı?” dedi.

Mert anne ve babasına sarılarak ne olur artık hep mutlu ve beraber olalım. Ben bundan sonra gülmek istiyorum. Anne ve babası “Tamam canım oğlum bundan sonra seninle ilgileneceğiz, sana zaman ayırmaya gayret edeceğiz” dediler. Beraber akşam yemeği yediler. Mert mutlu bir şekilde odasına gitti ve huzurlu bir uykuya daldı. Uzun zamandır bu kadar güzel bir uyku çekmemişti. Mert kahvaltı için aşağı indi ve Eylül’ü kahvaltıda gördü. Mert Eylül’ü görünce çok mutlu oldu, “Hoş geldin” dedi.

Annesi Mert’e dönerek “Biz Eylül’le tanıştık ve onunla birlikte kahvaltı yapmak istedik ve onu çok sevdik, onunla konuştuk ve biz ona yardım etmek istedik. Bu gün onun ailesiyle konuşup onun ameliyat olması için yardım edeceğiz. Ne dersin Mert?” dedi.

Mert mutlu bir şekilde “Anneciğim ne kadar da güzel düşünmüşsünüz, size çok teşekkür ederim.” dedi.

Kahvaltıdan sonra Eylül’ün ailesiyle konuşmaya gittiler. Ameliyat günü alındı, ameliyat gerçekleştirildi ve başarılı bir ameliyat geçiren Eylül birkaç ay

sonra ayağa kalktı ve yürümeye başlar başlamaz Mert’e sarıldı. “Seni çok seviyorum, teşekkür ederim.” dedi.

Zaman akıp geçti ve bu sırada Mert ve Eylül aynı üniversiteye gitmişler ve birlikte mezun olmuşlardı. Mert Eylül’e çok değer veriyordu, birlikte hayvan barınağı açtılar. Hayatlarının geri kalanını birlikte ve mutlu bir şekilde devam ettirdiler.

İşin sırrı mutluluktur, paranın bu açıdan fazla değeri yoktur. Önemli olan bunun farkında olup mutluluğu hissetmektir ve hayatımızı güzelce şekillendirmektir. Bu dünyada bunun farkında olup neşe ile yaşamak varken parayı seçip mutsuz olmayın. Her zaman ilk dilediğiniz mutluluk ve huzur olsun. Hayatımızın her alanında mutlu ve neşeli olmak dileğiyle.

YETİM BABAM

Rumuz: Yaver

Muhammet Ali Teymür

Bayburt Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hani hep sizi okula bırakan ve her akşam okul kapısında bekleyen babadır. Her akşam sıcak tebessümle karşılayan üzüntünüzde ve sevincinizde kısacası her anınızda yanınızda olan babadır. Benim babamda işte böyle bir baba idi. Onun olduğunu bilmek ne güzel bir duygu. Belki her toplantıma gelme de beni okul kapısında bekleyemese de eve gittiğim de o tebessümü göremesem de sevincimi ve üzüntümü bileme de her zaman arkamda olduğunu biliyordum. Peki ya ben bunların olmasını isterken iyisiyle kötüsüyle bir babam olduğunu bilmek bile yetiyordu bana. Babam yanınızda olmasa da en güzel yıllarım bir ekmeği altı kardeş bölüşüp aynı tabakta çorba içmek idi.

Babamın gurbetten gelmesini beklerken ışıklar kapanıp yatağa uzandığım da sobanın içindeki alevlerin tavandaki yansıması gibi içimdeki baba özlemi de benim içimdeki özlemin yansımasıydı. Özlem çeken biri daha vardı o da annemdi on dokuzunda o beyaz gelinliğin içine girip yaşının baharında çoluk çocuğa karışan, anadan ve babadan ayrı üstelik babam bile yok yanında yengelerimle beraber iyi de olsa kötü de olsa anlaşılmak zorundaydılar. Bir ekmeği bölüşmek zorundaydılar şimdiler de olduğu gibi çok basit olayda bile fırtınalar koparan insanlar gibi tartışıp çıkıp gidemiyorlar. Çıkıp gitse neye yarar kendi ailesinin kabul edeceği bile meçhul iken. Önlerine zehir konulsa bile yiyecek durumdaymışlar size uykusuzlukta yalvaran nesilden bahsediyorum. Sevginin saygının yaşandığı nesilden bahsediyorum. Peki, böyle bir durumlar yaşanır-

ken babam nerde biliyor musunuz dişini tırnağına takmış gecesini gündüzüne katmış taştan ekmeğini çıkarıyordu. Oda istemez miydi yanımızda olsun her akşam geldiğinde evde sıcak yemeğini yesin ve misafir gibi gelip gitmeyi değil de evin reisi gibi başköşede oturmayı istemez miydi?

Eminim en az bizim kadar yanımızda olmayı isterdi biz yine özlemini çeksek de hiç değilse hayatta olduğunu arkamızda olduğunu ve bizim için çabaladığını biliyorduk. Ya benim babam dedem daha babam altı yaşındayken vefat etmiş. En küçük amcam üç yaşındayken en büyükleri ise on yedi yaşında. Sekiz kardeş ve bir de çilelerle büyüyen babaannem. Ne yiyip ne içeceklerdi evin direği tek hayatta tutan insan babaları ölmüştü. Zor bir hayat bekliyordu onları belki aç kalacaklardı belki giyecekleri bir şeyleri bile yoktu. O andan sonra onların hayatı başlamıştı dokuz boğaz ne yiyecekti komşu akraba bir verir iki verir üçüncüsünde kapıyı bile açmazdı. Eve ekmek getirmek lazımdı artık geride kalanlar o telaşla yaşlarının olduğunu unutacak duruma gelmiştiler. En büyük amcam gurbete çıktı ikinci amcam peşine üstelik yaşları gençti artık yetim kalmışlardı yapacakları bir şeyleri yoktu babaannem desen ağlamaktan dertten üzüntüden ne yapacağını şaşırmış yol arkadaşını kaybetmişti. En küçük amcamın hayatı ise babasını görmemekle başlamıştı. Babam altı yaşındayken çobanlığa başlamıştı. Şimdilerde insanların beğenmediği beş lira için çabalıyordu. Amcamlar bir yandan babaannem bir yandan çalışıyordu. Babam daha altı yaşında çalışmanın ne demek olduğunu belki bilmiyordu bile. Onun da hakkıydı arkadaşlarıyla top oynamak toza pisliğe batmak. O ise dağda çobanlık yapıyordu. Okul sıralarında değil de dağda koyunlarla beraberdi sadece bu kadar mı eve gelince birçok iş biri bitmeden diğerine başlardı.

Çok zor günler geçirmişler öyle gün gelmiş ki senelerce birbirlerini görememişler. Sekiz evladının dördü dışarda bir anne için ne demektir annenizden ayrısınız seneler üstüne görüyorsunuz üstelik kardeşleriniz de yok. Amcalarım dişini tırnağına takıp çalışıyor babaannem bir yanda köy işi tarla bağ bahçe babam okumayı bırakmış dağlarda yaşlıları ise okul sıralarındaymış. Amcam ise ne arıyor nede soruyor iki amcam askerdekken para yollarmış yeter ki içimizden bir okuyan çıksın oda almış eline kıyafetini düşmüş gurbet yoluna oda sonradan anlamış okumanın ne büyük bir nimet. İyisiyle kötüsüyle belki aç belki susuz büyümüşler hepsi sırayla askerliğini yapmış bitirmiş hepsi birer delikanlı olmuş yaşlılarına göre daha olgun davranmışlar çünkü hayata erken atılmışlar. Çalışmışlar çabalamışlar istedikleri gibi bir yuva kurmuşlar sıcak bir

evleri sobalarının üstünde güğümleri ve yemekleri ttmekteydi. Ancak baba acısı hep ilerinde bir yanları o acıyla birbirlerine sarılarak birbirlerini daha çok severek saygı duyarak kapatmaya çalışmışlar ama ne mümkün kapanır mı o yara kendileriyle yaralarını sarmaya çalışmışlar. İyisiyle kötüsüyle hepsi büyüdü ve birer yuva kurdular.

İKİ DOSTTAN İKİ DOSTA

Rumuz: H.F

Hasan Furkan Türkoğlu

Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi

Orhan, her cuma çıkışı yaptığı gibi yine okulun kütüphanesine gitti. Kütüphane onun için bu dünyadan geçici süre başka bir mekâna seyahattir. Yine her zamanki gibi romanların olduğu odaya girdi. Raflara geldiğinde “Osmancık” kitabını gördü ve sevindi. Bu aralar onu okumayı çok istiyordu. Tam kitaba elini uzattığında başka bir el daha o kitaba dokundu. Tebessüm ederek kitabı Orhan’ın almasına izin veren bu gencin adı Kemabdi. Bir kitap, iki sıkı dost olacak bu insanların aracısı olmuştur. Çıkıp bir yerde çay içmeye karar verdiler.

Orhan 23 yaşında Hatay’dan okumaya gelmişti. 1. sınıf Tarih bölümü öğrencisiydi. Kemal ise 25 yaşında makine mühendisliği okuyordu. Aslen Bursalı ama ailesiyle İstanbul’da yaşıyordu. Kısa bir tanışmadan sonra evlerine ayrılmışlardı. Zaman geçtikçe hayata bir pencereden baktıklarını anlayan iki gencin yediği içtiği ayrı gitmez olmuştu. Kemal bir akşam ailesinin kendisini yemeğe davet ettiğini söyledi. Orhan aile sıcaklığını özlediği için sevinecek bu teklifi kabul etti.

Akşam olmuş fazladan bir tabak masaya konulmuştur. Kemabin babası Namık Bey daha tanımadan bu gence ısınmıştı. Muhabbet koyu bir şekilde ilerlerken Orhan’ın telefonu çaldı. Namık Bey elindeki çatalı düşürüp şaşkın bir ifadeyle Orhan’a bakakaldı. Kimse ne olduğunu anlayamamıştı. Babası ekrandaki asker fotoğrafını kime ne olduğunu anlayamamıştı. Babası ekrandaki asker fotoğrafının kime ait olduğunu sordu. Orhan buruk ve gururlu bir ses

tonuyla ekrandakinin babası olduğunu 1995 yılında Bitlis'te teröristlerin pusuya düşürmesiyle askerde şehit olduğunu söyledi. Namık Bey bir süre sessiz kalıp iç çekerek “Baban benim asker arkadaşım. Arkadaştan öte kardeşlik. Vurulduğunu öğrendiğimde nizamiyede nöbetteydim. O an dünya nasıl karardı, nasıl nefesim kesildi. Hala aklımda” dedi. Orhan hayretler içinde kalmıştı kendini topladıktan sonra babasını ona anlatmasını istemişti. Kendisi yetim kaldığında daha 2 yaşındaydı. Namık Bey kâh gülümseten kah hüznölendiren askerlik anılarını anlattıktan sonra ekledi: “Aslanım, babanla o olayda bir gece önce oturmuş çay içiyorduk. Bana “Namık kardeşim ben yakında şehit olacağım hissediyorum. Ne kutlu yol bu yol Rabbim bana nasip edecek. Tek üzüntüm yavrumu son bir kez öpüp koklayamamış olmak” demişti. Güldüm ve yok öyle tek gitmek anca beraber kanca beraber demiştim. O şehadete ulaştı. Biz ise bunu ona yapan 4 haini bulup intikamını aldık. Gel, gel de sana bir kez sarılayım” dedi. Orhan hıçkırarak içinde sanki kendi babasına sarılıyormuş gibi sarıldı. Karşısında bu gözler babasını görmüş, bu eller babasının elini sıkmıştı. Bu nasıl bir mutluluktı. Orhan o gece oradan huzurlu bir hisle ayrıldı. İki dosttan oğulları da arkadaş olmuştu. Böyle güzel bir tevafuk için Allah'a şükredin. Babasını gururlandırıp onları kısacası isimsiz kahramanları öğrencilerine anlatmak bu davada o da bu şekilde yer almak istiyordu. Velhasıl dört yıl sonra bu isteği gerçekleşecekti.

BİR PAZAR GÜNÜ

Rumuz: Kırkpınar

Neslinur Ulusoy

Rekabet Kurumu Bayburt Kız Anadolu Lisesi

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini açtı; elini, yüzünü yıkamadan bahçeye koştu. Önceki günden yarım kalan ağaç evi için odun toplamaya başladı. Evlerinde ne izleyecek bir televizyon ne de oynayabileceği bir cep telefonu vardı. Anne ve babası teknolojiyen -daha doğrusu yapay hayattan- onu uzak tutmak istiyordu. Fakat bu küçük Oğuz'un hiç hoşuna gitmiyordu. Evde tek çocuk olduğu için canı sıkılıyordu. Babası bu durumun farkında olduğu için her seferinde onu oyalayacak bir yol deniyordu. Bu sefer Oğuz'la birlikte bir ağaç ev yapmaya başlamışlardı. Oğuz, her ne kadar bunun da sıkıcı olacağını düşünse, aslında teknolojisiz bir hayatın ne kadar güzel olduğunu anlayacaktı.

Sabahın soğukunda odun toplamaktan elleri donmuştu. Yeteri kadar topladığını düşündü ve eve dönmeye karar verdi. Annesi uyanmış, kahvaltıyı hazırlıyordu. Oğuz elini yüzünü yıkayıp mutfağa -annesinin yanına- geldi. Annesi onu öyle görünce fark ettirmeden gülümsedi. Uzun zamandır onun ilgisini çekecek bir şeyler arayıp duruyorlardı. Hiçbiri Oğuz'u memnun etmiyordu. Ağaç evin oğlunun dikkatini çekmesi ve onun için uğraştığını görmesi annesini sevindirmişti. Kahvaltı hazır olduğunda babası da mutfağa geldi. Birlikte kahvaltı yaparken Oğuz'un sabırsızlandığını gördüler. Babası kahvaltıyı her zamankinden erken bitirip bahçeye indi. Yarım kalan ağaç evi tamamlamaya başladı. Oğuz, odunları merdivenin üzerindeki babasına uzatıyor; babası da çiviyle diğer odunlara çakıyordu. Arada babası merdiveni sallıyor, düşüyormuş gibi yapıp Oğuz'u güldürüyordu. Hava kararmaya başlamıştı. Nihayet ev de

tamamlanmıştı. Akşam olduğu için Oğuz o gün ağaç evinde vakit geçiremedi. Tekrar sabahı beklemek zorundaydı. Akşam yemeğinden sonra herkes odasına çekildi. Ertesi sabah Oğuz, işe gitmek için erkenden kalkan babasından da önce uyandı. Aceleyle elini yüzünü yıkadı ve mutfığa koştu. Kahvaltısını ağaç evde yapmaya karar vermişti. Ekmeğinin arasına dolapta bulduğu her şeyi sıkıştırdı. Koşa koşa evden çıktı ve soluk soluğa ağaç evine ulaştı. Sonunda kendisinin de emek verdiği ağaç evinde ilk vaktini geçirecekti. Oğuz kahvaltısını yaptıktan sonra evden aşağı inmek istemedi; fakat yapacak bir şey yoktu. Birkaç gündür erken uyandığı için gözleri acıyordu. Eliyle bir iki defa gözlerini ovuşturmasına rağmen başaramadı, uykuya daldı. Annesi onu uyandırdığında akşam olmuştu. Evinden aşağı indi ve annesiyle birlikte eve girdi. Babası ve annesine ağaç eviyle olan ilk gününü anlattı.

Ertesi gün Oğuz, ağaç eve çıktığında onu bir misafir bekliyordu. Misafir Oğuz'un dün sabahki kahvaltısından kalan ekmek kırıntılarını gagalıyordu. Oğuz'u görünce yandaki ağaca uçtu. Pek korkmuş gibi gözüküyordu. Bu sabah olduğu gibi diğer sabahlar da kuş, ağaç evi ziyaret etmeye başladı. Oğuz da her gün evden yiyecek getiriyor, kuşun gagalamasını izliyordu. Gagadan çıkan ses hoşuna gidiyordu. Oğuz babasından kuş için de bir yuva yapmasını istedi. Yuva hazır olunca kuş hiç gariplik çekmeden içeri girdi. Oğuz için eğlenilecek bir şey daha bulunmuş gibiydi. Günler böyle geçerken Oğuz artık ağaç evden sıkılmaya başlamıştı. Etrafında gördüğü çocukların elindeki telefonlara, tabletlere, oynadıkları oyunlara, araba yarışlarına baktıkça o da bir tablet, telefon veya bir bilgisayar sahibi olmak istiyordu. Babası katı kuralını bozmuyordu. Anne ve babasının artık onu oyalayacak bir şeyleri kalmamıştı. Bütün çabalar boşaydı. Oğuz artık odasından çıkmıyordu. Anne ve babasına kızgındı. Aslında onların kendisine ne kadar büyük bir iyilik yaptıklarından habersizdi. Her gününü odasında ağlayarak geçiriyor, ağaç evine artık gitmiyor, kuşunu bile görmek istemiyordu. Haftalar sonra bir pazar günü ağaç eve gitmeye karar verdi. İçeri girip oturdu. Bir zaman sonra kuş sesleri arasında gözleri kapandı.

Bir anda kulakları patlatan bir sesle gözlerini açtı. Şaşkınlıkla Açılan gözleri şaşkınlıkla etrafı süzdü. Olduğu yeri daha önce hiç görmemişti. Kulağına gelen sesler oldukça yüksekti. Fakat sesin kaynağının nereden geldiğine dair bir fikri yoktu. Yavaşça doğruldu. Ayağa kalkmasıyla yere düşmesi bir oldu. Tam tepesinden bir araç geçmişti. Oğuz bunun bir savaş uçağı olabileceğini

düşündü. Ayağa kalkıp kaçmaya çalıştı. Yukarı bakınca o araçtan birkaç tane daha gördü. Çok korkuyordu. Kalp atışlarının sesi neredeyse dışarıdan duyuluyordu. Tepesinden geçen şeylerin ne olduğuna bakınca bunların birer araba olduğunu fark etti. Uçan arabalar... Sarı bir araba daha geçti. Bu bir taksiydi. Onun verdiği şokla etrafına bakarken yerin zangır zangır sallanmasıyla irkildi. Arkasından kocaman insan şeklindeki bir metal yığınının kendisine doğru geldiğini gördü. Gözleri iri iri açıldı. Bu bir robot insandı. Hızla koşmaya başladı. Var gücüyle koşuyordu. Her tarafta büyük bilgisayarlar vardı. Evlerin üzerine monte edilmişti. Bunlar haber ekranlarıydı. Gözleri dört bir yandan vuran ışıklardan kızarmıştı. Anne ve babasını bulmak istiyordu. İnsanların yüzüne ışıktan bakılamıyordu, neredeyse hepsinin gözlüklü olduğunu fark etti. Her birinin yanında birer robot vardı. Robotların kontrolünde insanlar sağa veya sola dönüyorlardı. Bu kadar insanı görüyordu görmesine; ama anne ve babasından bir iz yoktu.

Ailesini bulmak için başka bir sokağa saptı. Adımını atar atmaz yere yapıştı. Boylu boyunca yatmasına rağmen ilerliyordu. Bu bir yürüyen yoldu. Daha da garibi etrafın aydınlık olmasına rağmen gökyüzünde ay ve yıldızları görebiliyordu. Oğuz buna akıl erdiremedi. Yürüyen yolda güçlükle ayağa kalktı. Buradan çıkması gerekiyordu. Bir apartmana girdi. O anda her yerde kırmızı ışıklar yandığını gördü ve bir siren sesinin kesilmeksizin çaldığını duydu. Yüzünden ince ince ışıklar aşağı yukarı geçiyordu. Yüzünü tanıyamadığı için alarm etkinleşmişti. Oradan da çıktı. Nereye gideceğini bilmiyordu. İleriden bir çocuk sesi geldi. Oraya doğru yöneldi. Geniş bir boş alanda çocuklar birbirine elektrikli silahlarla ateş ediyorlardı. Bu onlar için oyundu. Çocuklardan biri onu fark etti. Elindekini ona doğru hizaladı. Giydikleri yeleklerden Oğuz'da olmadığı için yere kapaklandı. Artık ayağa kalkmaya cesareti kalmamıştı. Korkudan derin derin nefes alıp ter içinde öylece kalakalmıştı. Etrafta dönen ışıklar yüksek sesler onu yormuştu. Bulunduğu yerin neresi olduğunu öğrenmek istiyordu. Yanından geçen insanlara sormayı denedi; ama hiçbirisi Oğuz'u duymuyor, önlerindeki bilgisayarlardan başka bir şeyle ilgilenmiyorlardı. Oğuz çaresizce yürürken bir yerden bir patlama sesi geldi. Evlerin üzerindeki büyük ekranlar, sokak aydınlatmaları yanıp sönüyordu. Birkaç dakika sonra her yer kapkaranlık kesiliverdi. Etraftaki bütün robotlar ve insanlar aynı yöne doğru koşuyorlardı. Oğuz kocaman bir robotun kendisine doğru geldiğini gördü ve çığlıkla gözlerini kapattı, devasa robotun ayağı altında kalmaktan son anda kurtuldu.

Annesinin bağırtısıyla gözlerini açtı. Oğuz terler içindeydi. Annesi çok korkmuştu. Oğuz bütün bunların bir kâbus olduğunu anladı. Korku, sevinç karışımı bir duyguyla annesine sarıldı. Artık teknolojiye dair hiçbir şey görmek istemiyordu. O ağaç evinde oturmak, topunu duvarda sektirmek, odasında saatlerce yap-boz oynamak istiyordu. Yaşadığı ortamın ne kadar güzel olduğuna o an karar verdi. Annesiyle birlikte ağaç evden indi. İçeri girecekken kafasını çevirerek ağaca baktı ve gülümsedi. O bu yaşantısından artık çok mutluydu. Ağaç evini, kuşunu, ailesini düşündü. Tekrar tekrar...

Rumuz: Ümitvar

Fatmanur Uzun

Korkut Ata Anadolu Lisesi

Kum saatindeki her bir zerre aheste aheste zihnime döküldü. Hafızamdaki her bir anı, zamanın acımasız hızının altında boğulurken, geçmişim kanlar içinde kalmıştı. Zamanın zehirli kolları, beni ve her bir zerremi dört bir yandan sarmalayıp ölüme terk ediyordu.

İlk önce geleceğim sömürüldü ardından hayallerim. Arkama dönüp baktığımda beni saran karanlık, aslında ne kadar yalnız olduğumu yüzüme vurmak için oradaydı.

O kadar yalnızdım ki her şeye yalnızca ben diyerek başlayabiliyordum. Hayatın rahmine birden bire düşen fetüstüm; kendi kendime doğmuş aynı şekilde kendi kendime büyümüştüm. Yalnızdım, kendi kendime yürümeyi öğrenecek kadar hem de. Konuşmayı tek başına öğrenecek bir çocuktum. Öyle de olmuştu nitekim.

Kendi kendime doğmuştum, bundandı sürekli ölüşlerim.

Kendi kendime yürümüştüm, her seferinde yere daha sert düşerek.

Kendi kendime konuşmuştum tüm yanlışları belleyerek.

Yaşım sonsuzlukta asılı kalmıştı. Yaşlanmıyordum lakin bir alzheimer hastası gibi her şeyi unutuyordum. Bedenim şimdi iki mezarın önünde diz çökmüştü. Birinin altında yatan hayallerimdi, diğerinin altında yatan ise tüm geçmişim.

Sırtımı yasladığım hastane odasının çatlak, rutubet kokulu soğuk duvarı

bedenimin değdiği yeri uyuşturuyordu. Tanrıdan istediğim bir nevi boydu; ruhum sonsuzlukta donsun ve orada hapsolsun istiyordum.

Gıcırtilarla dolu eski demir yatağımın üzerinde oturan meleğe baktım. Kanatlarından dökülen tüyleri kucacağında toplamış onlarla oynuyordu. Masumdu, tüm dünyanın kötülüğüyle tek başına mücadele edecek güçteydi.

“Ses ver,” diye seslendim ona. Çatlak sesim onu rahatsız etmiş olacak ki ürkerek bana baktı. Berrak gözlerinin ardındaki iyi niyet ilk defa günahkârlığımdan bu denli utandırmıştı beni. “Ses ver ki bilsinler gerçek olduğunu.”

Kalkıp karşı duvarın köşesine oturdu. Beni umursamıyor oluşunun yanından beyaz elbisesi kir dolu zemine yayıldığında bu beyazlığın kirlenmesine sebep olduğum için kızmıştım kendime.

Ayağa kalktığı için yere dökülen tüyleri hafif aralık pencereden içeri sızan rüzgâr yüzünden etrafa saçılmıştı. Bu durumu ne ben umursuyordum ne de melek umursuyordu.

Odanın eski kapısı uğursuz bir gıcırtila aralandığında içeriye süzülen siyah tüylü kediye baktım. Kuyruğu dik, bir insandan daha güzel yürüdüğünü haykıran ince bacakları yine beni hayrete düşürmüştü. Küçük patileri raks edercesine zemin üzerinde kayıyordu.

Tam karşımda durup kehribar rengi gözleriyle beni izlemeye başladığında kaşlarımın istemsizce çatıldı. Ona sinirliydim.

“Dün gelmedin,” gerçekten gelmemiştii hatta ondan önceki gün de gelmemiştii. Beni o da yalnız bırakmıştı. “Yalvarırım ses ver.”

Ses vermemiştii ve sessizlik alfabesi bir kez daha üzerimize yağdı. Benim ona kızgınlıkla bakışıma nefretle cevap verdiğinde yeniden başlamıştı aramızdaki isimsiz savaş. Galip gelenin kara kedi olduğu bu kısa savaş, onun arkasına dönüp aynı asillikle yürümesiyle son buldu.

Kedi, kendisini seven meleğin ayaklarının dibine sokuldu. Melek, narin elleriyle onun siyah tüylerine dokundu. İyiliğin sembolü melek ve uğursuzluğun timsali kara kedinin bu birleşimi tıpkı cennet ve cehennem arasındaki Araf’a benziyordu.

Tanrı, iyiliği ve kötülüğü keskin bir çizgiyle ayırmıştı ve bu birleşime çok kızacaktı.

Pencerenin arasından rüzgârla birlikte bir güvercin süzüldü içeriye. Kanatlarını hırçın çırpışlarla çırparken alçak tavanlı odanın içerisinde uçuştı bir süre. Büyülü süzülüşlerle salınan güvercin, meleğin tüyleri üzerine birkaç tüyünü düşürdü.

Bu sefer iyiliğin üzerine düşen barışın kırıntıları iyiliğin iyilikle birlikte olduğunu kanıtlıyordu. Bu görüntüyü kurgulayan düşüncelerim benim adıma sinirlendirdiğim Tanrıdan af diliyordu.

Hırçın kanatlı güvercin yoruldu bir süre sonra. Yavaşça gelip ayaklarımın dibine konduğunda uzun süre sonra küskün dudaklarım ilk kez kıvrılmıştı.

Mutluydum. Kaburgalarımın yukarıya doğru yeşerip, kalbimi sarmalayan sarmaşığın masum zehri kan oldu damarlarımda aktı. Tebessümü yabancılıkla karşılayan dudaklarım tıpkı ruhum gibi uyumuştı.

Ağzında maydanoz dalı yerine taşıdığı Kardelen'i yere bıraktı. Elimi uzatıp çiçeği almak yerine ilk önce onun narin boynuna dokundum. Elimin altında titrediğinde kendimi geri çekmek yerine daha çok okşadım onu. İlk kez bana yanan bir şey vardı. Bunun verdiği mutluluk fevkaladeydi ve onu elimin altında tutmak istiyordum.

“Ses ver,” diye fısıldadım. “Yalvarırım ses ver.”

Boynunu itaat eder gibi eğdikten sonra ben daha ne olduğunu anlayamadan uçtu. Elimin altından kaçmasının verdiği kırgınlıkla ardından baktım. Narin hareketlerle gidip meleğin omzuna kondu. Şimdi kara kedi meleğin elinin altında, güvercin ise uysalca omzunun üzerindeydi.

Yerde duran ve hâlâ üzerinde kar tanelerini erimiş ıslaklığının olduğu Kardelen'i aldım. Enfes kokuyu içime çekmenin hayaliyle burnuma yaklaştırdım. Kardelen kokmuyordu.

Burnumdan çekip dudaklarımla üzerine bir buse kondurup gözlerim kapalıyken fısıldadım.

“Sen umutsun, benim son kıyım. Ses ver.”

Ses vermedi ve bende şaşırmadım. Ses vermiyordu. Hiçbir şey bana ses vermiyordu. Dünya üzerinde varlardı ama bana ses vermiyorlardı.

Ayağa kalktım. Sırtım soğuk duvardan ayrılır ayrılmaz bedenimi saran

sıcaklığın mutluluğunu edinmeden yere değen çıplak ayaklarım üşümüştü. Umursamadım. Elimde çiçeğim beni seyreden üçlüye doğru yürüdüm.

Üzerimdeki hasta önlüğüne iğrenerek bakan kehribar gözlü kara kediye umursamadım. Bana acıyarak bakan melek ve güvercini de öyle. Bana bu şekilde bakmalarındansa ses vermelerini yeğlerdim fakat öyle olmuyordu. Ben de alışmıştım, alışmak zorundaydım.

Elimdeki Kardelen'i meleğe uzattım, aldı. Karşımdaki tablo tüm dünyaydı sanki. İyilik, uğursuzluk, barış ve umut...

Kapı acı bir feryatla açıldı yeniden. İçeriye giren beyazlar içerisindeki kadın, ona zarar vermeden korkar gibi bana bakıyordu. Bu az önce mutlulukla kıvrılan dudaklarımın bu sefer acıyla kıvrılmasına sebep oldu.

"İlaç vakti," dediğinde bana karşı beslediği tüm duyguların bedenime saplandığını hissetmiştim.

Acıyordu bana. Üzülüyordu. Onu bana mecbur bıraktığım için kızgındı da.

Avucuma bıraktığı iki hapi tek hamlede yuttum. İşte saatler sonra yeniden beynimin uyuşması için yaptığım tek ve küçük hamleydi. Tanrıya yeniden yalvardım ruhumu sonsuzlukta uyuşturması adına. Bedenim ve beynim değil ruhum uyuşsun istiyordum.

Meleğe, kediye, güvercine, Kardelen ve hemşireye sırtımı dönüp yatağıma doğru adımladım. Odada yankılanan kapı çarpma sesi eşliğinde yatağa uzandığımda anında gözlerimi kapatmıştım.

Karanlıkla kaplanan zihnime tüm dünya yansdı ve ben bu sefer dünyaya yalvardım. Dilimi yakan kelimeler, karşılık bulamadığı için içimdeki sakat ruha azap çektirmeye başlamıştı.

PARA İLE SAADET OLMAZ

Rumuz: Muharir

Kürşat Yurtsever

Bayburt Milli İrade Anadolu Lisesi

Mavi gözlü, siyah saçlı, teni ay gibi parlak, kaşları kap kara bir çocuk idi Hüseyin. Fakir bir evin çocuğuydu. Hüseyin okuldan çıkar çıkmaz çalışmaya tamircinin yanına gidip para kazanıp ailesine destek oluyordu, bazen de hiç okula gitmeden direkt tamircinin yanına gidiyordu. Tamirci, Hüseyin'den çok memnundu; çünkü Hüseyin hem zeki hem dürüst hem de çalışkandı. Hüseyin'in babası, Hüseyin'in çalıştığını öğrenince çalışmasına izin vermedi. Ek iş yaptı ama oğlunu çalıştırmadı, okuttu. Fakir bir hayat yaşıyorlardı ama çok mutluydular. Gel zaman git zaman Hüseyin'in babası öldü. Hüseyin'in annesi hem evi geçindirmek hem de çocuğunun okuması için temizlikçilik yapıyordu. Hüseyin'in babası ölmeden önce Hüseyin okulun en zeki öğrencilerinden biriydi. Annesini o hâlde gören Hüseyin annesine dayanamayıp sabah işe akşam okula gidiyordu. Hüseyin'in ders notları düşmeye başlamıştı. Ve bu sene gireceği sınav önemliydi. O sınav için yıllarca çalışmıştı. Ama babasının ölümünden sonra çalışmaya başladığı için sabah erken saatte kalkıp işe gidiyordu. Akşam eve gelip çalışmadan yatıyordu. Hüseyin'in annesi oğlunu bu halde görüyordu ama elinden bir şey gelmiyordu. Hangi anne istemez oğlunun okulu bitirip güzel bir meslek sahibi olmasını.

Aradan aylar yıllar geçmişti. Hüseyin'in sınavları yaklaşıyordu. Ama Hüseyin'in kazanma ümidi yoktu çünkü uzun zaman ders çalışmamış ve okula gidememişti. Hüseyin'in yaşıtları soruları seri ve doğru bitiriyor, eski okul birincisi olan Hüseyin çok geç ve yanlış çözüyordu. Sınav zamanı geldi ve Hü-

seyin çok korkuyor çok üzülyordu, arkadaşlarında ise bir sevinç bir mutluluk vardı ki... Sınava girmiştiler, sınav Hüseyin için çok kötü geçmişti. Hüseyin eve gidip hemen yatmak istiyordu. Eve gidince annesi heyecanlı bir şekilde:

- Sınavın nasıl geçti oğlum?

- Pek bir ümidim yok anne.

- Oğlum sen bize hakkını helal et! Bizim için hayallerinden vazgeçtin okulu bırakıp çalışmaya başladın. Allah senden razı olsun!

- Önemli değil anneciğim, sen canını sıkma!

Hüseyin hemen odasına geçerek yatağa uzanıp boş boş tavana bakmaya başladı. Annesi onu gördükten sonra içine sıkıntı düşmüştü. Annesi yaşlanmıştı, artık temizliğe çıkamıyordu. Evde yiyecek tek bir lokma yoktu. Hüseyin'in kazandığı para sadece faturalara ve okul taksitlerine yetiyordu. Komşular aralarında bir miktar para toplayarak "Bu paraya senin ihtiyacın var. Artık bu para senin." diye küçük not yazmış kapının eşiğine koyup zile basıp kaçmışlar. Çünkü yardım yapanlar parayı kimin verdiği bilinmesin istiyordu.

Hüseyin'in annesi kapıyı açtı ve bir miktar parayı gördü. Parayı almaya eğilmişti. Bir de baktı ki bir küçük not vardı. Okuma yazması olmadığı için hemen oğluna götürdü ve oğluna okutturdu. O kadar sevindi ki... Bir de çok meraklıydı, parayı kimin verdiğini öğrenmek istiyordu.

Annesi Hüseyin'e para vererek bir şeyler almasını istemişti. Markete yola koyulan Hüseyin bir dilenci görmüştü. O dilenci de annesi gibi yaşlıydı ve paraya ihtiyacı vardı.

Belliydi zaten hâinden. Dilenci kadının yüzü bembeyaz olmuş ağızdan karnını tutuyordu, yırtık elbiseli idi. Hüseyin dayanamayıp paranın yarısını vermişti. Ve annesinin istediği yiyeceklerin yarısını alabilmişti. Hüseyin o kadar iyi kalpli, merhametli bir çocuktur. Annesi fark etmişti. Az yiyecek gelmişti. Oğluna:

- Evladım, ne oldu bu yiyecekler eksik?

- Anne markete giderken bir kadın gördüm dayanamayıp paranın yarısını verdim.

- Aferin oğlum! Her zaman böyle merhametli, iyi niyetli, yeri geldiğinde

paranı paylaşmasını bilen biri ol. Senle gurur duyuyorum.

Hüseyin bir gün işe giderken iki siyah takım elbiseli, kaba ve ellerinde silah olan adamlar bir yaşlı adamı sıkıştırmış dövüyorlardı. Hüseyin bir baktı ki hemen yanında kalınca bir odun var. Odunu hemen kaptı ve adamı kurtarmaya koştu. Arkadan adamın birine odunla vurup bayılttı ama öteki fark edince yaşlı adamı dövmeyi bırakıp Hüseyin'e doğru geldi. Elinde odun olan Hüseyin adamın ayaklarına vurmaya başladı. Takım elbiseli adam dizim diye bağırarak yere yattı. Hüseyin onu da bayılttı, sonra polisi aradı. Polis geldiğinde yaşlı adam ve Hüseyin olan biteni anlatmış ve zorbacılar tutuklanarak karakola götürüldü. Hüseyin dayanamayıp sordu:

- Dayı bu adamlar senden ne istiyordu?

- Ben zenginim ve benden zorla bütün malımı almak istiyorlar.

- Neden polise gitmedin peki?

- Nasıl gideyim oğlum? Tehdit ediyorlardı. Bu arada sana ne kadar teşekkür etsem azdır, beni kurtardın.

- Önemli değil insanlık vazifemi yaptım. İşe geç kalıyorum ben gideyim kendine iyi bak dayı.

- Ne iş yapıyorsun sen, genç oğlan?

- Tamirci çırağıyım.

- Sana iş teklif etsem olur mu? Gel benim yanımda çalış, senin gibi insanlara ihtiyacım var. Hem bana şoför lazımdı. Zaten parası da iyi, sen bir düşün.

- Tamam dayı! Ben seni akşam arayıp söylerim. Teklifini bir düşüneyim

- Tamam, sen düşün, senin gibi kişilere bu hayatta ihtiyacım var.

- İyi günler dayı!

Hüseyin telefon numarasını aldı ve işe doğru yürüdü. İçinden şunu diyordu. "Tamirci de fazla para kazanamıyorum ve evi geçindirmek zor oluyor. Ama öteki işe de gitsem ustama ayıp etmiş olurum." Tamirhaneye gitti. Usta ile konuşmaya. Ustayı gördü ve koş koşu ustanın yanına gitti.

- Usta ben başka bir işe teklif aldım çok iyi para veriyor. Buradan kazandığım bana yetmiyor sana da ayıp olmazsa işten ayrılabilir miyim?

- Yok oğlum, ne ayıbı? Doğru diyorsun, sana verdiğim para yeterli değil ama elimde olan bir şey değil zaten ben de az kazanıyorum.

- Teşekkür ederim, hakkını helal et ustam!

İşten ayrılıp hemen yaşlı adamı aradı ve teklifini kabul etti. Sabah erkenden adamın yanına şoförlük yapmaya gitti ve işe başladı. İş çok kolaydı ve bu işi çok sevdi. Akşam olduğunda heyecanla eve gidip annesine anlattı. Annesi bu habere çok sevindi. Gel zaman git zaman Hüseyin'in annesi vefat etti. Artık çalıştığı yerde yatıp kalkıyordu. Zengin adamın bir kızı vardı. Hüseyin'den 19 yaş büyük, yüzü kırışmış, kısa boylu, saçlarına ak düşmüş, bir evlilik yapıp boşanmış bir kadındı. Adı Melek'ti. Hüseyin'e aşık olmuştu. Ama Hüseyin'in gönlü başka bir kızdaydı. Hüseyin akşam yatarken içinden şöyle demiş "Ben Melek'e âşık değilim, ben başkasına âşığım. Âşık olduğum kadınla evlenirsem nasıl geçinirim? Evi geçindirmek, çocuk olursa okulları, giyim kuşam derdi var. Ben yapamam zaten bu hayattan da bıktım acaba Melek'le evlenip mutlu hayat yaşayabilir miyim? Evim olur, arabam olur, emrimde çalışanlar olur. Evet evet, haklıyım. Benim bu kadını kaçırmamam lâzım!" dedi ve yattı. Sabah Melek'e bir ilgi bir şefkat gösterdi ve Melek'le baş başa yemek yemeye çıktılar. Sevgili gibi davranıyorlardı. Melek'in babası epey yaşlanmıştı. Ölümüne belki aylar belki günler belki saatler vardı. Kızının Hüseyin'den hoşlandığını anlamıştı. Hüseyin'i yanına çağırarak Hüseyin'in de kızıdan hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmek istedi. Hüseyin, Melek'i sevdiğini söyledi. Adam inanmadı. "Nasıl olur? Bu Hüseyin kaç yaşında, kızım kaç yaşında." Bu işte bir iş olduğunu anlamış ama ses etmemişti. Hüseyin ve Melek bir gün evleneceklerini söylemiş. Adam içten içe üzülmüş çünkü sahte evlilik olduğunu anlamıştı ama kızı çok mutluydu. Kızına bu durumu söyleyemediği için mutsuzdu. Erkenden evlenmişlerdi.

Hüseyin'in bir eli yağda bir eli baldaydı. Çok mutlu görünüyordu. Melek'in babası ölmüştü. Bütün miras kızına, doğal olarak Hüseyin'e kalmıştı. Hüseyin zengin olunca huyu değişmişti. İçki içip, kumar oynayıp, kul hakkı yıyordu. Eski günlerini hatırlamıyordu. Kendinden başkasına iyilik yapmaz olmuş. Nerede o eski Hüseyin? Nasıl bu hâle geldi? Zenginlik yaramadı mı Hüseyin'e? Aradan yıllar geçmiş. Melek ölmüştü yaşından dolayı. Hüseyin çok mutsuzdu Meleğin yaşından dolayı çocukları olmamıştı. Eşi artık yoktu. Yalnızdı, evinin kapısını çalışanlardan başkası çalmıyordu. Bu da Hüseyin'i bayağı üzüyordu.

Bir gün Hüseyin uykusunda eski günleri babası ve annesi ile olan mutluluğunu görmüştü. Fakirlerdi ama mutluydular. Hüseyin sabah olunca kahvaltı yapmak için aşağı inmişti. Ama zenginliğin pek bir tadı yoktu. Kahvaltı bile yapamıyordu mutsuzluktan.

Hüseyin'in "Keşke para için yaşlı kadınla evlenmeseydim. Sevdığım kadınla evlenseydim. Hem belki çocuğum olurdu ve karım yaşardı. Zengin olacağıma fakir olsaydım da mutlu olsaydım. Para beni bozdu. Ben böyle biri değildim. İçki içmez, kumar oynamazdım. İyi niyetliydim, kendimden başka kişileri de düşünürdüm. Annemin ölmeden önce bana dediklerini yapmadım. Affeder mi beni annem acaba?" Ama artık iş işten geçmişti. Artık bu saatten sonra bir şey yapamazdı. Ve aradan aylar geçmişti. Hüseyin, mutsuz bir hayattan sonra bu huzursuzluğa daha fazla dayanamayıp hayata gözlerini yummuştu.

